

קונטרס ג"ל הנחל

והוא קונטרס "ליקוטי הנחל"

על עניני ל"ג בעומר ודבן שמעון בר יוחאי

⊕ וזוהר הקדוש ותקונתם ⊕

מלוקט מספדי נחל נובע מקוד חכמה

רבינו חנמן מברסלב ותלמידיו הקדושים זיע"א

ליקוטי מוהר"ן

לבו חזו מפעלות ה' התגלות נפלא מסוד
גדלת התנא האלקי רבי שמעון בן יוחאי
ז"ל:

רבי שמעון בן יוחאי הקב"ט שלא תשתפח
תורה מישראל על ידו, כמובא בדרברי רבותינו
זקונם לברכה (שפת קלח): בְּשִׁנְכֶם־סוּ רבותינו
לפרם בְּנִבְנָה, אָמְרוּ: עֲתִידָה תוֹרָה שֶׁתִּשְׁתַּפַּח
מישראל. וְאָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁלֹא
תִשְׁתַּפַּח, שְׁנֵאמַר (דברים לא, כא): כִּי לֹא תִשְׁכַּח
מִפִּי זְרַעוֹ. וְכַמְבֹאֵר בְּזֶה־ר (נשא כבד): "בְּהָאִי
חֲבוּרָא דְאִיהוּ סֵפֶר הַזֶּהר יִפְקוּן בָּהּ מִן גְּלוּתָא".
וְעַתָּה בּוֹא וְרֵאָה וְהִבֵּן נִפְלְאוֹת נִסְתָּרוֹת שֶׁל
תוֹרַתְנוּ הַקְּדוּשָׁה, כִּי עַל בֶּן סֶמֶךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן
יוֹחָאִי עֲצָמוּ עַל זֶה הַפְּסוּק "כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי
זְרַעוֹ", כִּי בְּאֵמַת בְּזֶה הַפְּסוּק בְּעֲצָמוּ מִרְמָז וְנִסְתָּר
סוּד הַזֶּה, שְׁעַל יְדֵי זְרַעוֹ שֶׁל יוֹחָאִי, שֶׁהוּא רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, עַל יְדוֹ לֹא תִשְׁתַּפַּח הַתּוֹרָה
מִיִּשְׂרָאֵל. כִּי סוֹפֵי תְבוֹת שֶׁל זֶה הַפְּסוּק: כִּי לֹא
תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ - הֵם אוֹתוֹת יוֹחָאִי. וְזֶה
שְׁמֵרְמָזוֹ וְנִגְלָה הַפְּסוּק, כִּי לֹא תִשְׁכַּח מִפִּי זְרַעוֹ -
מִפִּי זְרַעוֹ דִּיקָא, הֵינּוּ מִפִּי זְרַעוֹ שֶׁל זֶה בְּעֲצָמוּ
שֶׁהוּא מִרְמָז וְנִסְתָּר בְּזֶה הַפְּסוּק, שֶׁהוּא הַתְּנַא
יוֹחָאִי. כִּי עַל יְדֵי זְרַעוֹ שֶׁל יוֹחָאִי שְׁמֵרְמָז בְּזֶה
הַפְּסוּק בְּסוֹפֵי תְבוֹת בְּנ"ל, שֶׁהוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן

השירים ד, טו) ונזולים מן לבנון כנ"ל, ואז הדיבור
מותר, בבחינת (כרות כב:) פתח פיך.

וזה בחינת חולי נופל רחמנא ליצלן, היינו
כשהדמים מתגברין והם מתיזין להמוה, ועל ידי
זה נלחץ המוחין, ועל ידי לחיצת המוחין
רועשין האיברים. כי המוח הוא שר צבא,
וכשהשונא בא על השר צבא, אזי רועשים כל
צבאיו, כי כולם תלויים בו, ואזי השכינה נופלת
חס ושלוה, בבחינת (עמוס ט, יא) סוכת דוד
הנופלת. ועל ידי תיקון הכללי שמעורר המוחין
כנ"ל, וממשיך לבנונית להגידין, בבחינת בכל
עת יהיו בגדיך לבנים, אזי נתרפאת מחולאת
הנפילה, ואז נפלה ולא תוסיף, קום בתולת
ישראל (שם ה, ט), ואז הדיבור מותר, בבחינת
פתח פיך.

וזהו לא תלך רכיל, ולא תעמוד על דם רעך
(ויקרא יט, טו). רעך, הינו המוחין, שהם תרין רעין
דלא מתפרשין, כשהם אינם עומדים, ונתבטלין
מלעשות פעולתם על ידי תגבורת הדמים
הלוחצים את המוחין, על ידי זה לא תעבור על
לא תלך רכיל, כי אז הדיבור מותר, בחינת פתח
פיך, בימוי דרבי שמעון וכו'.

וזה פירוש (כחות ה, ט) האי גברא דאזל בעי
אתתא, ולא קיהבו לה, היינו בחינת "אשה יראת
ה'" (משלי לא), היינו מי שפגם בעוונות, וגרם דם
גדה לשכינה כנ"ל, שעל ידי זה נחש משיך לה
לגבה וכו', ונעשה פירוד בין קודשא בריך הוא
ושכינתיה. וזהו: ולא קיהבו לה, בחינת שאג
ישאג על נוהו כנ"ל.

מאי חזא דאזל להיכא דמדלי מנה, היינו
כשרוצה לטהר את המלכות מהדמים, הוא
הולך אל המדרגה היותר עליונה, היינו תקון
הכללי שהוא למעלה מאשה יראת ה' בחינת
(שמואל ב כ:): "צדיק מושל ביראת אלקים", כי
הצדיק שהוא בחינת תקון הכללי הוא למעלה,
והוא מושל ביראת אלקים, שהוא בחינת
מלכות, כמו שכתוב (אבות פרק א): אלמלא מוראה
של מלכות.

וזהו: שקל סכתא דצה לתתא וכו'. סכתא
הם יתדות ומסמרות, כמו שפירש רש"י, היינו
בחינת דברי תורה, כמו שכתוב (קהלת יב, יא):
"דברי חכמים כדרבונות וכמסמרות". "דצה
לתתא", היינו בחינת מדרגות התחתונות, כשאין
תקון הכללי, בחינת: בטר דאסתלק רבי שמעון,
שאו הדיבור אסור.

ולא עאל, היינו שלא היה אפשר אז לדבר
דברי תורה כנ"ל. דצה לעלא ועאל, היינו
בחינת בימוי דרבי שמעון, שהוא קשת הברית,
שהוא תקון הכללי, שאז הדיבור מותר, היינו
שהראה להם, שאי אפשר לתקן הדיבור, כי אם
על ידי שבח הצדיקים, שהוא תקון הכללי
להדיבור, והוא הדין כל הדברים אי אפשר
לתקן כי אם על ידי תקון הכללי, כדי להרים
את המוח שמשם נמשך כל הלבנונית כנ"ל.

וזה: האי נמי אתרמיא לה בת מזלה, היינו
בחינת המוחין, בחינת זנוולים מן לבנון, היינו
שתפס להם לדוגמא את הדיבור, והראה להם,
שאי אפשר לתקן כי אם על ידי תקון הכללי
והראיה, כי בימי רבי שמעון היה הדיבור על
תקונו, ובטר דאסתלק נאמר: אל תתן את פיך
וג'.

(ח"א כט, ו-ז-י)

גם על ידי אמונת חכמים, שמאמין שכל
דבריהם ומעשיהם אינו פשוט, ויש בהם רזין.
על ידי כן מלביש את הקשת בלבושין דנהירין,
אזי: "וראיתיה לזכר ברית עולם" (בראשית ט, טו).
כי הצדיק הוא בחינת קשת, כמו שאמר רבי
שמעון בן יוחאי לרבי יהושע בן לוי: הנראה
קשת בימך וכו' (כחות עו). ואיתא בזוהר
הקדוש (ח"ג דף רטו): 'מי שעוברוי לאנרהא בהון
מטרוניתא, ולמפשט מנה לבושין דקדרוניתא
דפשטין, ולקשטא בלבושין דנונין נהירין דרזין
דאורייתא, מה כתיב בה: "וראיתיה לזכור ברית
עולם", דאור רז אתקרי, ובההיא זמנא סלק מניה
רוגזא דבריה, זחמת המלך שכבה.'

(ח"א, מב)

ובשביל זה מובא בזוהר (ח"ג, פד): כד חזי רבי שמעון נשי שפירין, אמר: "אל תפנו אל אלילים" (ויקרא יט, ד). כי ניאוף היא עריות, אלקים אחרים, מלכות הרשעה. ובשביל זה, סגולה לבטל הרהורי ניאוף, לקרוא שמע ישראל וברוך שם כבוד וכו', כמובא על פסוק: "ויקרב אל אחיו המדינית" וכו' (במדבר כה, ו), דף א.

(ח"א לו, ז)

ובשעת הסתלקות הצדיק, אזי הוא משיג הרבה יותר ממה שהשיג בחייו, כל אחד לפי מדרגתו, כמו שמצינו ברבי שמעון בן יוחאי באיזרא, וברבינו הקדוש, ובשאר צדיקים.

(ח"א, סו)

ההרהורי זנות שיש לרוב העולם בפרט כשרואה בעיניו כגון בעת שנזדמן לפניו אשה, וכשהוא רוצה להיות איש כשר, ואינו רוצה אלו ההרהורים, ואזי מנענע ראשו, ורוצה לסלק המחשבות אלו ממנו, ויותר ויותר הם מתגברים עליו – באמת מי שיש לו דעה, הוא אצלו שטות גדול, ואינו נחשב אצלו אפילו לשום מעלה, מה שאינו נופל עליו הרהור מזה, ואינו צריך כלל לזרוק ולנענע ראשו כלל. וכמו שאיתא בזוהר שרבי שמעון בר יוחאי כד חזא נשין שפירין אמר "אל תפנו אל האלילים".

כי זה ידוע לכל, שעבודה זרה אין בה ממש, ואף על פי כן קשה לו מאוד לסלק מחשבתו מהם, מחמת שכבר נתעבר ונתבלבל מוחו מאד. כן אלו ההרהורי זנות שיש לרוב העולם, בפרט כשרואה בעיניו, כגון בעת שנזדמן לפניו אשה, וכשהוא רוצה להיות איש כשר, ואינו רוצה אלו ההרהורים, ואזי מנענע ראשו, ורוצה לסלק המחשבות אלו ממנו, ויותר ויותר הם מתגברים עליו כנ"ל.

ובאמת מי שיש לו דעה, הוא אצלו שטות גדול, ואינו נחשב אצלו אפילו לשום מעלה, מה שאינו נופל עליו הרהור מזה, ואינו צריך כלל לזרוק ולנענע ראשו כלל. וכמו שאצל רוב בני אדם הוא שטות ושגונו אלו ההרהורי עבודה זרה, כן אצלו שטות ההרהורי זנות. ועל כן איתא בזוהר (ח"ג פד): שרבי שמעון בר יוחאי כד חזא נשין שפירין, אמר: "אל תפנו אל האלילים"

(ויקרא יט, ד). כי הם בחינת אלילים, וכמו שהרהורי עבודה זרה הם שטות נגלה לכל העולם, כן אלו ההרהורי זנות הם שטות ושגונו.

(ח"א עב)

יש גדולים שהיו משבחים אותם בחידושי תורה שלהם שאומרים תורה בלי מחשבה ועיון מקודם – אין זה מעלה כל כך, כי בוודאי יכולים לומר תורה בלי מחשבה ועיון, כי יכולין לקשר המחשבה והדיבור להשם יתברך, ולומר תורה בלי מחשבה ועיון מקודם – אבל טוב יותר כשחושבין תורה – אצל הש"ת מצינו שכשרוצה לגלות תורה הוא חוזרה ארבע פעמים קודם שאומרה – כ"ש בן אדם שצריך לחשוב ולעיון ולחקור ולברר הדברי תורה במחשבתו תחלה היטב קודם שאומרה

לענין חידושי תורה, שיש גדולים שהיו משבחים אותם, שאומרים תורה בלי מחשבה ועיון מקודם, אמר שאין זה מעלה כל כך, כי בוודאי יכולים לומר תורה בלי מחשבה ועיון, כי יכולין לקשר המחשבה והדיבור להשם יתברך, ולומר תורה בלי מחשבה ועיון מקודם, אבל טוב יותר כשחושבין תורה. והלא אפילו אצל השם יתברך מצינו במדרש (שמות רבה מ, א), שהשם יתברך כשרוצה לגלות תורה, הוא חוזרה ארבע פעמים קודם שאומרה. ולמדו מפסוק (איוב כה, כז): "אז ראה ויספרה, הכינה וגם בקרה", שנכתב בכאן ארבע בחינות.

"ראה ויספרה" וכו', שהשם יתברך כביכול, רואה וסופר ומכין וחוקר דברי התורה ארבע פעמים קודם שאומרה, ואחר כך מגלה אותה להעולם. מכל שכן בן אדם שצריך לחשוב ולעיון ולחקור ולברר הדברי תורה במחשבתו תחלה היטב קודם שאומרה.

עכשיו בנקל מאד לחדש בתורה, מחמת שכבר נתפשטו חיבורים קדושים הרבה מצדיקים שבדורותינו – כפי השיחות וההתגלות שנתפשט בימינו, בנקל מאד לחדש בתורה

ואמר: שעכשיו בנקל מאד לחדש בתורה, מחמת שכבר נתפשטו חיבורים קדושים הרבה מצדיקים שבדורותינו. וכפי השיחות וההתגלות שנתפשט בימינו, בנקל מאד לחדש בתורה.

אידרא רבא קדישא, פתח רבי שמעון וכו', לעתיק יומין אתמר – "אשריך ישראל מי כמוך", "מי כמוך באלים ה'" – קרא לרבי אלעזר בריה אותבה קמה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר: אנו כללא דכולא. – עד כאן אתתקנו קיימין – אשתיקו – שמעו קלא – וארכבותן דא לרא נקשן – מאי קלא, קלא דכנופאי עילאה דמתכנפי – על ידי רבי שמעון, ורבי אלעזר בנו, ורבי אבא תלמידו, נשלם היראה – אשתיקו, שמעו קלא – שאותן שהיו בבחינת שתיקה, בחינת אלמים, ולא היו יכולים לדבר על ידי בחינת שינה כנ"ל – שמעו קלא, היינו בחינת התעוררות השינה, בחינת זכאה מאן דמליל על אודנא דשמע.

האיזרא רבא קדישא (וזה ח"ג קכח): פתח רבי שמעון ואמר, עת לעשות לה' (תהלים קט, קכו).

אמאי עת לעשות לה', משום דהפרו תורתך. מאי הפרו תורתך, תורה דלעילא, דאיהי מתבטלא, אי לא יתעבר בתקוני דא. ולעתיק יומין אתמר. כתיב (דברים לג, כט): "אשריך ישראל מי כמוך", וכתיב (שמות טו, יא): "מי כמוך באלים ה'". קרא לרבי אלעזר בריה, אותבה קמה, ולרבי אבא מסטרא אחרא, ואמר: אנו כללא דכולא.

עד כאן אתתקנו קיימין. אשתיקו, שמעו קלא, וארכבותן דא לרא נקשן. מאי קלא, קלא דכנופאי עילאה דמתכנפי.

וזה, פתח רבי שמעון ואמר: "עת לעשות לה' וכו', דא תורה דלעילא דמתבטלא אי לא אתעבר בתקוני דא. ולעתיק יומין אתמר, היינו תורה דלעילא, שהיא בחינת התבוננות הנ"ל, שהוא מתבטל ואינו יכול להתקיים, אם אינו נעשה על ידי בחינת תיקונים הנ"ל, שהם בחינת תיקוני עתיק, בחינת אריכות ימים הנ"ל.

כתיב: "אשריך ישראל מי כמוך". וכתיב: "מי כמוך באלים ה'". זה בחינת אתערותא דלתתא, שהוא שבח של ישראל המתעוררים מלמטה, בחינת: "אשריך ישראל מי כמוך". ואחר כך הוא אתערותא דלעילא כנ"ל, שזהו בחינת: "מי כמוך באלים ה'".

קרא לרבי אלעזר בריה וכו' ולרבי אבא, ואמר: אנו כללא דכולא. היינו בחינת שלימות היראה, שהוא על ידי בחינת שלשה קוין הנ"ל. בחינת:

מה שמובא בזוה"ק פתח רבי יצחק ואמר וכו', וכיוצא בזה בשאר החברייא קדישא, הפירוש: כשהיה רק פותח את פיו, תיכף ומיד היה אומר ומגלה תורה – אעפ"כ כבר מבואר שטוב יותר לעיין ולחשוב (שקורין טראכטיין) תורה.

גם אמר על מה שמובא בזוהר הקדוש: פתח רבי יצחק ואמר וכו', וכיוצא בזה בשאר החברייא קדישא, אמר: "פתח רבי יצחק", כשהיה רק פותח את פיו, תיכף ומיד היה אומר ומגלה תורה. ואף על פי כן כבר מבואר, שטוב יותר לעיין ולחשוב (שקורין טראכטיין) תורה.

(ח"ב, קיח)

בכמה מקומות בזוה"ק ששבחו החברייא את רבי שמעון בן יוחאי, איתא: זי לדרא כד תסתלק – הוא בחינת "שבת וינפש" – כיון ששבת וי אבדה נפש – שמחמת גודל התענוג של הנפש יתירה שבא בשבת על כן מתחילים תיכף להתגעגע ולהצטער על אבידת הנפש במוצאי שבת – כן החברייא מחמת גודל התענוגים והשעשועים שקבלו מרבם רבי שמעון בן יוחאי, התחילו תיכף ומיד להתגעגע ועלה על לבם צער ההסתלקות שיהיה להם.

בזוהר, בכמה מקומות ששבחו החברייא את רבי שמעון בן יוחאי, איתא: זי לדרא כד תסתלק, פוק עיין ותשכח, (עין ח"א דף פ"ג וצ"ב ובח"ב כ"ג ס"ח פ"ז פ"ז פ"ט). והוא בחינת "שבת וינפש" (שמות לא, יז), 'כיון ששבת וי אבדה נפש' (ביצה טז), היינו שמחמת גודל התענוג של הנפש יתירה שבא בשבת, על כן מתחילים תיכף להתגעגע ולהצטער על אבידת הנפש במוצאי שבת. כן החברייא, מחמת גודל התענוגים והשעשועים שקבלו מרבם רבי שמעון בן יוחאי, על כן תיכף ומיד התחילו להתגעגע, ועלה על לבם צער ההסתלקות שיהיה להם.

(ח"א, קכו)

בכל מקום ששבחו החברייא את רשב"י על שגילה להם סוד נפלא, אמר להם אח"כ עוד חידושי תורה.

בכל מקום ששבחו החברייא את רבי שמעון בן יוחאי על שגילה להם סוד נפלא, תמצא שאחר כך אמר להם עוד חידושי תורה.

(ש"ס)

מורא שמים', זמורא הרב, זמורא אב ואם'. נמצא, שעל ידי רבי שמעון, ורבי אלעזר בנו, ורבי אבא תלמידו, נשלם היראה. שעל ידי זה בא אריכות ימים, בחינת תיקוני עתיק כנ"ל.

אשתיקו, שמעו קלא. היינו, שאותן שהיו בבחינת שתיקה, בחינת אלמים, ולא היו יכולים לדבר על ידי בחינת שינה כנ"ל. שמעו קלא, היינו בחינת התעוררות השינה, בחינת זכאה מאן דמליל על אודנא דשמע' כנ"ל.

(ה"א ט, ט)

חדי רבי שמעון ואמר: "ה' שמעתי שמעך יראתי" (חבקוק ג, ב), אמר: התם יאות הוי למדחל וכו' (שם באידרא נשא דף קכח).

חדי רבי שמעון ואמר: "ה' שמעתי שמעך יראתי" – תמן יאות הוי למדחל – חבקוק אמר נבואה זו על רבי עקיבא וחבריו שמתו על ידי שלא היה בהם אהבה – כי הם היו בחינת גבורות וצמצומים, ולא נכללו יחד ולא נמתקו – ורבי שמעון וחבריו שהיו התיקון שלהם, על כן אמר 'אנן בחביבותא תליא', היינו בחינת האהבה וכללות שנכללין יחד, ועל ידי זה ההמתקה והתיקון – חדי רבי שמעון, היינו בחינת השמחה, שנעשה על ידי הכללות והאהבה, "אור צדיקים ישמח".

וזה חדי רבי שמעון ואמר: "ה' שמעתי שמעך יראתי", תמן יאות הוי למדחל, כי חבקוק אמר נבואה זו על רבי עקיבא וחבריו שמתו על ידי שלא היה בהם אהבה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יבמות סב), כי הם היו בחינת גבורות וצמצומים, ולא נכללו יחד ולא נמתקו. ורבי שמעון וחבריו שהיו התיקון שלהם, על כן אמר 'אנן בחביבותא תליא', היינו בחינת האהבה וכללות שנכללין יחד, ועל ידי זה ההמתקה והתיקון כנ"ל.

חדי רבי שמעון, היינו בחינת השמחה, שנעשה על ידי הכללות והאהבה, בחינת: "אור צדיקים ישמח" (משלי יג, ט). פתח ואמר: "הולך רכיל מגלה סוד" (שם יא, י), היינו רוח חכמה, ולא הוה מהימנא, היינו אמונת חכמים כנ"ל. כי על ידי שאין בו אמונת חכמים, אין בו רוח חכמה, כי נדון במותרות כנ"ל.

מגלה סוד, זה בחינת ביטול כתב ידינו, שאין מקבלין אור השכל מידי הסמיכה כנ"ל, בבחינת (איוב לו, לב): "על כפים כסה אור", כי האותיות צריכות לקבל אור השכל, מידי הסמיכה כנ"ל, ועל ידי פגם אמונת חכמים, שהוא בחינת 'הולך רכיל', על ידי זה 'מגלה סוד', שנתגלה ונסתלק אור השכל כנ"ל, ועל ידי זה בסוד עמי לא יהיו כנ"ל.

ונאמן רוח מכסה דבר, דאית בה רוחא דקיומא על ידי בחינת אמונת חכמים, על ידי זה מכסה דבר, בחינת 'על כפים כסה אור' כנ"ל.

(ה"א, טא)

כשיש מלחמות בעולם – 'כשהיה רבי עקיבא בתפיסה, אמר לו רשב"י: רבי למדני תורה, ואם לאו אני אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות' – הדברים תמוהים מאד מאד, שרבי שמעון יאמר כדברים האלה לרבו, שימסרו למלכות – כי רבי עקיבא היה מקהיל קהלות ודורש ברבים, וסבר רבי שמעון שמפני זה נתפס בתפיסה, מחמת שהיה דורש ברבים, ושמעו בני אדם שאינם מהוגנים – על כן סבר רשב"י, שעל ידי זה נתפס רבי עקיבא בתפיסה, כי על ידי התפיסה יתקן, ויודוכו הדיבורים שהכניס לתלמידים שאינם הגונים – ע"כ אמר רשב"י לרבי עקיבא שילמדנו תורה, ועי"ז שילמד עתה לרשב"י, עי"ז יתקן פגם שלמד תורה לתלמידים שאינם מהוגנים – זאם לאו, אני אומר וכו', אני אומר דייקא, היינו שרבי שמעון אמר לרבי עקיבא, שאם הוא אינו רוצה ללמדנו תורה, אזי אני אומר תורה – וזהו: 'אני אומר ליוחאי אבא, כי כל חידושי התורה שמגלין, על ידי זה מגלין חסדים – רבי עקיבא לא היה לו מצד האב חסדים, כי היה בן גרים, ולא היה לו זכות אבות – וסבר רבי שמעון, שרבי עקיבא אין רוצה לומר תורה מחמת זה – אבל רשב"י בודאי היה לו חסדים מצד אביו רבי יוחאי – ע"כ אמר רבי שמעון: זאם לאו, אני אומר ליוחאי אבא, היינו שאני אומר להתורה שהוא בחינת יוחאי אבא, בחינת החסדים מצד האב, שמשם התגלות התורה – זמוסרך למלכות, כי רבי שמעון אמר, שזה שרבי עקיבא אינו רוצה לומר תורה ולגלות החסדים מחמת שאין לו חסדים מצד האב – ורבי שמעון אמר, שזהו רק מחמת עניויות של רבי עקיבא, שמחמת ענותותו של רבי עקיבא הוא סובר שאין יכול לגלות תורה, מחמת שאין לו חסדים מצד האב, ואין יכול לתקן פגם הנ"ל כי אם על ידי התפיסה – אבל באמת רבי עקיבא הוא רבי גדול כזה, שיש לו חסדים מצד עצמו, ואין צורך לזכות אבות כלל, ויכול רבי עקיבא לגלות תורה על ידי החסדים שיש לו מצד עצמו לבד, ועל ידי זה יתקן פגם הנ"ל – ע"כ אמר

ולזה מקושר מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (פסחים קיב): 'כשהיה רבי עקיבא בתפיסה, אמר לו רבי שמעון בן יוחאי: רבי, למדני תורה, ואם לאו, אני אומר ליוחאי אבא ומוסרך למלכות'. והדברים תמוהים מאד מאד, שרבי שמעון יאמר כדברים האלה לרבו, שימסרו למלכות, וגם כי מסתמא כשרבי עקיבא רבו לא רצה ללמדו, בודאי כיוון לטובה, וגם הלא כבר היה תפוס בתפיסה, ומה ימסרהו עוד.

אך דע, כי גם על ידי מי שאומר תורה ברבים, ושומעים תלמידים שאינם הגונים, על ידי זה בא גם כן עצירת גשמים, כי על ידי כבוד התורה בא גשמים, בבחינת (שמות טו, ט): "וכבוד ה' נראה בענני", ועל ידי הענן בא גשמים. וזה בחינת (תהלים נב, א): "אל הכבוד הרעים, ה' על מים רבים"; היינו בחינת גשמים שבאים על ידי כבוד ה', בחינת כבוד התורה.

והלומד תורה לתלמיד שאינו הגון, אמרו רבותינו זכרונם לברכה, (חולין קלג): שהוא כזורק אבן למרקולים, ופירשו רבותינו זכרונם לברכה (עיין תוספות סנהדרין סד, ד"ה מרקולים) שמרקול"ים פירושו: מ"ר קלו"ם, היינו חילוף הכבוד, נמצא כשלומד תורה לתלמיד שאינו הגון, הוא היפוך הכבוד, ועל כן בא על ידי זה עצירת גשמים, היפוך הכבוד, שעל ידו באין גשמים (משלי כו, א): "כמטר בקציר בן לא נאווה לכסיל כבוד", היינו כשלומד תורה לתלמיד שאינו הגון, שזה בחינת: "נותן לכסיל כבוד" (שם כו, ח) (כמבואר שם בחולין) שנותן כבוד התורה לכסיל, דהיינו תלמיד שאינו הגון, ועל ידי זה מקלקל הגשמים וזהו: "כמטר בקציר", היינו קלקול הגשמים שיורדין שלא בעונתן, כי בשעת הקציר, אזי אדרבה, מזיק המטר, בן לא נאווה לכסיל כבוד, כי על ידי זה בעצמו הוא קלקול הגשמים כנ"ל.

וזה שאמר רבי שמעון בן יוחאי לרבי עקיבא: למדני תורה, ואם לאו, אני אומר וכו', כי רבי עקיבא היה מקהיל קהלות ודורש ברבים, וסבר רבי שמעון, שמפני זה נתפס

רבי שמעון: 'אני אומר' וכו', היינו שאני אומר תורה, שיש לי חסדים מצד האב, ועל ידי זה יביא את רבי עקיבא לתוך בחינת גדלות, עד שיוכרח רבי עקיבא בעל כרחו לומר תורה, כי באמת רבי עקיבא יכול בודאי לגלות תורה, אף על פי שאין לו זכות אבות, כי רבי עקיבא גדול כל כך, שיכול לגלות תורה על ידי חסדים שיש לו מצד עצמו, רק שהוא עניו, ועל ידי שיגלה רבי שמעון תלמידו תורה שהוא יש לו חסדים מצד האב, על ידי זה יביא את רבי עקיבא לבחינת גדלות, עד שיוכרח בעל כרחו לומר תורה, אף על פי שאינו רוצה – רשב"י יביא את רבי עקיבא בעל כרחו לבחינת גדלות, על ידי שהוא יאמר תורה כנ"ל.

כשיש מלחמות בעולם, השכל מחייב שיהיה יקרות, כי נתעורר הקללה של קין (בראשית ד) "כי תעבוד את האדמה לא תוסף תת כוחה לך", על ידי השפיכות דמים שיש בעולם. כי קללה זו נאמרה על שפיכות דמים, כי האדמה היא חייבת בזה כשיש שפיכות דמים, כי הגשמים נעשין על ידי האדים העולים מן הארץ, כמו שכתוב (בראשית ב, ו): "ואד יעלה מן הארץ והשקה את כל פני האדמה", כי מן האדים העולים מן הארץ, מזה נעשים גשמים, וכשיש מלחמות ושפיכות דמים, אזי נעשה מן האדים הנ"ל שפיכות דמים.

וזה שכתוב (יחזקאל לה, ו): "ותגר את בני ישראל על ידי חרב בעת אידם", היינו בחינת אדים הנ"ל, שעל ידם נעשה השפיכות דמים, וכן בכמה אומות, מצרים ועמון ומואב, כשניבא על מפתחם, נאמר שם: "בעת אידם", בחינת אדים הנ"ל, שעל ידם נעשה השפיכות דמים כנ"ל.

ועל כן כשיש מלחמות ושפיכות דמים, אזי האדמה נותנת כוחה לשם, כי מן האדים העולים ממנה נעשה השפיכות דמים, ועל כן אין יורדין גשמים, כי הגשמים נעשין מן האדים, ועכשיו נעשה מן האדים ענין אחר, דהיינו שפיכות דמים כנ"ל.

וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תענית ה): 'בשעת גשמים אפילו גייסות פוסקות בו', כי כשיש גשמים, נפסקים הגייסות והמלחמות כנ"ל.

בתפיסה, מחמת שהיה דורש רבנים, ושמעו בני אדם שאינם מהוגנים, כי על ידי חידושי תורה שמגילין, על ידי זה נמשך אלקות כביכול, כמו שכתוב (שמות כה, ה): "ויקחו לי תרומה", היינו כשתרצו ליקח ולהמשיך אותי, אי אפשר כי אם על ידי התורה, כי על ידי התורה ממשיכין אותו כביכול, ולהיכן נמשך האלקות, לתוך מוח השומע, ואף על פי שזהו תפיסה כביכול, בבחינת (שיר השירים ו, ז): "מלך אסור ברהמים", 'ברהיטי מוחין' (סוף התיקונים תיקון ו, דף ה) (ועין בתיקון ו דף כא); 'אסור' דייקא, שמה שנמשך אלקותו יתברך כביכול ברהיטי מוחין, הוא בחינת תפיסה, בחינת (תהלים סח, יט) "שבותי שבי", אף על פי כן הוא ניהא להשם יתברך שיהיה נמשך כביכול על ידי התורה, אף על פי שהוא בחינת תפיסה, אבל כשלומד תורה לתלמיד שאינו הגון, וממשיך אלקותו יתברך לתוך מוח שלו, זהו תפיסה ממש, ועל כן ענשו תפיסה.

ועל כן סבר רבי שמעון בן יוחאי, שעל ידי זה נתפס רבי עקיבא בתפיסה כנ"ל, כי על ידי התפיסה יתקן, ויזדככו הדיבורים שהכנים לתלמידים שאינם הגונים, בבחינת (בראשית מב, טז): "ואתם האסרו ויבחנו דבריכם", ועל כן אמר רבי שמעון בן יוחאי לרבי עקיבא, שילמדנו תורה, ועל ידי זה שילמד עתה לרבי שמעון בן יוחאי, על ידי זה יתקן פגם הנ"ל, שלמד תורה לתלמידים שאינם מהוגנים.

זאם לאו, אני אומר וכו', אני אומר דייקא, היינו שרבי שמעון אמר לרבי עקיבא, שאם הוא אינו רוצה ללמדו תורה, אזי אני אומר תורה. וזהו: 'אני אומר ליוחאי אבא', כי כל חידושי התורה שמגילין, על ידי זה מגילין חסדים, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (תובות צו): 'כל המונע תלמידו מלשמשו, כאלו מונע ממנו חסד', שנאמר (איוב ו, יד): "למס מרעהו חסד", ויש בכל אחד חסדים וגבורות, חסדים מצד האב וכו', ורבי עקיבא לא היה לו מצד האב חסדים, כי היה בן גרים, ולא היה לו זכות אבות, כמו

שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות כז), שלא רצו למנותו נשיא לרבי עקיבא, משום דלית לה זכות אבות, וסבר רבי שמעון, שרבי עקיבא אין רוצה לומר תורה מחמת זה, מחמת שאין לו חסדים מצד האב, אבל רבי שמעון בן יוחאי בודאי היה לו חסדים מצד אביו רבי יוחאי (שהיה גדול בישראל) (עין בהקדמת הוזהר דף י"א יוחאי הברנא), ועל כן אמר רבי שמעון: זאם לאו, אני אומר ליוחאי אבא, היינו שאני אומר להתורה שהוא בחינת 'יוחאי אבא', בחינת החסדים מצד האב, שמשם התגלות התורה, כי התגלות התורה הוא התגלות החסדים כנ"ל.

וזהו: 'זמוסרך למלכות', כי רבי שמעון אמר, שזה שרבי עקיבא אינו רוצה לומר תורה ולגלות החסדים, ועל ידי התגלות החסדים על ידי התורה שהיה רבי עקיבא אומר עתה, היה מתקן פגם הנ"ל, שלמד תורה לתלמידים שאינם הגונים, אך רבי עקיבא אינו רוצה לגלות חידושי תורה ולגלות החסדים, מחמת שאין לו חסדים מצד האב. ורבי שמעון אמר, שזהו רק מחמת ענינות של רבי עקיבא, שמחמת ענותנותו של רבי עקיבא הוא סובר שאין יכול לגלות תורה, מחמת שאין לו חסדים מצד האב, ואין יכול לתקן פגם הנ"ל כי אם על ידי התפיסה, כי התפיסה הוא תיקון וזיכוך להדבורים כנ"ל.

אבל באמת רבי עקיבא הוא רבי גדול כזה, שיש לו חסדים מצד עצמו, ואין צריך לזכות אבות כלל, ויכול רבי עקיבא לגלות תורה על ידי החסדים שיש לו מצד עצמו לבר, ועל ידי זה יתקן פגם הנ"ל כנ"ל. ועל כן אמר רבי שמעון: 'אני אומר וכו', היינו שאני אומר תורה, שיש לי חסדים מצד האב, ועל ידי זה יביא את רבי עקיבא לתוך בחינת גדלות, עד שיוכרח רבי עקיבא בעל כרחו לומר תורה, כי באמת רבי עקיבא יכול בוודאי לגלות תורה, אף על פי שאין לו זכות אבות, כי רבי עקיבא גדול כל כך, שיכול לגלות תורה על ידי חסדים שיש לו מצד עצמו, רק שהוא עניו, ועל ידי שגילה רבי שמעון

לתלמידו תורה שהוא יש לו חסדים מצד האב, על ידי זה יביא את רבי עקיבא לבחינת גדלות, עד שיוכרח בעל כרחו לומר תורה, אף על פי שאינו רוצה.

וזהו: 'זאם לאו', היינו שאמר רבי שמעון לרבי עקיבא: אם אין אתה רוצה לומר תורה, וזהו מחמת ענותנותך, אזי 'אני אומר ליוחאי אבא', היינו שאני אומר תורה, כי יש לי חסדים מצד האב כנ"ל, 'זמוסרך למלכות', שאביא אותך ואמסרך בעל כרחך למלכות, לבחינת גדלות, ותהיה מוכרח בעל כרחך לגלות תורה, שהיא התגלות החסדים כנ"ל, כי על ידי שרבי שמעון בן יוחאי תלמידו יאמר תורה, על ידי זה יביא את רבי עקיבא לבחינת גדלות בעל כרחו, ויוכרח לומר תורה, שהוא התגלות החסדים, שהוא תיקון פגם הנ"ל. (ולא ביאר איך על ידי התגלות התורה שמגלה חסדים, על ידי זה יתקן פגם הנ"ל, גם לא ביאר איך על ידי התלמיד שיש לו זכות אבות, כשמגלה תורה, על ידי זה יהיה רבו מוכרח לבוא בגדלות ולומר תורה).

וזהו: 'זמוסרך למלכות', מסירה הוא לשון בעל כרחו, כמו שכתוב (במדבר לא, ח): 'וימסרו מאלפי ישראל', פירש רש"י: 'שנמסרו בעל כרחם', כי רבי שמעון בן יוחאי יביא את רבי עקיבא בעל כרחו לבחינת גדלות, על ידי שהוא יאמר תורה כנ"ל.

(ח"ב, ט)

ליקוטי הלכות

ל"ג בעומר ענין תיקון המחשבה

יעקב שהוא בחינת קדושת כלל ישראל, צריך לעשות ג"ל ומצבה, שיהיו מחיצות מפסיקות במוחו בפני המחשבות רעות והרהורים הבאים מהסטרא אחרא מבחינת לבן הארמי, כי הסט"א היא בחינת לבן הארמי, שבה ברמאות גדול ובתחבולות הרבה לתופסו במצודתם ח"י, והעיקר בענין המשחבות שבמות, שהם מתנכלים על האדם בכמה וכמה גניבות ורמאות וערמימות, עד שפתאום יוצא מוחו חוץ לשיטה, וחושב מחשבות חוץ מה חושבו רח"ל, כאשר יודע האדם בנפשו, בפרט מי שהוא

בעל מחשבה, שהוא מדה רעה מאד מאד, כי הוא מהכ"ד דברים המכעכים את התשובה – כל אלו המחשבות רעות נקראים בחינת 'לבן הארמי', שמלובן ברשע, שהוא מלבין הרשעות כל כך, כאלו כבר נקבע בזה, כאלו אין שום דרך להמלט משם ח"י, כאשר נדמה ח"י לבני הנעורים, בפרט להבעלי מחשבות, שאי אפשר להם לעמוד כנגד המחשבות רעות והרהורים רעים – אבל באמת לא כן הוא, כי המחשבה ביד האדם תמיד, ובחוט השערה יכול להנצל בשב ואל תעשה מכל מיני מחשבות רעות והרהורים, על ידי שיטה דעתו למחשבה כשרה – ויגנוב יעקב את לב לבן הארמי על בלי הגיד לו כי בורח הוא, כשבורחין מהמחשבות רעות, ילך לדרוכו במה שהוא חושב מחשבות כשורות, ולא יסתכל לאחוריו כלל וכלל וכו' – זה שטוען עם המחשבות זרות, ונכנס עמהם בטוען ונטען, ורוצה שיניחו אותו לצאת מהם, זהו כמו מי שמגיד להרודף שרוצה לברוח ממנו, ואזי הוא רודפו יותר – עיקר העצה, לברוח מהם, ולילך לדרוכו, ולבלי להסתכל לאחוריו כלל, ולבלי לטעון עמהם כלל – ויברח יעקב וכו' ויגנוב יעקב את לב לבן הארמי, שהם המחשבות רעות על בלי הגיד לו כי בורח הוא, שאינו מגיד להם שבורח מהם, רק בורח לתומו לדרוכו, ועי"ז דייקא ניצול מהם – גם ויגנוב וכו' מרומו, שלפעמים מתגברים ההרהורים והמחשבות כל כך, עד שקשה לברוח מהם לתוך תורה ותפלה ודברים שבקדושה בשום אופן, וההכרח לעסוק במילי דשטותא בעיני צחוק וכיוצא, כדי לפקח דעתו לפי שעה, עד יעבור זעם השטף של המחשבות – כי אין היצר הרע מצוי אלא לשעתו, ואזי אין הסטרא אחרא מבינה כלל שהוא בורח מהם, מאחר שעוסק במילי דשטותא – זהו 'ויגנוב וכו' על בלי הגיד לו' – אח"כ רוצה הסט"א להתגבר עוד, ולרדוף אחר בחינת יעקב – וירדוף אחריו – אז השי"ת עומד בעזרו, ומזהיר את בחינת לבן 'השמר לך מדבר עם יעקב משוב' וכו' – השי"ת מרחם עליו, מאחר שכבר סבל כל כך, והוא מזהיר הסט"א שיסורו ממנו ולא ידברו עמו מטוב וכו' – לקטו אבנים וכו' ויעשו ג"ל – כל מה שהאדם מנתק עצמו ממחשבות רעות למחשבות טובות, וכל העתקה והזוהר ותנועה שהאדם מזוין ומניע ומעתיק עצמו מרע לטוב, הכל מתקבץ בעת הצרה והדחוק ועוד להאדם וכו' – 'לקטו אבנים', אבני קודש, ניצוצות הקדושים המתבררים על ידי כל הזוהר ותנועה מה שמנתקים עצמן מרע לטוב, תשתכנה אבני קודש, עיקר בירורים ועלייתם הוא על ידי שמירת המחשבה, על ידי שמנתק מחשבתו בכל פעם מרע לטוב – אע"פ שיש להאדם יסורים גדולים מזה, ונדמה לו שכבר קשה לו לעמוד כנגדם, מחמת שזה ימים רבים שיש לו יסורים מהם ועדיין לא נשקט מהם, אבל צריך לידע כי אין שום תנועה טובה נאבדת – אמר יעקב לאחיו אבנים, שיקבצו וילקטו יחדיו כל האבני קודש, שהם הניצוצות הקדושים שנתבררו על ידי כל מה שהיו מנתקים עצמן

בכל פעם ממחשבות רעות לטובות, ועל ידי כל ההתקוות והזויות שנתקו עצמם מרע לטוב, ממחשבות רעות למחשבות טובות, שענין נגברו ניצוצות הקדושים, נעשה מהם גל ומחיצה להפסיק בינו לבין לבן, שהוא בחינת המחשבות רעות, רק יעמוד על מקומו לעסוק בתורה ותפלה וכו', כי כולם מתקבצים ועוזרים להאדם בעת הדוחק, היינו בתוקף התגברות הבעל דבר והסטי"א ח"ו – זה בחינת ל"ג בעומר – כל ימי הספירה מבררין בירורים על ידי קדושת המחשבה, לשמור מחשבתו או ביותר מאד מאד, כי קדושת המחשבה היא עיקר הקדושה ועיקר ההכנה לקבלת התורה שתלויה בתיקון הברית שתלויה במחשבה – ביום ל"ג בעומר כבר זוכין כלל ישראל לברר בירורין הרבה, עד שנעשה בחינת עד הגל הזה וכו' שמפסיק בין קדושת יעקב לבין טומאת המחשבות רעות של בחינת לבן הארמי – עיקר הבירור הוא בבחינת הז' מדות, שמהם כל המחשבות שבראש, שבע מחלפות ראש, כי המחשבות חולפין ועוברין על האדם כפי המדות – עיקר המדות הם ה' מסתד עד הוד, ויסוד ומלכות הם בחינת כלליות, וכלליות דכלליות, נמצא שביום ה' משבוע ה' שהוא ל"ג בעומר, כבר נגמר הבירור של בחינת הוד, בבחינת השבועות, ובבחינת הימים. ע"כ אז הוא הוד שבהוד, ששם נחשב כאלו נגמר הבירור, מאחר שעיקר המדות עד הוד, ע"כ נעשה אז בחינת הגל, שהוא מפסיק במחשבה בין הקדושה והסטי"א אחרא שלא תקרב עוד בערמימותה ורמאותה להכניס מחשבות רעות חס ושלוש בהמות – כל זה בכח הצדיקים הגדולים שהם בחינת התנוצצות משיח, שזוהו בחינת רשב"י וצ"ל שזכה להסתלק און, כי הוא התחיל להמשיך תיקונא דיקנא, שהם תיקוני השערות הקדושות, שמהם נמשכין עצות קדושות בלב לעמוד כנגד המחשבות רעות, שהם בחינת שערות דסטי"א, בחינת עשו איש שעיר, כי בחוט השערה ניצולין מהם.

זה בחינת ל"ג בעומר, שהוא בחינת (בראשית לא. נב) עד הגל הזה, כמובא בכוונות. היינו כי יעקב שהוא בחינת קדושת כלל ישראל, צריך לעשות ג"ל ומצבה, שיהיו מחיצות מפסיקות במוחו בפני המחשבות רעות והרהורים הבאים מהסטי"א אחרא מבחינת לבן הארמי, כי הסטי"א אחרא היא בחינת לבן הארמי, שבא ברמאות גדול ובתחבולות הרבה לתופסו במצודתם חס ושלוש, והעיקר בענין המשחכות שבמוח, שהם מתנכלים על האדם בכמה וכמה גניבות ורמאות וערמימות, עד שפתאום יוצא מוחו חוץ לשיטה, וחושב מחשבות חוץ מה שחושב רחמנא ליצולן, כאשר יודע האדם

בנפשו, בפרט מי שהוא בעל מחשבה, שהוא מדה רעה מאד מאד, כי הוא מהכ"ד דברים המכעבים את התשובה, כמובא בשולחן ערוך. וכל אלו המחשבות רעות נקראים בחינת "לבן הארמי", שמלוכלך ברשע, כמו שכתוב במדרש, שעל שם זה נקרא "לבן", היינו שהוא מלבין הרשעות כל כך, כאלו כבר נקבע בזה, כאלו אין שום דרך להמלט משם חס ושלוש, כאשר נדמה חס ושלוש לבני הנעורים, בפרט להבעלי מחשבות, שאי אפשר להם לעמוד כנגד המחשבות רעות והרהורים רעים.

אבל באמת לא כן הוא, כי המחשבה ביד האדם תמיד, ובחוט השערה יכול להנצל בשב ואל תעשה מכל מיני מחשבות רעות והרהורים, על ידי שיטה דעתו למחשבה כשרה. וזה בחינת יעקב שהולך בערמה עם לבן הארמי, כי אחיו הוא ברמאות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (מגילה י"ג), היינו שבחינת יעקב שהוא קדושת ישראל, בורח מלבן הארמי, דהיינו ממחשבות רעות, רק בשב ואל תעשה בלי שום מלחמה.

זה בחינת (שם לא. ט): ויגנוב יעקב את לב לבן הארמי על בלי הגיד לו כי בורח הוא. זהו בחינת מה שאמר רבינו ז"ל, שכשבורחין מהמחשבות רעות, ילך לדרך במה שהוא חושב מחשבות כשרות, ולא יסתכל לאחוריו כלל וכלל וכו', (כמו שכתוב בליקוטי א' סימן ע"ט).

וזהו בחינת ויגנוב יעקב וכו' על בלי הגיד לו וכו'. כי זה שטוען עם המחשבות זרות, ונכנס עמהם בטוען ונטען, ורוצה שיניחו אותו לצאת מהם, זהו כמו מי שמגיד להרודף שרוצה לברוח ממנו, ואזי הוא רודפו יותר. אבל באמת עיקר העצה, לברוח מהם, ולילך לדרך, ולבלי להסתכל לאחוריו כלל, ולבלי לטעון עמהם כלל, שזהו בחינת ויברח יעקב וכו' ויגנוב יעקב את לב לבן הארמי, שהם המחשבות רעות, על בלי הגיד לו כי בורח הוא, שאינו מגיד להם שבורח מהם, רק בורח לתומו לדרך, ועל ידי זה דייקא ניצול מהם.

גם ויגנוב וכו' מרומז, שלפעמים מתגברים ההרהורים והמחשבות כל כך, עד שקשה לברוח מהם לתוך תורה ותפלה ודברים שבקדושה בשום אופן, וההכרח לעסוק במילי דשטותא בעניני צחוק וכיוצא, כדי לפקח דעתו לפי שעה, עד יעבור ועם השטף של המחשבות. כי אין היצר הרע מצוי אלא לשעתו, ואזי אין הסטי"א אחרא מבינה כלל שהוא בורח מהם, מאחר שעוסק במילי דשטותא. וזהו בחינת ויגנוב וכו' על בלי הגיד לו וכו'.

אבל אחר כך רוצה הסטי"א אחרא להתגבר עוד, ולרדוף אחר בחינת יעקב, שהוא בחינת וירדוף אחריו הנאמר שם. ואז השם יתברך עומד בעזרו, ומזהיר את בחינת לבן "השמר לך מדבר עם יעקב מטוב" וכו' (שם לא. ט), כי טובתן של רשעים רעה היא אצל הצדיקים. היינו שהשם יתברך מרחם עליו, מאחר שכבר סבל כל כך, והוא מזהיר הסטי"א אחרא שיסורו ממנו ולא ידברו עמו מטוב וכו'.

זה בחינת עשיית הג"ל שאמר יעקב לאחיו (שם לא. טו): לקטו אבנים וכו' ויעשו ג"ל. זה בחינת מה ששמעתי מפי אדמו"ר ז"ל, שכל מה שהאדם מנתק עצמו ממחשבות רעות למחשבות טובות, וכל העתקה והזוה ותנועה שהאדם מזיז ומניע ומעתיק עצמו מרע לטוב, הכל מתקבץ בעת הצרה והדוחק ועוזר להאדם וכו', כמבואר בדבריו ז"ל (ליקוטי תניא סימן מ"ח). וזה בחינת "לקטו אבנים", בחינת אבני קודש, שהם בחינת הניצוצות הקדושים המתבררים על ידי כל הזוה ותנועה מה שמנתקים עצמן מרע לטוב. כי הניצוצות הקדושים שנפלו, הם בבחינת תשתפכנה אבני קודש כידוע. ובירורם הוא בבחינת לקטו אבנים, ועיקר בירורם ועלייתם הוא על ידי שמירת המחשבה בבחינת הג"ל, על ידי שמנתק מחשבתו בכל פעם מרע לטוב.

ואף על פי שיש להאדם יסורים גדולים מזה, ונרמה לו שכבר קשה לו לעמוד כנגדם, מחמת שזה ימים רבים שיש לו יסורים מהם ועדיין לא

נשקט מהם, אבל צריך לידע כי אין שום תנועה טובה נאבדת כנ"ל. וזה בחינת מה שאמר יעקב לאחיו לקטו אבנים, שיקבצו וילקטו יחדיו כל האבני קודש, שהם הניצוצות הקדושים שנתבררו על ידי כל מה שהיו מנתקים עצמן בכל פעם ממחשבות רעות לטובות, ועל ידי כל ההתקוות והזויות שנתקו עצמם מרע לטוב, ממחשבות רעות למחשבות טובות, שעל ידי זה נתבררו ניצוצות הקדושים, נעשה מהם גל ומחיצה להפסיק בינו לבין לבן, שהוא בחינת המחשבות רעות כנ"ל, רק יעמוד על מקומו לעסוק בתורה ותפלה וכו', כי כולם מתקבצים ועוזרים להאדם בעת הדוחק כנ"ל, היינו בתוקף התגברות הבעל דבר והסטי"א אחרא חס ושלוש. וזה בחינת הגל שנעשה בין יעקב ללבן.

זה בחינת ל"ג בעומר. כי כל ימי הספירה מבררין בירורים על ידי קדושת המחשבה בבחינת הג"ל, שזה עיקר קדושת ימי הספירה, שהוא הכנה לקבלת התורה, לשמור מחשבתו אז ביותר מאד מאד, כי קדושת המחשבה היא עיקר הקדושה ועיקר ההכנה לקבלת התורה שתלויה בתיקון הברית שתלויה במחשבה וכנ"ל. וביום ל"ג בעומר כבר זוכין כלל ישראל לברר בירורין הרבה, עד שנעשה בחינת הגל הנ"ל, בחינת עד הגל הזה וכו', שמפסיק בין קדושת יעקב לבין טומאת המחשבות רעות של בחינת לבן הארמי וכנ"ל.

כי עיקר הבירור הוא בבחינת הז' מדות, שמהם כל המחשבות שבראש, שהם בחינת (שופטים טו, יז) שבע מחלפות ראשו. כי המחשבות חולפין ועוברין על האדם כפי המדות, וכמבואר בסוף סימן כ"ט (ליקוטי א'). אך עיקר המדות הם ה' מסתד עד הוד. ויסוד ומלכות הם בחינת כלליות, וכלליות דכלליות, כמובא בכוונות. נמצא שביום ה' משבוע ה' שהוא ל"ג בעומר, כבר נגמר הבירור של בחינת הוד, הן בבחינת השבועות, הן בבחינת הימים. ועל כן אז הוא הוד שבהוד, ששם נחשב כאלו נגמר הבירור,

מאחר שעיקר המדות עד הוד כנ"ל. ועל כן אז נעשה בחינת הגל הנ"ל, שהוא מפסיק במחשבה בין הקדושה והמטרא אחרא שלא תקרב עוד בערמימותה ורמאותה להכניס מחשבות רעות חס ושלוש בהמות.

וכל זה בכח הצדיקים הגדולים שהם בחינת התנוצצות משיח, שזהו בחינת רבי שמעון בר יוחאי וצ"ל שזכה להסתלק אז, כי הוא התחיל להמשיך תיקונא דיקנא, שהם תיקוני השערות הקדושות, שמהם נמשכין עצות קדושות בלב לעמוד כנגד המחשבות רעות, שהם בחינת שערות דמטרא אחרא, בחינת עשו איש שער, כי בחוט השערה ניצולין מהם כנ"ל.

(תפילין ו, לה)

הקדמונים נתנו סימן פ"ג, שבים שחל פורים יהיה ל"ג בעומר כמ"ש בש"ע – "מי פלג לשטף תעלה", המחשבות הם בחינת שערות, ונקראים שטף, – כל שער יש לה גומא בפני עצמה – אלמלי שתי שערות יוצאות מגומא אחת מחשיכין מאור עיניו של אדם – כמו כן הוא במחשבות שבמות, שאי אפשר שזיכנסו שתי מחשבות בפעם אחת בשום אופן, כי אין המוח מחזיק כי אם מחשבה אחת.

וזה בחינת פורים שנקרא על שם הפור, שממשיכין אז בחינת תיקון הגורל של הכהן גדול ביום הכפורים. כי פורים בבחינת יום כפורים, כמו שכתוב בתיקונים. כי פורים הוא הכנעת המן עמלק, שהוא בחינת פגם הברית, בחינת (דברים כה, יח) אשר קרך בדרך, שעיקר אחיזתו על ידי פגם המחשבה שבראש חס ושלוש, בבחינת (במדבר כד, כ) ראשית גוים עמלק כמבואר במקום אחר, ובפורים מכניעין אותו, כי נמשך אז בחינת תיקון הפור, שהוא הגורל של יום הכפורים, שנתן הכהן גדול על שני השעירים גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, שמרמו על בחינת הנ"ל, שכל הקדושה שהוא קדושת המחשבה תלויה בחוט השערה. כי השעירים מרמזים על השערות, בחינת (בראשית כז, יא) הן עשו אחי איש שער. אבל ביום הכפורים מבררים אותם על ידי הגורל שמעלין שער אחד לה', ושעיר אחד מגרשין לעזאזל, ובוה תלוי עיקר תיקון התשובה שצריכין להמשיך ביום הכפורים, שצריכין לזוהר מאד במחשבתו כחוט השערה. כי המחשבות טובות ומחשבות רעות שהם בחינת שערות, הם בבחינת שני השעירים שצריכין להעלות, גורל אחד לה' שהם המחשבות טובות, וגורל אחד לעזאזל שהם המחשבות רעות, לגרשם ממנו לעזאזל, ולא יבואו אליו עוד.

וזהו בחינת ל"ג בעומר, שאז הוא בחינת תיקון המחשבה שעוסקין בספירה כנ"ל. וזה בחינת "פלג", בחינת "מי פלג לשטף תעלה" וכנ"ל. ועל כן נקראים השערות שהם המחשבות "שטף". כי מחמת רדיפת המחשבה נדמה כאלו הם שוטפים ואי אפשר לעמוד נגדם, אבל באמת כל מחשבה ומחשבה יוצאים בזה אחר זה מהמוח, ואי אפשר לשני מחשבות שיהיו ביחד בשום אופן כנ"ל, ועל כן תיכף כשיתחיל כחוט השערה מחשבה אחרת, יהיה ניצול מהמחשבה רעה, רק שלא יטעון עמה, ולא יסתכל לאחרי כלל, רק יעשה עצמו כלא ידע, בבחינת (בראשית לא, כ) ויגנוב יעקב על בלי הגיד לו וכנ"ל.

וזה בחינת מה שהקדמונים נתנו סימן פ"ג, שבים שחל פורים יהיה ל"ג בעומר כמו שכתוב בשולחן ערוך, זה בחינת (איוב לה, כח): "מי פלג לשטף תעלה". כי המחשבות הם בחינת שערות, ונקראים שטף, כמו שפירש רש"י שם, שכל שער יש לה גומא בפני עצמה, ואלמלי שתי שערות יוצאות מגומא אחת, מחשיכין מאור עיניו של אדם. וכמו כן הוא במחשבות שבמות, שאי אפשר שיכנסו שתי מחשבות בפעם אחת בשום אופן, כי אין המוח מחזיק כי אם מחשבה אחת.

וזה בחינת פורים שנקרא על שם הפור, שממשיכין אז בחינת תיקון הגורל של הכהן גדול ביום הכפורים. כי פורים בבחינת יום כפורים, כמו שכתוב בתיקונים. כי פורים הוא הכנעת המן עמלק, שהוא בחינת פגם הברית, בחינת (דברים כה, יח) אשר קרך בדרך, שעיקר אחיזתו על ידי פגם המחשבה שבראש חס ושלוש, בבחינת (במדבר כד, כ) ראשית גוים עמלק כמבואר במקום אחר, ובפורים מכניעין אותו, כי נמשך אז בחינת תיקון הפור, שהוא הגורל של יום הכפורים, שנתן הכהן גדול על שני השעירים גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל, שמרמו על בחינת הנ"ל, שכל הקדושה שהוא קדושת המחשבה תלויה בחוט השערה. כי השעירים מרמזים על השערות, בחינת (בראשית כז, יא) הן עשו אחי איש שער. אבל ביום הכפורים מבררים אותם על ידי הגורל שמעלין שער אחד לה', ושעיר אחד מגרשין לעזאזל, ובוה תלוי עיקר תיקון התשובה שצריכין להמשיך ביום הכפורים, שצריכין לזוהר מאד במחשבתו כחוט השערה. כי המחשבות טובות ומחשבות רעות שהם בחינת שערות, הם בבחינת שני השעירים שצריכין להעלות, גורל אחד לה' שהם המחשבות טובות, וגורל אחד לעזאזל שהם המחשבות רעות, לגרשם ממנו לעזאזל, ולא יבואו אליו עוד.

הימים בפה, כדי להכניס הדמים לתוך הדיבור הקרוש, שיהיה נעשה מהם בחינת הדיבור של הספירה, שעל ידי זה עולה מיון נוקבין, וזוכין לחבר הניצוצות בבחינת שלום.

נמצא שעיקר התיקון שאנו עוסקין בימי הספירה, הוא לעשות שלום, שזהו עיקר בחינת עליית הניצוצות, בחינת תיקון כל העולמות שאנו עוסקים לתקנם ולקדשם, שיהיו כולם מוכנים לקבלת התורה בשבועות. כי עיקר קבלת התורה הוא על ידי השלום, כמו שכתוב (שמות יט, ט): ויסעו מרפידים וכו' ויחן ישראל נגד החר, ודרשו רבותינו ז"ל ומובא בפירוש רש"י שם כולם כאחד בלב אחד. מה שאין כן שארי החניות שהיו במחלוקת וכו'. נמצא שעיקר קבלת התורה היה על ידי השלום. וזה אנו עוסקין בימי הספירה, שזהו בחינת תיקון הדמים כנ"ל.

ועל כן תלמידי ר' עקיבא שפגמו בשלום, ולא נהגו כבוד זה בזה, על כן היה עונשם בימי הספירה דייקא, כי נאחו בהם הדין של ימי הספירה. שעיקר הדין הוא מפגם הדמים של מצרים, שהם בחינת דינים, שאנו עוסקים לתקנם ולהמתיקם על ידי הספירה, שעל ידי זה עושין שלום כנ"ל. ומחמת שהם פגמו בשלום, והיו ביניהם מחלוקת, על כן לא היו יכולים להמתיק דין של ספירה, על כן נאחו בהם הדין אז דייקא, ונענשו אז דייקא כנ"ל.

ור' שמעון וחביריו היו התיקון שלהם, על כן אמר (וזהו ח"ג קנח): "אנן בחיבותא תליא", שהוא שלום, וכמבואר בדברי רבינו ז"ל בהתורה חדי ר' שמעון בסיון ס"א.

וזהו בחינת ל"ג בעומר, שאז פסקו למות תלמידי ר' עקיבא, ואז הוא הילולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי, שהוא התיקון שלהם. כי עיקר תיקון הדמים והניצוצות, הוא כנשתתקנין בחינת הרגלין, שזה התיקון יהיה נגמר בשלימות כשיבא משיח, שאז יתקיים (וכריה י. ד.) ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים, שזהו

ובוה תלוי עיקר תיקון התשובה שצריכין להמשיך ביום הכפורים, שצריכין לזוהר מאד במחשבתו כחוט השערה. כי המחשבות טובות ומחשבות רעות שהם בחינת שערות, הם בבחינת שני השעירים שצריכין להעלות, גורל אחד לה' שהם המחשבות טובות, וגורל אחד לעזאזל שהם המחשבות רעות, לגרשם ממנו לעזאזל, ולא יבואו אליו עוד.

וזהו בחינת ל"ג בעומר, שאז הוא בחינת תיקון המחשבה שעוסקין בספירה כנ"ל. וזה בחינת "פלג", בחינת "מי פלג לשטף תעלה" וכנ"ל. ועל כן נקראים השערות שהם המחשבות "שטף". כי מחמת רדיפת המחשבה נדמה כאלו הם שוטפים ואי אפשר לעמוד נגדם, אבל באמת כל מחשבה ומחשבה יוצאים בזה אחר זה מהמוח, ואי אפשר לשני מחשבות שיהיו ביחד בשום אופן כנ"ל, ועל כן תיכף כשיתחיל כחוט השערה מחשבה אחרת, יהיה ניצול מהמחשבה רעה, רק שלא יטעון עמה, ולא יסתכל לאחרי כלל, רק יעשה עצמו כלא ידע, בבחינת (בראשית לא, כ) ויגנוב יעקב על בלי הגיד לו וכנ"ל.

(תפילין ו, לו)

זה בחינת ספירה ול"ג בעומר, שאז פסקו למות תלמידי ר' עקיבא, כי הם מתו על ידי פגם השלום, על ידי שלא נהגו כבוד זה בזה. ועל כן מתו בימי הספירה, שאז עוסקין על ידי מצות ספירה לתקן הדמים, לטהר עצמינו מטומאת מצרים כאשר המטהרת לבעלה. כי עיקר טומאת מצרים הוא בחינת פגם הדמים כידוע, בבחינת (יחזקאל טו, ו) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך וכו', וכמבואר בפרי עין חיים, שכל כוונת הספירה לזכך ולטהר בחינת הדמים כידוע.

ועל כן צריכין לספור הימים בפה מלא דוקא, כי הימים הם המדות שהם כלליות העולמות, שקודם התיקון הם בבחינת פגם הדמים, שהם בחינת החיות של העולמות. כי הדם הוא הנפש והחיות, ועל כן צריכין לספור

בחנית עד דמטו רגלין רגלין הנאמר בזוהר הקדוש כמובא בכתבים.

ועל כן עיקר ההמתקה של ימי הספירה הוא בל"ג בעומר, כי אז כבר הגיע התיקון עד בחנית הוד שבהוד, שהוא בחנית רגלין רגלין, כי נצח והוד הם בחנית רגלין כידוע, ועיקר אחיזת הקליפות הוא בבחינת הוד, בבחינת (איכה א, י) כל היום דוה כמובא, ושם עיקר התיקון, כשזוכין לתקן בחנית הוד זה עיקר שלימות התיקון.

ועל כן תיכף כשמגיע יום ל"ג בעומר, שאז זוכין לתקן בחנית הוד שבהוד, שהוא עיקר התיקון, בחנית רגלין שברגלין, על כן אז נתתקן בחנית צולע על יריכו (בראשית לב, לא), ואז עיקר ההמתקה, עיקר עליית הניצוצות, ונעשה שלום ביניהם. ועל כן אז נתתקן פגם תלמידו ר' עקיבא שפגמו בשלום. ועל כן אז הוא הילולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי, שהוא בחנית שלום, כי הוא היה התיקון שלהם. כי עיקר בחנית השלום, שהוא בחנית תיקון הניצוצות, הוא כשנתתקנין בחנית הרגלין, שזה זוכין בל"ג בעומר כנ"ל.

ועיקר ההילולא הוא, שאז נסתלק רבי שמעון בר יוחאי. כי בשעת הסתלקות נשמת הצדיק, אז הוא מעלה מיון נוקבין ביותר ויותר, כי אז עיקר ההתפארות שהשכינה מתפארת "חזי במה ברא קאתינא לגבך", שזה עיקר בחנית העלאת מיון נוקבין, ועל ידי זה עיקר עליות הניצוצות, עיקר תיקון השלום כנ"ל.

ועל כן בל"ג בעומר שאז צריכין לתקן הרגלין, שלזה צריכין העלאת מיון נוקבין מנשמה גדולה מאד, בפרט שהיו צריכין לתקן הפגם של תלמידו ר' עקיבא שפגמו בשלום כנ"ל, על כן זכה התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי לתקן תיקון זה. כי נסתלק בשלום ביום ל"ג בעומר, וזכה להעלות נשמתו בסוד העלאת מיון נוקבין בשעת הסתלקותו למעלה למעלה, כמובן באירא זוטא הקדושה על פסוק (תהלים

קלג, ג) כי שם צוה ה' את הברכה חיים וכו' עיין שם (וזהו ח"ג רצ"ו), שאז נסתלק נשמתו הקדושה, ועל ידי זה זכה להמשיך שלום, ולתקן הפגם של תלמידו ר' עקיבא, שזהו בחנית המתקת הדין של ימי הספירה, שעיקר ההמתקה על ידי השלום כנ"ל.

כי בשעת הסתלקות הצדיק נתרבה השלום מאד, בבחינת (ישעיה נ"ו, ב) יבא שלום ינוחו וכו', הנאמר על סילוק הצדיק, כמו שדרשו רבותינו ז"ל, וכן מבואר באירא זוטא שם בפירוש על הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי (וזהו שם), ששמעו קול שאמר "יבא שלום", היינו כנ"ל, אשרי לו.

(בית הכנסת ד, ה)

הפוסקים נתנו סימן פל"ג, שביום שחל פורים חל ל"ג בעומר, כמו שכתוב בשולחן ערוך. כי פורים וספירת העומר הם בחינה אחת, והשגת התורה שביום החמשים שהוא שבועות, הוא על ידי בחינת פורים, דהיינו על ידי מפתת המן עמלק, ול"ג בעומר היא גם כן יום השגת התורה של ימי הספירה, כי הוא יום הילולא רבא דרבי שמעון בר יוחאי שהשיג אז מה שהשיג. ועל כן הוא חל ביום שחל פורים, כי השגת הספירה הוא על ידי בחינת פורים. וזה ל"ג בעומר בחנית (תהלים קט, יח) "ג'ל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", בחנית השגה שמשגיגין אז כנ"ל.

(ראש חודש ג, י"א)

זה בחנית ל"ג בעומר, שז נהגיין בו שמחה גדולה, שהוא בחנית תיקון המלאך שנקרא "עיר וקדיש", שהוא בחנית ר' שמעון בר יוחאי, שכל שמחת ל"ג בעומר על ידו. כי ר' שמעון הוא בחנית עיר וקדיש מין שמיא נחית, (כמבואר בתחילת הספר ליקוטי מוה"ר עיין שם). וזה בחנית ויאכלו שם על הגל (בראשית לא, מו), כי הגל של יעקב אבינו מרמז על ל"ג בעומר, כמובא בכוננות ל"ג בעומר שמרמזו בפסוק עד הגל הזה וכו' עיין שם.

יעידון ויגידון כי ה' אחד ושמו אחד, כי בודאי לא ימצא רשע טפש שיוכל לומר שאפשר לברות מלב, חס ושלום, תורה כזאת שנתגלה לנו מאתו יתברך מיום מתן תורה על - ידי משה רבנו עד היום הזה ומי פעל ועשה כזאת, מבטן מי יצאו כל הדברים והנפלאות והחדושים האלה אם לא כי יד ה' עשתה זאת. מפיו יקרא כל דברי התורה הזאת למשה עברו נאמן ביתו והוא מסרה ליהושע וכו' וכן כל החדושים הנפלאים והנוראים שגלו גדולי הצדיקים בני עליה כלם יעידון ויגידון ומגלין אלקותו יתברך לכל החפץ באמת, כי כל מודה על האמת יבין ויראה בעיני שכלו שאי אפשר לשכל אנושי לגלות חדושים כאלה בשום אופן כי אם מאת ה' צבאות יצאו והוא יתברך בחסדו הופיע עליהם והודיעם כל הנפלאות והנוראות האלה.

זה בחנית ל"ג בעומר, שהוא בחנית (בראשית לא, נב) "עד הגל הזה", (כמובא בכתבים). כי לבן רדף אחר יעקב עם כל נפשות ביתו, ועיקר הקנאה היה על עוצם העשירות שאסף בביתו, כמו שכתוב שם בפרשה (בראשית לא, א): וישמע יעקב וכו' לקח יעקב את כל אשר לאבינו וכו', כי הנפשות תלויים בעשירות. ולולא השם יתברך היה בעוזרו של יעקב, היה לבן עוקר את הכל חס ושלום, כמו שכתוב (דברים כו, ה): ארמי אובר וכו'.

ועל זה אומרים בהגדה אחרי שמזכירין ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, אומרים אחר כך והיא שעמדה לאבותינו ולנו וכו' שבכל דור ודור עומדים עלינו לכלותינו והקב"ה מצילנו מידם, צא ולמד מה ביקש לבן הארמי לעשות ליעקב אבינו, ועיקר התגרות לבן על יעקב היה על העשירות שאסף שם, שבו היו תלויים נפשותינו.

ועל כן הזכיר יעקב זה ביותר, כמו שכתוב (בראשית לא, מב): לולי אלהי אבי אלהי אברהם וכו' כי עתה ריקם שלחתני וכו'. וכשהציל השם יתברך את יעקב מלבן, ונשאר העשירות עם נפשות הקדושות אצלו, נאמר שם "עד הגל הזה"

וזהו ויאכלו שם על הגל, "ויאכלו" דייקא. כי הגל בחנית ל"ג בעומר, שאז מחזקין המלאך על ידי שמחה, שהוא תיקון המאכלים. וזהו בחנית "גל", שהוא בחנית ל"ג בעומר, לשון "גילה ושמחה", בחנית (משלי כו, כד) גיל יגיל אבי צדיק, כי אז נמשך בחנית גילה ושמחה, שהוא תיקון המאכלים.

(ראש חודש ו, ט)

על כן תלמידו ר' עקיבא שפגמו באהבה שהוא פגם המשפט, על כן מתו בימי הספירה, שאז עוסקים בתיקון המשפט. והתיקון על ידי רבי שמעון בר יוחאי וחביריו, שאמר "אנן בחביבותא תליא" לתקן האהבה. כי ר' שמעון בר יוחאי עסק ביותר במעשה מרכבה, שהם כל הסודות הקבלה שגילה, שכל זה הוא בחנית קשר המרכבה, ששם אהבה הקדושה שורה, שזהו בחנית תיקון המשפט.

ועל כן הילולא דרבי שמעון בר יוחאי הוא בימי הספירה בל"ג בעומר, כי עיקר תיקון הספירה הוא על ידי קשר המרכבה, שהוא בחנית תיקון המשפט, שרבי שמעון בר יוחאי עסק בזה כנ"ל.

(ראש חודש ו, יג)

על כן תלמידו ר' עקיבא נסתלקו בימי העומר, על ידי הקפידות שהיו ביניהם, ועל ידי זה לא המתיקו וביטלו את הכעס כראוי. ועל כן נסתלקו בימי העומר דייקא, שאז עוסקים לבטל הכעס, והם פגמו בזה, על כן נסתלקו אז דייקא. ועל כן אמר רבי שמעון בר יוחאי "אנן בחביבותא תליא", כי זה עיקר התיקון, לבטל הכעס והקפידות, ולהמשיך אהבה וחסד.

(פורים ו, יט)

הלכות פסח הלכה ט אות י

כי מי שמשים עינו ולבו היטב על כל דברי התורה שבכתב ובעל פה, בכל ספרי תנ"ך וש"ס ומדרשים וספרי זוהר הקדוש וכתבי האר"י וזכרוננו לברכה וספרי הצדיקים אמתיים שכדורנו, כלם

וכו' אם אני לא אעבור אליך וכו'. ושם מרומז סוד ל"ג בעומר, ואז הוא עיקר המתקת הדינים של ימי הספירה, שעל ידי זה נמשך העשירות אל הקדושה, ומכניעין קליפת לבן הארמי שמתגרה בעשירות הקדושה כנ"ל, כי ממשכיין בחינת "עד הגל הזה", שהוא בחינת הכנעת לבן הארמי נגד יעקב אבינו, וחוזר כל העשירות והנפשות אל הקדושה.

(פזרים ו, כ)

זהו בחינת ל"ג בעומר, שאז הוא בחינת הוד שבהוד, בחינת רגלין שברגלין, שעיקר הארת הדיבור הקדוש צריכין להמשיך לשם, לבחינת תכלית הרגלין, להעלות הטוב משם, מבחינת (רות ג, ז) ותגל מרגלותיו ותשכב, שנאמר על הטוב שנפל למדריגות התחתונות, לבחינת רגלין, כמובא.

זהו בחינת (ישעי' מא, ב) צדק יקראהו לרגלו, בחינת הדיבור, בחינת (תהלים נח, ב) צדק תדברון, "צדק" דייקא. שהדיבור הקדוש, צריך שיתפשט למרחוק בכח הצדקה, עד שיהיה לו כח לקרוא את בחינת הרגלין, להעלות הטוב משם. וזה בחינת צדק יקראהו לרגלו, "צדק" דייקא, שעל ידי הצדקה קוראין את הטוב הכבוש במדריגות התחתונות, בבחינת רגלין כנ"ל. וזה בחינת צדק תדברון, כי עיקר כח הדיבור על ידי צדקה, שאז האויר נח וזך, ואז הדיבור נשמע ונתקבל, שזה עיקר שלימות הדיבור, (כמו שכתוב במקום אחר). ועל כן הסימני טהרה הם ברגלין, בחינת (ויקרא יא, ג) מפרים פרסה, כי משם דייקא צריכין להעלות את הטוב כנ"ל.

וזהו בחינת ל"ג בעומר, בחינת ותגל מרגלותיו, שעיקר שורש התיבה ג"ל, כי הוי"ו והתי"ו הם פעולה. היינו שבל"ג בעומר כבר נתפשט הדיבור ונמשך למרחקים, בכח הספירה של כל אלו הימים, עד שנשמע הדיבור לתכלית הרגלין, עד שמתחיל להתעורר הטוב הכבוש בדיוטא התחתונה, שהוא בבחינת ותגל מרגלותיו, בבחינת רגלין דרגלין, עד שגם הוא

חוזר לה' יתברך. ועל כן אז נמתקין כל הדינים, ואז הוא יום שמחה וחדוה, כי זה עיקר התיקון, כשעולה הטוב מבחינת רגלין, וחוזר למעלתו.

(בהמה וחי' טהורה ד, ה)

וזה בחינת הילולא הרבי שמעון בר יוחאי בל"ג בעומר. כי תלמידי רבי עקיבא נסתלקו עד ל"ג בעומר, מחמת מחלוקת, שלא היה ביניהם שלום, שעל ידי זה אין הדיבור נשמע למרחוק. ועל כן נסתלקו בימי הספירה דייקא, מחמת שאז עיקר התיקון, על ידי בחינת האויר הנח והזך שהוא בחינת שלום כנ"ל, והם פגמו בזה, על כן נסתלקו אז כנ"ל.

ורבי שמעון בר יוחאי וחביריו שהיו התיקון שלהם, על כן אמר רבי שמעון בר יוחאי "אנן בחביבותא תליא", "בחביבותא" דייקא, בחינת אהבה ושלום, שצריכין התכרים ליהזר מאד מאד שיהיה ביניהם אהבה ושלום גדול, כדי שיוכלו להשמיע למרחוק הדיבורים קדושים שמקבלין מרבן בכל פעם, שהם דיבורי אמונה.

ועל כן נסתלק רבי שמעון בר יוחאי בל"ג בעומר, שאז כבר נודרך האויר הרבה, על ידי קדושת המצוה של ספירת העומר כנ"ל, עד שעולה הטוב מהרגלין. ועל כן אז מאיר קדושת רבי שמעון בר יוחאי, שהוא בחינת אהבה ושלום, שזה עיקר התיקון של הספירה, שמתגלה ביותר בל"ג בעומר כנ"ל.

ועל כן נסתלק אז רבי שמעון בר יוחאי, ואז הוא יום הילולא רבא דיליה, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם. כי ימי חייהם של הצדיקים, כל יגיעתם וטרחתם לגלות האמונה הקדושה בעולם, להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו.

אבל מעוצם המחלוקת שיש בכל דור ודור, ובפרט עוצם המחלוקת שיש על הצדיק בעצמו ואנשיו, על ידי זה נתבלבל האויר של העולם, ואין שומעין ואין רואין כלל דברין הקדושים והנוראים והנפלאים של הצדיק האמת, רק

חיים באפיו, בחינת (איוב לב, ח) אכן רוח הוא באנוש ונשמת וכו'.

ועל כן על ידי הסתלקותו שיוצאת נפשו ורוחו ונשמתו, והנפש נשארת בזה העולם על קברו הקדוש (כמ"ש בנתיב), על ידי זה נתקדש כל אויר העולם בקדושה גדולה, באופן שיהיו נשמעין דבריו הקדושים למרחקים תמיד כנ"ל.

רבי שמעון בר יוחאי שמא גרים, כי "שמעון" בחינת "ושמעו הולך בכל המדינות", (כמ"ש שם על פסוק ושמעון איננו, עיין שם ובנתיב).

וזהו בחינת מה שצריכין לילך על קברי הצדיקים, כי במקום קבריהם הקדושים ששם מאיר רשימו של נפשם הקדושה, בוודאי שם הוא בחינת אויר הנח והזך ביותר וכנ"ל. ועל כן צוה רבינו זכרוננו לברכה, ליתן צדקה קודם שבאים על קברו. וכן נוהגין כל ישראל, שמרבין בצדקה כשהולכין על קברי הצדיקים, כי צדקה מסוגל להמשיך אויר הנח והזך, ואז זוכין להכלל האויר הנח והזך שעל קברו, שנמשך מנפשו, שהיא גם כן בחינת אויר רוחני ועליון מאד. ועל ידי זה יזכה לשמוע קול דברי הצדיק האמת הזה כל מה שדיבר כל ימיו, שכל דיבוריו היה להמשיך אמונה בעולם, ועל ידי זה נזכר הטוב שבו וחוזר למעלתו.

ועל כן טוב ללמוד שם על קבר הצדיק מחידושי תורתו שחידש, וכן נוהגין בארץ ישראל, שעל כל קבר של כל תנא או נביא, אומרים איזה פסוקים או מאמרים של אותו הנביא או התנא. וכבר נדפס שם על זה ספר אחד מלוקט ממאמרים של התנאים הקבורים לומר אותם על קברם, כי שם על ציון קברם הקדוש מסוגל מאד ללמוד תורתם הקדושה, כי שם יזכה לשמוע דיבורים הקדושים, כי שם בחינת אויר הנח והזך, שעל ידי זה יהיה נשמע דבריהם בלבו וישוב לה' יתברך.

(בהמה וחי' טהורה ד, ז)

זעירין אינן אשר נשמע לאזניהם מעט מנעימת דיבוריו הקדושים.

אבל הצדיק מתייגע בכמה יגיעות לטובת ישראל, ומתנגלגל עמנו בכמה גלגולים, ומשתדל בכמה עצות ותיקונים, באופן שיוזכו כל ישראל, וכל הטוב הנמשך מנשמת ישראל שנפל למקום שנפל, שכולם ישמעו דבריו הקדושים, וישובו להשם יתברך באמת.

ואינם מסתלקים מן העולם, עד שזוכין ביום הסתלקותם לקדש את אויר העולם בקדושה נפלאה כזאת, עד שלא יהיה כח לשום מחלוקת ולשום רוח סערה לבלבל האויר, רק דיבוריהם ילכו ויתפשטו בעולם למרחקים, בבחינת "פוצו מעיינותיך חוצה".

ואף על פי שנרמה שהרוח סערה והמחלוקת גדול בשעתו. אבל הכל הוא רק לפי שעה, וסוף כל סוף יתגלה האמת, ושפת אמת תכון לעד וכו'. וכמו שרואין קצת בחוש גם עתה, שאף על פי שיש שחולקין על הצדיקים כמו שחולקין גם לאחר הסתלקותם, כי במדינת ליטא ובשאר מדינות, נמצאים עדיין מתנגדים רבים על הבעל שם טוב וצוק"ל בעצמו, מכל שכן על תלמידיו הקדושים, וכן עוצם המחלוקת שעל רבינו ז"ל, שעדיין לא נשקט כלל.

אבל אף על פי כן, דבריו וכל דברי הצדיקים אמתיים, חיים וקיימים לעד, ויאברו המתנגדים הם ואלף כיוצא בהם, ודבר אחד מדברי תורתו הקדושה לא יתבטל. וגם עתה נמצאים בכל עת אנשים כשרים המכירים האמת, וקונים ספריו, ומחפשים אחריהם כמטמונים, ושומעים דבריו דברי אלקים חיים, ורואים ומבינים מעט עוצם נפלאות קדושת תורתו הקדושה וכו' וכו', כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם, כי בשעת הסתלקות הצדיק נאמר (ישעי' נ, ט): "יבא שלום ינוחו על משכבותם", "שלום" דייקא, כי נשמתו בבחינת "שלום", כי הנשמה היא בחינת אויר ורוח קדוש, כמו שכתוב (בראשית ו, כב): כל אשר נשמת רוח

וזה בחינת דריכת הקשת בל"ג בעומר. דיבורי לשון הרע שמשוימן מחלוקת, הם בחינת כוננו חצם על יתר וכו' כי השתות יהרסון צדיק מה פעל (תהלים יא, ט). ולהפוך דיבורים קדושים, דיבורי אמונה של הצדיק, שהם בחינת תפלה, בחינת (שמות יז, יב) ויהי ידיו אמונה וכו', הם בחינת קשת וחצים, בחרבי ובקשתי וכו' (בראשית מז, כב), זכאה מאן דידע לזרקא חצים. כי זה עיקר השלימות, שיוזכך האויר, עד שיפרח הדיבור הקדוש להטוב הכבוש, כמו חץ מהקשת, עד שישמע הטוב, ויפלה חץ כבודו של הסטרא אחרא, ויצא הטוב משם בשלום.

(בהמה וחי' טהורה ד, ח)

זה בחינת ל"ג בעומר, כי אז פסקו למות תלמידי רבי עקיבא שהיה ביניהם מחלוקת. כי רבי עקיבא ותלמידיו היו צריכין להמשיך ולגלות תורה בעולם, כי כל צדיק וצדיק הוא ממשיך ומגלה תורה בעולם, בפרט רבי עקיבא שאמרו רבותינו ז"ל עליו שהיה ראוי שתנתן התורה על ידו וכו'. ועיקר המשכת התורה הוא על ידי החסד, בחינת אהבה והשתוקקות דקדושה. ובהם היה מחלוקת, בחינת דינים, בחינת התגברות הדמים, על כן לא היה באפשר שתתגלה התורה על ידם, ומתו כולם מפסח עד עצרת, ובל"ג בעומר פסקו למות, ואז הוא יום הילולא רבא של רבי שמעון בר יוחאי, שהוא היה גם כן מתלמידי רבי עקיבא, והוא וחביריו היו התיקון שלהם כמובא. וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (במות סב): והיה העולם חשך, עד שבא רבי עקיבא ושנאה לרבותינו שברדום, והם ר' שמעון וכו'.

ור' שמעון היה קשת הברית, כמו שאמרו רבותינו (כתובות עז): שלא נראה קשת בימיו וכו'. ועל כן זכה לכיסופין דקדושה, שעל ידי זה מציריין אותיות התורה לטוב, שעל ידי זה עיקר התגלות התורה כנ"ל. ועל כן זכה ר' שמעון לגלות סתרי תורה בעולם שלא נתגלה מכמה דורות, כי ליה יהבי רשותא וכו'. כי עיקר

התגלות סתרי תורה, הם על ידי כיסופין דקדושה, כי סתרי תורה שמשויגין הצדיקים, זה בחינת ארבע מאות שקל כסף דמתמן ירתין צדיקאי ת' עלמין דכסופין וכו'. ועל כן אי אפשר לזכות להם, כי אים על ידי כיסופין דקדושה לה' יתברך, שזה זוכין על ידי שמירת הברית, שעל ידי זה דייקא זוכין לסתרי תורה, בחינת ת' עלמין דכסופין וכו'. ועל ידי זה המתיק ותיקן תוקף הדמים, בחינת דינים, שנתאחזו בתלמידי רבי עקיבא, כי זכה להוציא ולגלות מימי החסד שנתגלן על ידי כיסופין דקדושה כנ"ל.

וזה בחינת ל"ג בעומר, בחינת "מים", בחינת "גלת עליות" – "וגלת תחתיות", בחינת (תהלים קט, יח) "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", בחינת (בראשית כט, י) "ויגל את האבן מעל פי הבאר", כי האבן גדולה על פי הבאר, והיינו בחינת לב האבן שהיה מונח על לפי הבאר, שעל ידי זה, על ידי שאין האדם מסלק ממנו חס ושלום לבו האבן, על ידי זה אינו יכול לשאוב מים חיים מבאר העליון. ואי אפשר לגול את האבן מעל פי הבאר, כי אים על ידי כיסופין והשתוקקות דקדושה, לכסוף ולהשתוקק ולהתנגע תמיד להשם יתברך ולעבודתו. ורבי שמעון בר יוחאי זכה לזה, בחינת "ויגל את האבן מעל פי הבאר", כי זכה לגלות סתרי אורייתא היוצאים מבאר מים חיים. וזה בחינת ל"ג בעומר כנ"ל, בחינת "ויגל את האבן" וכו', בחינת "גלת עליות" וכו', בחינת "גל עיני" וכו', וכנ"ל.

וזה שנתנו הקדמונים סימן, שביום שחל פורים יהיה ל"ג בעומר, והסימן "פלג", (כמו שכתוב בשולחן ערוך), בחינת (תהלים סה, י) "פלג אלקים מלא מים" וכנ"ל.

וזה שאמר רבי שמעון בהתחלת האידרא (וזה ח"ג קכח), ד' שמעתי שמעך יראתי, תמן יאות הוי למדחל, אגן בחביבותא תליא, תמן יאות הוי למידחל, כוונתו על תלמידי רבי עקיבא, שעליהם נאמר הפסוק הזה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ומובא ברברי רבינו ז"ל (סימן ס"א).

למדריגה גבוה כזאת שאי אפשר לעלות אליה בחיים חיותו בשום אופן. על כן ההכרח שיתלק בשביל זה, ואז עולה למקום שעולה, עד אשר לא ישקוט כי אם כלה הדבר, שיגמור מה שהתחיל, שיתקן הכל, יהיה איך שיהיה.

וזה בחינת הצדיק אבד ואין איש שם על לב ואנשי חסד נאספים באין מבין כי מפני הרע נאסף הצדיק. שעיקר הסתלקות הצדיק היה מפני הרעה, שהדור קלקלו כל כך עד שאי אפשר לתקנם כי אם על ידי הסתלקותו כנ"ל.

אבל על ידי הסתלקותו יתקן הכל, כל מי שירצה להתקרב לתורתו הקדושה שהשאר על ידי ספריו הקדושים ותלמידיו הכשרים שקיבלו ממנו בחינת פי שנים, אף על פי שהם קטנים במעלה, אף על פי כן הארת בחינת פי שנים שהוא בחינת הארת הרוח דלעילא שנמשך בכל עת שעלה ונסתלק מדרגא לדרגא, בפרט בחינת הארת הרוח דלעילא שנמשך בעת הסתלקותו ממש, זה אינו נפסק לעולם, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם.

וזהו תוקף השמחה של הילולא דרבי שמעון בר יוחאי ביום הסתלקותו הקדוש. אף על פי שלכאורה היה ראוי לבכות מאד ביום הסתלקותו, אך אף על פי כן נוהגין לשמוח מאד. ועיקר השמחה הוא, שאנו שמחים בהשארת תורתו הקדושה, שהשאר לנו ספר הזוהר הקדוש, שעל ידי זה יפקון מגלותא.

ועל כן עיקר קיום העולם הוא בזכות הצדיקים שוכני עפר, כמו שכתוב בזוהר הקדוש "אלמלא תפילת הצדיקים שמתו שמתפללים על החיים, לא הוי מתקיימא עלמא". ועל כן אפילו משה רבינו ע"ה כשהתפלל על ישראל, ביקש בזכות אבות, כמו שכתוב (דברים ט, כז): זכור לעבדיך לאברהם וכו'. וכן עיקר גאולת מצרים היה בכח עצמות יוסף, כמו שכתוב (שמות יג, יט): ויקח משה את עצמות יוסף עמו. כי בסוף הגלות מתגברת הסטרא אחרא, ומתפשטת לאורך ולרוחב כל כך, בבחינת (שמות יג, טו) ויהי

היינו שעיקר הפגם של תלמידי רבי עקיבא היה, מחמת שלא היה ביניהם אהבת חסד, שהוא בחינת השתוקקות וכיסופין, שעל ידי זה עיקר המשכת התורה שהיו צריכין להמשיך מרבי עקיבא רבם שהיה בחינת התגלות התורה כנ"ל.

ועל כן אמר רבי שמעון בר יוחאי "אגן בחביבותא תליא", שאנו צריכין שיהיה בינינו אהבה גדולה, שזהו העיקר, וכמובא בתלמידי האריז"ל, שהזהירם האריז"ל כמה וכמה פעמים שיהיה ביניהם אהבה גדולה. ופעם אחת אמר שהיה מוכן לבא לירושלים, ושתבא הגאולה על ידם, אך שנתקלקל על ידי מעט המחלוקת שנעשה בין החברים על ידי נשותיהם (כמבואר בשבחי האר"). כי עיקר המשכת התורה הוא על ידי אהבה וחסד, שהוא בחינת השתוקקות וכיסופין דקדושה, שעל ידי זה זוכין לקבלת התורה ולכל טוב וכנ"ל.

(ד"ס א, יב)

זה בחינת ל"ג בעומר, בחינת הילולא דרבי שמעון בר יוחאי, בחינת (תולין ז): גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם. כי הצדיק הגדול מתייע על ימיו ביגיעות עצומות מאד בשביל תקנות ישראל, להשיבם כולם לאביהם שבשמים, אבל הבעל דבר מתגרה מאד מאד בנפשות ישראל, בפרט בסוף הגלות הארוך המר הזה, ומחטיא אותם בכל פעם יותר, אבל הצדיק הזה אינו מניח את מקומו, ועולה בכל פעם למדריגה גבוה ועצומה יותר ויותר, ומשיג וממשיך חסדים גדולים ורחמים רבים יותר ויותר בכל פעם, עד שיכול לתקן גם הפגמים והקלקולים האלו. כי כל מה שעולה למדריגה גבוה יותר, ומשיג גדולת הבורא יתברך יותר, הוא משיג חסדו ורחמיו וטובו יותר, כי עיקר גדולתו יתברך הוא רחמיו וחסדיו יתברך, כי חסד נקרא גדולה, כמו שכתוב (דה"א כט, יא): לך ה' הגדולה, זה חסד, כידוע.

אבל בעונותינו הרבים מתגבר הבעל דבר כל כך כל כך, עד שצריך הצדיק לעלות

כי הקשה פרעה לשלחנו וכו', עד שאי אפשר להכניעה ולהשפילה, כי אם בכח הצדיקים שנסתלקו, שהם גדולים במיתתן יותר מבחייהם, שעולים עד אין סוף, וגומרים ישועות ישראל בשלימות, מה שלא היו יכולים בחייהם.

בפרט עתה בסוף הגלות האחרון הארוך המר הזה, שאין לנו על מי להשען כי אם על אבינו שבשמים, ועל זכות וכה כל הצדיקי אמת שוכני עפר וכנ"ל. וכמו שכתוב (תהלים טו, ט): טובתי בל עליך לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי במ. (הכשר כלים ד, ד)

(1323) ספר ליקוטי הלכות - הלכות הכשר כלים הלכה ד אות ז

וזה בחינת מעלת קברי הצדיקים אמתיים, כי שם על קברו שורה השארת נפשו הקדושה כמבאר בכתבי האר"י זכרוננו לברכה, ונפשו קשורה למעלה למעלה, כי אחר הסתלקותו או עקר התדבקות הרוח דלתתא בהרוח דלעלא, כי בחיים היה בלתי אפשר שירד הרוח דלעלא לגמרי וכנ"ל. ואז הוא עקר המשכת פי שנים כנ"ל ועל - ידי זה הכל יכולין להתתקן, כי עקר התקון על - ידי המשכת פי שנים, כי מי שקלקל אי אפשר להתתקן על - ידי זה החיות בעצמו, שפגם בו, מאחר שלשם הגיע פגמו והחכרה להמשיך תקונו ממקום הגבה, שזה עקר בחינת תקון התשובה, שעקר התקון נמשך ממקום הגבה ביותר. וכן כל מה שפגם יותר ויותר, חס ושלום, הוא צריך להמשיך התקון ממקום הגבה עוד יותר. עד שיש שפגמו כל כך, בפרט עתה בדורות הללו שאי אפשר להם להתתקן כי אם על - ידי כח הצדיקים שוכני עפר, שעל - ידי שבאים על קבריהם הקדושים, יכולים להמשיך שם בחינת הארת פי שנים, שנמשך מבחינה גבה ועצומה מאד, שעל - ידי זה גם הוא יכול להתתקן אפלו אם הוא כמו שהוא, כי הצדיק גם אחר הסתלקותו הוא גם כן עולה ומסתלק בכל פעם מדרגה לדרגה גבה יותר בבחינת ילכו מחיל אל חיל, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, צדיקים אין להם מנוחה וכו' ובשעת הסתלקות יכולין לקבל פי שנים. ועל - כן בכל פעם שבאים על קברו הקדוש יכולין לקבל בחינת הארת פי שנים ממקום גבה מאד, שעל - ידי זה גם הוא

יכול להתתקן, אבל העקר שצריכין לשבר מניעות הרבה קדם שזוכין לזה, לבוא אליו, כי המניעות רבים ועצומים מאד בלי שעור ועקר הוא מניעת המח. וגם מה שיש שאינם מאמינים בעצמם שהם יוכלו לקבל תקון לפי עצם רבוי קלקולם בכל פעם בלי שעור, אף - על - פי שתולין בקלקלה בעצמם גם זה הוא בחינת מניעת המח, שאינם מאמינים בגדלת חסדי ה' יתברך אשר לא תמנו ולא כלו לעולם, ובגדלת הצדיקי אמת שיש להם כח לתקן הכל בכל פעם יהיה איך שיהיה, בפרט אחר הסתלקותם שעולים בכל פעם למדרגות עצומות כל כך וממשיכים חסדים נפלאים חדשים בכל פעם עד שכל מי שחפץ לקבלם יכול לזכות על ידם ולהתתקן אף אם הוא כמו שהוא:

זה בחינת ל"ג בעומר. שעיקר השמחה אז היא שנסתלק ר' שמעון בר יוחאי, שהשאריר השארת דעת קדוש כזה בעולם, שהוא ספר הזוהר הקדוש, שעל ידי זה יפקן מן גלותא, כמו שדרש על הפסוק (דברים לא, כא) כי לא תשכח מפי זרעו וכו'.

ועל כן סוד זה מרומז בפסוק (בראשית לא, טו) "ויאכלו שם על הגל", בחינת "גל-עד", כמובא בכתבי האר"י ז"ל. וזהו "ויאכלו שם" דייקא, כי על ידי האכילה של יעקב ובניו הצדיקים, על ידי זה המשיכו הארת הרצון, שהוא בחינת הארת השארת הדעת של הצדיק, שזהו בחינת הסתלקות רבן שמעון בר יוחאי בל"ג בעומר, שהשאריר דעת כזה בעולם, שעיקרו נמשך על ידי הארת הרצון, בשעת האכילה דייקא. ועל כן "ויאכלו שם על הגל", "ויאכלו" דייקא כנ"ל.

כי תלמיד ר' עקיבא נסתלקו בין פסח לעצרת, והיה העולם שמם וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל. כי בין פסח לעצרת שהם ימי הספירה, אז עוסקים להמשיך זה הדעת הקדוש, שתחילת המשכתו הוא בפסח, שאז הוציאנו על ידי משה רבינו ממצרים, ואז נולד ונתגלה הדעת הקדוש על ידי האותות והמופתים

הנוראים שעשה לעין כל, שעל ידי זה פתח אור הדעת בעולם, והודיע כי ה' הוא האלקים, שליט ומושל בעולמו לעשות בו כרצונו, אבל אז בפסח נמשך הדעת בהארה נפלאה שלא בהדרגה, ואחר כך ביום ב' מסתלק זה הדעת הגדול, ומתחילין להמשיך הדעת בהדרגה כסדר, על ידי הנפת העומר, ועל ידי מצות ספירה.

ועיקר המשכת הדעת הקדוש הזה, הוא להמשיכו מדור לדור לנצח, ובימי ר' עקיבא היה צריך להמשיך דעתו הקדוש לתלמידיו, כדי שישאר דעתו לנצח, והתגרה הבעל דבר, והכניס ביניהם מחלוקת, עד שנסתלקו כולם בימי הספירה דייקא, מחמת שאז צריכין להמשיך הדעת כנ"ל. על כן התגרה אז דייקא, כדרכו תמיד, שבעת ובמקום שרואה שעוסקים לתקן, אז דייקא מתגרה בכל כחו לקלקל חס ושלום.

אבל אתה מרום לעולם ה', כי התיקון היה על ידי רבי שמעון בר יוחאי ותלמידיו שהיה מתלמידי ר' עקיבא. כי רבי שמעון בר יוחאי קיבל הדעת מרבו ר' עקיבא, והאירו בתלמידיו לנצח. ועל כן עושין שמחה ביום הסתלקותו דייקא, שהוא ל"ג בעומר, כי זה עיקר השמחה, כי אחר הסתלקות הצדיק האמתי, מאיר הדעת ביותר. וזה עיקר גדולת הצדיק, שהמשיך דעת גדול וקדוש כזה בעולם, והאירו בתלמידיו, עד שנשאר הדעת לדורות עולם לנצח.

(פדיון בכור ה, יז)

זה בחינת ל"ג בעומר, כי ר' שמעון בן יוחאי הבטיח כי לא תשכח מפי זרעו, שהתורה לא תשתכח מפי ישראל על ידו, כי בזהר דא יפקון מן גלותא (וזהר נשא קדו), כי תנא אחד אמר עתידה תורה שתשתכח מישאל, ור' שמעון בן יוחאי אמר שלא תשתכח וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קלח:).

ובאמת אלו ואלו דברי אלקים חיים, ושניהם אמת. כי אף על פי שתשכח, לא

תשתכח, כי כשנפלין חס ושלום לבחינת מקומות המטונפים הרחוקים מכבודו יתברך, זה בחינת שכחת התורה, שהוא כבודו. אבל אף על פי כן על ידי שמחפשין ודורשין גם שם את השם יתברך, ושואלין איה אפוא, על ידי זה זוכין לחזור להשם יתברך בתכלית העליה. נמצא שהשם יתברך חמל עלינו, והורנו עצות מרחוק, שגם בתוך עוצם השכחה, אף על פי כן על ידי השכחה בעצמו שהיא בחינת איה, שאין יודעין מהתורה ומכבודו כלל, אף על פי כן על ידי זה בעצמו יכולין לחזור להשם יתברך, על ידי הבקשה והחיפוש לבד.

וכל זה בכח זכות תורתו של רבי שמעון בר יוחאי, שהוא גילה סתרי תורה, וכל הסתרי תורה הם בבחינת המאמר סתום, שהוא בראשית, בחינת איה, ששם כל רזין וסתמיין דאורייתא. ועל כן חיבר רבי שמעון בר יוחאי את התקונים, שהוא ע' אנפין על תיבת בראשית, שהוא המאמר סתום, ששם כל הרזין סתימין כנ"ל. ועל ידי כח הזה יש לנו כח לחפש ולבקש אותו יתברך, אפילו בתכלית גלות הנפש, אפילו אם נתרחקנו מכבודו מאד, כי יכולין לחפש איה וכו', עד שזוכין לעלות בתכלית העליה כנ"ל.

כי כל זה הוא בכח זכות הצדיקי אמת, שזכו על ידי קדושתם לעלות לשם לבחינת איה בקדושה גדולה, עד שהשיגו שם רזין סתימין כנ"ל, כמו רבי שמעון בר יוחאי וחביריו, ובכחם יש כח אפילו למי שנופל למקום שנופל לבחינת מקומות המטונפים, יש לו כח לחפש ולבקש איה מקום כבודו וכו', עד שעולה לבחינת איה כנ"ל, מאחר שכבר היו צדיקים אמתיים שזכו לאור הזה, על כן יש כח להנפלים לחפש ולבקש עד שנתתקנן גם כן.

כי באמת עיקר כחם על ידי הצדיק האמת שזכה לבחינת איה בקדושה, שזהו בחינת רבי שמעון בר יוחאי שזכה לרזין סתימין שהם בחינת איה. כי לולא זכות הצדיק אמת, לא היה לנו כח אפילו לחפש ולבקש כלל, וחם ושלום

היו נטבעין חס ושלום, ולא היה תקומה חס ושלום להנופלים ונתרחקו מן הקדושה. ובפרט עכשיו שיש בני אדם שנפלו מאד לחטאים ועבירות גמורות רחמנא ליצילן, ומחיבין היו מקבלין חיות וכח להתעורר עוד, לבקש ולחפש כבודו יתברך, ולשוב אליו, בוודאי חס ושלום היה אבד תקוותם חלילה.

אך באמת על ידי כח הצדיק אמת, רבי שמעון בר יוחאי וחביריו, שזכו לבחינת איה, על ידי זה יש כח לכל הנופלים אפילו למקומות הממונפים שיחפשו איה וכו', עד שיעלו בתכלית העליה, לבחינת איה, מאחר שכבר היו צדיקים אמתיים שזכו לבחינת איה שהוא סתרי תורה כנ"ל.

וזה בחינת (דברים לא, כא): וענתה השירה הזאת לפנינו לעד כי לא תשכח מפי זרעו, כי עיקר השירה הוא שמודיע לישראל שבאחרית הימים יהיו רחוקים מהשם יתברך מאד, כמו שכתוב שם (שם לב, לו): כי יראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב, ואז נאמר איה אלהימו וכו', זה בחינת איה, שמחפשיין ומבקשיין איה השם יתברך, ועל ידי זה לא תשכח מפי זרעו, כי על ידי זה זוכין למוצאו יתברך כנ"ל.

וזה בחינת ל"ג בעומר, כי אז פסקו למות תלמידי ר' עקיבא, ואז נסתלק רבי שמעון בר יוחאי, והוא יום הלולא רבא דידיה. כי רבי עקיבא היה דורש כתרי אותיות, שהם בחינת איה, בחינת מאמר סתום, בחינת סתרי תורה כנ"ל. ועל כן כל ענינו של רבי עקיבא סתום ונעלם, ואי אפשר להבין, עד שגם משה רבינו ע"ה לא היה יכול להבין, ושאל זו תורה זו שברה וכו', והשיב לו השם יתברך, שתוק כך עלה במחשבה, (כמו שאמרו רבותינו ז"ל מנחות כ"ט ע"ב), שזהו בחינת הקשיות שאי אפשר להבין שם דרכי השם יתברך, שהם בבחינת איה, בחינת סתרין ונגזין דמלכא.

ומחמת זה לא היו תלמידינו נוהגין כבוד זה בזה, מחמת שנמשכו מרבי עקיבא שהוא בחינת

איה מקום כבודו, על כן פגמו בהכבוד, כי באמת צריך כל אחד לנהוג כבוד גדול בחבירו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי כבוד ישראל היא כבוד השם יתברך. וכשמכבדין את ישראל, כאלו מכבדין להקב"ה. ועל ידי זה מגלין כבודו יתברך, שבשביל זה היה עיקר הבריאה כנ"ל. אבל הם פגמו בזה, ולא נהגו כבוד זה בזה, וזה נמשך מחמת ששרשם היה מבחינת א"ה. כי באמת צריכין לגלות כבודו, ולהמשיך מבחינת א"ה, לבחינת מלא כל הארץ כבודו, כי העיקר לגלות כבודו.

אך מחמת ששרשם היה ממקום גבוה מאד, מבחינת א"ה, פגמו בזה, ולא השתדלו להמשיך הכבוד, ולגלות מבחינת א"ה לבחינת מלא כל הארץ כבודו, ולא נהגו כבוד בחבריהם התלמידי חכמים. ומחמת זה נסתלקו בין פסח לעצרת, שאז עוסקין לצאת מטומאה לטהרה, לקבל את התורה, ולגלותה מבחינת א"ה שהוא בחינת סתרי תורה, לבחינת מלא כל הארץ כבודו שהוא בחינת נגלות, לגלות התורה מהעלם אל הגילוי, על כן נסתלקו.

ורבי שמעון בר יוחאי וחביריו היו התיקון שלהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, כי הם גלו לנו סתרי תורה, והמשיכו והאירו תורה הרבה בעולם. ובל"ג בעומר נסתלק רבי שמעון בר יוחאי, וההסתלקות הוא בחינת שנסתלק הנשמה מן הגוף למעלה, ואז נסתלק בחינת א"ה מבחינת מלא כל הארץ כבודו, כי בחינת מלא כל הארץ כבודו מלוכב בתוך הארץ הזאת שהוא בחינת גוף האדם, אבל בחינת א"ה, זהו בחינת נשמה שהיא נסתרת למעלה למעלה. ועיקר החיים כששניהם מחוברים יחד, ובחינת א"ה מאיר בבחינת מלא כל הארץ כבודו, שזהו תיקון כל העולמות. והמיתה היא בחינת הסתלקות ופירוד חס ושלום בין ב' הבחינת הנ"ל, ואז לא נודע מקומו א"ה. אבל הצדיקים במיתתן קרויים חיים, כמו שאמר רבי שמעון בר יוחאי קודם הסתלקותו (וזה ח"ג רפ"ו): "לא

ועל - כן כשנותן צדקה ומחסר ממנו ותאות גופו, כי בזה הממון היה יכל למלאות לגופו איזה תאוה והוא משבר תאות גופו ונוטל הממון ונותן להתלמיד חכם העוסק בתורה ועבודת ה' והתלמיד חכם נגד האיש פשוט הוא בבחינת נפש לגבי הגוף בחינת שבת כנגד ששת ימי החל, כמו שאיתא ברבי שמעון בר יוחאי, אנת שבת דכלי יומי. נמצא שבזה הצדקה שהוא מאכיל ומפרנס את התלמיד חכם בזה מכניע הגוף לגבי הנפש. ועל - כן עקר התעלות הנפש על - ידי זה בחינת אגרא דתעניתא צדקתא

וזהו (שיר השירים ג, ד): "כמעט שעברתי מהם", היינו אחר שנסתלקו, כמו שפירש רש"י שם, היינו כי אף על פי שנסתלק הצדיק, אף על פי כן יכולין להתקרב לה' יתברך על ידו. אדרבא, עכשיו יכולין להתקרב על ידו יותר, כי כל מה שנסתלק למעלה יותר ויותר לבחינת איה, הוא מגלה אלקותו וכבודו יותר ויותר כנ"ל, שזהו בחינת הלולא דרבי שמעון בר יוחאי וכו' וכנ"ל.

(גבויות חוב מהיתומים ג, כ)

כי באמת מי שמבטל עצמו בתכלית עד שזוכה לחיים הנ"ל באמת שהם ענוה אמתיית, הוא אינו צריך להשפיל עצמו לעפר ממש. אדרבא הוא יכול למלוך ולהשתרר ולהתפאר עצמו בכל מיני התפארות, ואף על פי כן הוא עניו באמת, כמו שמצינו בגדולי הצדיקים שהתפארו את עצמם בכמה התפארות, כמו רבי שמעון בר יוחאי שאמר באירא (וזה ח"ג קלב): קלה; רפה; רצא; רצב; רצה; אסהרנא עלי וכו'. וכן אמר (סוכה מה): ראיתי בני עליה וכו', אם שנים הם אני וכו'. וכן בכמה וכמה גדולי התנאים ואמוראים שהיו מתפארים עצמם בכמה התפארות (עיין סוף סוטה). ולכאורה נדמה שהוא נגד דרכי הענוה. אבל באמת זהו עיקר תכלית שלימות הענוה האמתיית, כאשר שמעתי והבנתי ממנו ז"ל. כי עיקר הענוה שיוכל לכתוב על עצמו והאיש משה עניו מאד וכו',

המתים יהללו יה, רק שאני הני דאקרונ חיים" וכנ"ל.

היינו כי אף על פי שהצדיק נסתלק למעלה לבחינת איה, אף על פי כן הוא מאיר גם בזה העולם, ונחשב כאלו הוא חי ממש, אדרבא עכשיו הוא מאיר יותר ויותר, כמו שכתוב בזהוה הקדוש "צדיקיא שכיחי יתיר בהאי עלמא בתר דאסתלקו" וכו', כי הצדיק כל מה שעולה יותר ויותר לבחינת א"ה, הוא ממשיך משם הארה יותר ויותר לבחינת מלא כל הארץ כבודו, כי עיקר עבודת הצדיק בחייו ובמותו, הוא לגלות אלקותו יתברך תמיד, וכל מה שנסתלק ועולה למעלה למעלה יותר ויותר לבחינת א"ה, הוא ממשיך משם יותר ויותר הארה להתגלות אלקות שנתגלה, ויאיר יותר בחינת מלא כל הארץ כבודו.

וזהו בחינת הלולא של רבי שמעון בר יוחאי ביום ל"ג בעומר שנסתלק. כי בכל שנה ושנה שאז נסתלק ביום הלולא דליה, עולה למעלה יותר ויותר, ועיקר כל העליות הם בחינת א"ה, כמו שכתוב בזהוה הקדוש (תיקונים שבסוף זוהר חדש דף ק"ט): "כד איהי סליקת, מלאכי שאלין בנינה א"ה מקום כבודו". וכל מה שנסתלק למעלה יותר, הוא מאיר לנו אלקותו בהתגלות יותר, וממשיך הארה יתירה מבחינת א"ה לבחינת מלא כל הארץ כבודו, שעל ידי זה יש לנו כח יותר לחפשו ולבקשו תמיד, עד שגם אנחנו נזכה למוצאו, ולא נשכח אותו ותורתו ומצוותיו לעולם, כמו שהבטיח לנו שבזוהר דא יפקון מן גלותא כנ"ל.

וזהו ל"ג בעומר, בחינת (תהלים קט, יח) "ג"ל עיני ואביטה נפלאות מתורתך", בחינת סתרי תורה, בחינת א"ה, שעל ידי זה זוכין לתשובה שלימה כנ"ל אמון ואמן.

(גבויות חוב מהיתומים ג, יט)

(130) ספר ליקוטי הלכות - הלכות חדש הלכה ג אות יב

כמוכא בדברינו במקום אחר, וכמרומו בסוף התורה הנ"ל, שאין שלימות הענוה להיות עצל וכו' (שקורין שלימזלניק) וכו' עיין שם.

(תפילין ו, ה)

ועל כן צריכין למעשה, דהיינו קיום התורה כל הי"ג מדות. כי צריכין כמה וכמה עצות לעמוד כנגד מה שצריכין לעמוד. וכל העצות האמתיות והתמימות שנמשכין מדברי הצדיקים האמתיים, כולם כלולים בשלש עשרה מדות שהתורה נדרשת בהן. שהם נמשכין מבחינת י"ג מדות של רחמים, שהם בחינת תליסר תקונא דיקנא שגילה רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, שהם שערות קדושות דדיקנא, ששם כולה רחמים וחסד, והם כופין ומכניעין כל הדינים הנאחזין בשארי השערות.

היינו שהשם יתברך משפיע עלינו על ידי הצדיקי אמת, שהם בבחינת דיקנא קדישא, בחינת זקן מלא רחמים, הוא משפיע עלינו על ידם עצות קדושות ונפלאות הנמשכין משערות קדושות עליונות, מבחינת שערות הזקן, שאלו העצות כלולים בי"ג מדות שהתורה נדרשת בהן, שעל ידם זוכין לאכפאי דינין שבשערות. דהיינו לגרש ולבער כל המחשבות רעות הנאחזין בהשערות, להכניעם ולבטלם, ולהכריח המוח שישוב למחשבות כשרות וטהורות, על ידי כח השערות הקדושות של הדיקנא קדישא, שמשם כח כל העצות האמתיות והתמימות לעמוד כנגדם בשב ואל תעשה וכו"ל.

(תפילין ו, ד)

ועל כן באמת סוף כל סוף צריכין רק לחזור להאמונה הפשוטה של כל ישראל, בלי שום חקירות, אפילו של דרכי הקבלה. כי דרכי הקבלה צריכין לקבל רק בדרך אמונה, להאמין שהעולמות נשתלשלו בדרך זה, והשמות השייכים לכל ספירה ולכל מדה ולכל פרצוף וכו', ושאר כל דרכי חכמת האמת וכו', כפי אשר מסרו לנו רבי שמעון בר יוחאי ז"ל והאריז"ל. והעיקר להאמין שאין אנו מבינים דבריהם כלל.

כי בוודאי למעלה אין שום גשמיות וכו', כאשר האריכו בזה כל הספרים.

אבל מי שרוצה ליכנס באיזה חקירה על פי קבלה, וליישב איזה קשיה של המתקרים על פי קבלה, הוא מקולקל מאד. כי באמת הקשיות כאלו, אי אפשר ליישב כלל, רק לסמוך על אמונה לבד, כי העיקר הוא רק האמונה הפשוטה כנ"ל, להאמין בה' ובמשה עבדו בפשיטות, שה' אחד ברא הכל יש מאין המוחלט, ונתן לנו את תורתו ומצותיו הקדושים, למען נזכה ונחיה וכו'. ואף על פי שיש בכל זה כמה חקירות וקשיות איך שייך עבודה אליו יתברך וכו', על כל אלו הקשיות אין שום תירוץ בעולם, רק עיקר התירוץ הוא, שבאמת אין אנו יכולים להבין זאת, רק שאנו צריכין לסמוך על האמונה לבד, כמבואר בדברי רבינו ז"ל פעמים אין מספר, שאסור לחקור בהשכל כלל, רק לסמוך על אמונת אבותינו לבד.

(ברכת השחר ג, דה)

ועל כן הצדיקים אמתיים נקראים שבת, כמו שכתוב ברבי שמעון בר יוחאי (וזה הי"ג מדות) אנת הוא שבת דכולהו יומא, וכמוכא זאת בהתורה בראשית הנ"ל.

(ברכת השחר ג, מ)

וכל זה הוא בחינת בלעם שהוא כנגד התורה בכל בחינותיה כנ"ל, כי הוא בחינת מצח הנחש שורש חכמת הטבע וכו' וכנ"ל, (עד שזה סמוך גילו נבלותם לעין כל ומדפיסים בקרתיים הרעים, שכופרים לגמרי בכל דברי הזוהר הקדוש, ובכל דרכי הקבלה, ומחציפים פניהם ואומרים, שכל ספר הזוהר הקדוש והתיקונים, לא יצא מפי רבי שמעון בר יוחאי וחביריו, והדפיסו איזה קרח על זה וכו'. אשר כל בר דעת מבין, שדברי הזוהר הקדוש והתיקונים, אי אפשר להתגלות, כי אם על פי רוח הקודש גבוה ונורא מאד, שהופיע על צדיק קדוש כמותו, שהוא רבי שמעון בר יוחאי ובנו, שישבו י"ג

הטובים וכל מעלותיו ומדרגותיו, כי השם הוא נפשו ונשמתו כנ"ל. ועל כן על ידי שמזכירין שם הצדיק אנו ממשיכין עלינו קדשתו וזכותו. ועל ידי זה נזכה גם אנחנו לקדשה וטהרה ולשוב אליו יתברך. למשל כשאנו מזכירין שם התנא רבי שמעון בן יוחאי. בזה השם כלול כל מעשי זה התנא שהיה שלש עשרה שנים במערה וחבר ספר הזהר. וכל המעשיות הנזכרים ממנו. כלם כלולים בזה השם הקדוש רבי שמעון בן יוחאי. וכן בשארי שמות הצדיקים. ובראש-השנה נפתח ספר

(ברכת השחר ה, עב)

וזה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת יא:) חברים העוסקים בתורה תמיד, כמו רבי שמעון בר יוחאי וחביריו שהיתה תורתן אומנתן, מפסיקין לקריאת שמע ואין מפסיקין לתפלה. אבל אנו מפסיקים גם לתפלה, כי גם בלאו הכי אנו מבטלין הרבה מדברי תורה, כמוכא בפוסקים. היינו כנ"ל, כי מאחר שאנו מבטלין גם בלאו הכי מדברי תורה, בוודאי ההכרח להתפלל, כדי לדבק בהתורה הנעלמת, בבחינת מתנת חנם, כדי שיוכל להחיות כל שעת הביטולים כנ"ל, כי על ידי התפלה, גם הם מקבלין חיות מהתורה הנעלמת בכל דבר כנ"ל.

אבל רבי שמעון בר יוחאי וחביריו שתורתן אומנתן, שאין להם שום אומנות כי אם התורה לבד, ואין צריכין להחיות עצמן בהתורה הנעלמת בכל משא ומתן ומיני אומנות שבעולם, כי אין להם שום משא ומתן ואומנות בעולם כלל, רק תורתן אומנתן, ועל כן היו מגלין סתרי תורה, ולהם ניתן רשות לגלות רזין דאורייתא, כי אצלם לא היתה התורה בעולם, כי התורה הנלמת נתגלה להם, מאחר שלא היו עוסקין בשום אומנות ששם התורה נעלמת, רק בהתורה לבד. ועל כן לא היו צריכין לתפלה כנ"ל, כי לא היו צריכין להחיות עצמן על ידי בחינת ההעלמה, מאחר שלא היו בטלים מן התורה כלל כנ"ל.

(תפלה ג, א)

סעודה הלכה ד אות ו

וזה בחינת מעלת זכרון שמות הצדיקים, כי בהשם הקדוש של כל צדיק וצדיק, בו נכלל כל מהות הצדיק כל צדקתו ותורתו ומעשיו

תפלת המנחה הלכה ז אות נד

אות נד וזה בחינת תלמידי רבי עקיבא שמתו בין פסח לעצרת בימי הספירה. כי הם היו צדיקים גדולים והיו צריכים להמשיך התורה לעולם שקבלו מרבי עקיבא רבם שהיה כמו משה רבנו, כמוכא בפוסקים על פסוק ולא קם נביא עוד כמשה, נביא לא קם אבל חכם קם ומנו רבי עקיבא. וגם במנחות (כט:) אמרו רבותינו זכרונם לברכה עצם גדלת רבי עקיבא עד שמשוה לא ידע להשיג תורתו וכו' עד ששאל ראוי שתנתן תורה על ידו וכו'. ועקר הפגם של תלמידי רבי עקיבא היה שלא היתה ביניהם אהבה והתחברות כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. כי הם היו צריכים להמשיך תורה ולתקן צמצומים וכלים שיוכו כל ישראל לקבל אור האין סוף כראוי, כי על ידי כל אות ודבור ופרשה של התורה הקדושה ועל ידי כל הלכה והלכה נעשים כלים וצמצומים לקבל אור האין סוף לגלות מלכותו יתברך בעולם כמוכא בהתורה מישראל דסכינא (סימן ל) ובשארי מקומות. ובשביל זה הוא חיוב גדול על בעלי תורה להתיגע לחדש חדושין דאורייתא אמתיים, וכל הצדיקים וכשרים מתייגעים על זה מאד, כי כל מה דאתחדש מלה באורייתא נעשה בחינת כלי וצמצום לקבל ולהמשיך אורו יתברך לגלות אמונתו ומלכותו ביותר, שזהו בחינת שמים חדשים וארץ חדשה שנבראים על ידי

חדושין דאורייתא כמו שאיתא בזהר הקדוש (בהקדמה דף ה), כי כל תכלית העולמות שהם בחינת שמים חדשים וארץ חדשה, הוא לגלות על דם אור האין סוף ברוך הוא. בבחינת לנטע שמים וליסד ארץ שנאמר על זה כמו שאיתא בזהר הקדוש הנזכר לעיל, ומסים שם בפסוק ולאמר לציזון עמי אתה. כי על ידי אלו הצמצומים שנעשים על ידי חדושי תורה שהם בחינת עולמות בחינת שמים וארץ חדשים, על ידי זה מתגלה אלקותו ומלכותו יתברך עד שכל ישראל שהם בני ציון יתקרבו וישוכו אליו בשלמות, בחינת ולאמר לציזון עמי אתה. ועל כן אלו גדולי הצדיקים תלמידי רבי עקיבא היו צריכים להמשיך תורה לכל ישראל, שעל ידי זה היו מתקנים צמצומים נפלאים לגלות מלכותו יתברך, אבל הפגם שלהם היה שלא היה בהם אהבה וכו'. כי לתקן הצמצומים הנזכרים לעיל להמשיך אור האין סוף בהדרגה כראוי, לזה צריכין שיתחברו באהבה כמה נפשות רבות מישראל יחד. כי צריכין לזה כלים רבים שאי אפשר שיתתקנו כי אם על ידי כמה וכמה אלפים נשמות שמתחברים יחד באהבה כאיש אחד עד שיוכלו לקבל בהדרגה כראוי אור הגדול הזה. ועל כן לא נתנה תורה עד שנתקבצו ששים רבוא ישראל יחד באהבה, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה ומובא בפרוש רש"י על פסוק ויחן שם ישראל נגד ההר, כלם כאיש אחד וכו'. וכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה על פסוק שובה ה' רכבות אלפי ישראל ללמדך שאין השכינה שורה על פתות משני רכבות ושני אלפים מישראל הרי שהיו ישראל חסרים וכו'. כי אי אפשר להמשיך בחינת השראת השכינה שהוא התגלות אלקותו אלא על ידי קבוצת נפשות רבות מישראל, שזהו בחינת המנין שנצטוו למנותם קדם מתן תורה וכן אחר הקמת המשכן כדי להשרות שכינתו עליהם. כי אי אפשר להמשיך קבלת התורה והשראת השכינה כי אם על ידי מספר כזה

שהיה בישראל אז, שעל ידי זה דיקא נתתקנו כלים וצמצומים כאלה לקבל אור האין סוף וכו' כנזכר לעיל. וכמו שמבאר לעיל (באות יד) בענין שקלים שעל ידי המנין נמשך תקון הצמצומים כנזכר לעיל. ועל כן קורין קדם שבועות פרישת במדבר שמדבר ממנין בני ישראל וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה מנו ועצרו. כי עקר קדשת שבועות שהיא קבלת התורה, הוא על ידי זה כנזכר לעיל. ועל כן נסתלקו תלמידי רבי עקיבא בימי הספירה שאז צריכין לתקן הצמצומים בשביל קבלת התורה, ובהם היה תלוי לתקן כל זה ביותר, כי הם היו צריכים להמשיך חדושי תורה נפלאים של רבי עקיבא רבם לעולם שהוא היה בחינת משה כנזכר לעיל, והם פגמו בזה על ידי שלא היתה אהבה ביניהם. על כן מתו אז דיקא כנזכר לעיל:

תפלת המנחה הלכה ז אות נה

אות נה והיה העולם שמים כיום שנשברו בו הלוחות, עד שבא רבי עקיבא ושנאה לרבותינו שבררום שהם רבי שמעון בן יוחאי וכו'. שהם חמשה תלמידים שהם קימו התורה בישראל. ועל כן היו חמשה כי כל התקון של המשכת התורה שהוא לתקן הצמצומים הנזכרים לעיל, עקר התקון לתקן בחינת הה כמו שמבאר בהתורה הנזכרת לעיל, שזהו בחינת חמשה חמשי תורה. ועל כן היו חמשה תלמידים כי הם עסקו בתקונים הנזכרים לעיל שהוא תקון הה וכו' כנזכר לעיל:

תפלת המנחה הלכה ז אות נו

אות נו ועקר התקון היה על ידי רבי שמעון בן יוחאי וחבריו שאמר תמן יאות הוי למדחל אנן בחביבותא תליא, כמוכא בדברי אדוננו מורנו ורבנו זכרונם לברכה (בהתורה חדי רבי שמעון סימן סא עין שם), כי רבי שמעון בן יוחאי עסק בזה ביותר לתקן הצמצומים הנזכרים לעיל, לתקן בחינת כלים להמשיך אור האין סוף לגלות אלקותו בעולם, שזהו בחינת כל ספר זהר הקדוש בפרט האדרא רבא ואדרא

על פי שהכרחו להסתלק מחטא אדם הראשון ומחטאי הדורות, אבל מאחר שכבר היו ונסתלקו הם חוזרים וממשיכים אור האין סוף בתקונים נפלאים ונוראים באפן שיוכלו הכל להתתקן וכנזכר לעיל. ועל כן רבי שמעון בן יוחאי וחבריו היו התקון של תלמידי רבי עקיבא שמתו אז. כי מיתת תלמידי רבי עקיבא זה בחינת מיתת המלכים בחינת שבירת כלים שמשם גזרת המיתה וכנזכר לעיל. ורבי שמעון בן יוחאי וחבריו שהיו התקון שלהם פעלו שחזרו ותקנו תקונים נפלאים ונוראים על ידי נשמת הצדיקים תלמידי רבי עקיבא שמתו אז. שזה סוד תקון שבירת כלים ומיתת המלכים, שמאחר שהיו כבר אורות האלה ונסתלקו, אבל על כל פנים רשימו נשאר, ועל ידי זה יכולים ביותר לתקן כלים וצמצומים נפלאים ונוראים וכנזכר לעיל. ועין בהאדרא רבא מבאר על פסוק ואלה המלכים ענין זה קצת, עין שם בדף קלה מה שמבאר בענין מיתת המלכים ואתבטלו סלקא דעתך וכו', אלא אתבטלו ואסתלקו מההוא תקונא עד דייתי תקונא דאדם וכד אתא האי דיוקנא אתגלפו כלהו ואתחזרו לקיומא אחרא וכו' עין שם:

וזה ארבעה נכנסו לפרדס. זה פגם שלא צמצם האור וכו', על כן היצין ונפגע שפגם בשיר פשוט. וזה רצה לצמצם, אבל ראה תכף גדל הרעש של בחינת יצירה לכיש וכו' ונתבהל, ועל כן לא רצה לאינסובי וכו', ועל ידי זה היצין ומת ופגם בשיר כפול וכו'. ואחר נכנס למלחמה של היצין ולא עמד במלחמה עד שקצץ בנטיעות על ידי זה. ופגם בשיר משלש. ועל כן באמת אמרו זמרא יוני לא פסק מפומיה, שפגם בשיר קדוש הנזכר לעיל וכו'. וכשהיה קם מבית המדרש כמה ספרי מינין וכו', שפגם בחכמה שבלב, ונכנס על ידי תאוותיו לחכמות חיצוניות על ידי שלא בטל דעתו וגאותו נגד צדיקי אמת שהיו אז. רבי עקיבא נכנס בשלום ויצא בשלום. כי נכנס למלחמה עצומה, כי היה לו נסיונות

זוטא. שעל ידי זה המשיך ותקן וגלה צמצומים נפלאים שהם בחינת מצחא ועינין ותקוני דיקנא קדישא וכו', שכלם בחינת צמצומים נוראים להשיג על ידי זה אור האין סוף כידוע ומובן לכל מחצדי חקלא. ועל כן אמר בזהר דא יפקון מן גלותא. כי על ידי תקון הצמצומים כנזכר לעיל, על ידי זה עקר תקון התשובה שעל ידי זה עקר הגאולה כמו שאיתא בזהר הקדוש לית מלחא דא תליא אלא בתויבתא. ועל כן הבטיח שהתורה לא תשתכח מישראל על ידו, כמו שכתוב (דברים לא. כא): כי לא תשכח מפי זרעו (וכמו שגלה אדוננו מורנו ורבנו זכרונם לברכה על זה, עין בתחלת הספר) ועל כן נסתלק רבי שמעון בן יוחאי בל"ג בעמר, ונוהגין בארץ ישראל לעשות שמחה גדולה בתולדות דיליה, מה שלכאורה היה ראוי לבכות ולהצטער מאד על הסתלקותו. אך בודאי מנהג ישראל תורה, כי כל השמחה היא מה שזכינו שהיה צדיק וקדוש כזה שגלה תורה נוראה בזאת ותקן תקונים כאלה בתורתו הקדושה, עד שעל ידי זה אנו בטוחים שלא תשכח התורה מפי זרענו. וזה גמר דיקא על ידי הסתלקותו, שאז דיקא תקן הפגם של תלמידי רבי עקיבא שמתו קדם זמנם.

וגלה אז האדרא זוטא, מלבד מה שגלה כל ימי חייו האדרא רבא וספרא דצניעותא וכל ספר זהר הקדוש, שעל ידי כל זה המשיך תקונים כאלה שבכל דור ודור עד הסוף כל מי שירצה לשוב יוכל להתקרב לה' יתברך מכל מקום שהוא על ידי תקון הצמצומים שתקן בחייו ובפרט ביום הסתלקותו הקדוש, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם, וכמבאר לעיל לענין הסתלקות משה בשבת במנחה עין שם:

כי עכשו כל קיום התורה וכל תקונתו הוא על ידי גדולי הצדיקים שנסתלקו, וכמו שאיתא בזהר הקדוש אלמלא תפלת הצדיקים המתים על החיים לא הוי עלמא מתקים אפלו רגעא חדא. וכמבאר לעיל מזה שמאחר שכבר היו אלו הצדיקים בעולם וגמרו התקון בשלמות, אף

עצומים מאד כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בענין אשת מורנוסרופוס הרשע ימח שמו וכו', שבכה ושחק ורק וכו' ויצא בשלום אשרי לו. ועל כן באמת זכה שיצתה נשמתו בדאחד, ששם כלליות שיר פשוט כפול משלש רבוע שהם ד מיני נגונא שכלול בד דאחד שיוכו הצדיקים אשרי להם. ועל כן היה ראוי שכל התקון הנזכר לעיל יהיה על ידו. אבל תלמידיו פגמו על ידי המחלקת שביניהם, ועל כן מתו בין פסח לעצרת והתחיל התקון על ידי רבי שמעון בן יוחאי וכו':

תפלת המנחה הלכה ז אות פ

פי שלא ברר המדות אדרבא קלקלם. כי הצדיק יש לו כח לזה לתקן הכל על ידי עצם יגיעתו ומסירת נפשו בזה העולם ביסורים וסגופים קשים בשביל ה' יתברך ובשביל ישראל עד שעשה תשובה בשביל כל ישראל לדרורות. וכמו שמצינו שאמר רבי שמעון בן יוחאי יכולני לפטר כל העולם וכו'. ואלמלי יותם בן עזיהו עמי, יכולני לפטר גם להבא עד הסוף וכו', רק העקר שיהיה להאדם שבזה העולם איזה אתערותא דלתתא מעט על כל פנים וכנזכר לעיל. כי בלא אתערותא דלתתא כלל אי אפשר, כי כל השבירה היתה רק על ידי זה שלא היה שום אתערותא דלתתא וכנזכר לעיל:

תפלת המנחה הלכה ז אות צו

את הקץ וכו'. אבל אחר שכבר נחרב הבית המקדש פעם שניה ולא יבנה בנין שיחריב עוד חס ושלום רק אנו ממתינים ומצפים עד שיבנה בנין עולם. על כן התחיל רבי שמעון בן יוחאי לעסק מיד בתקון ביתא תתאה על ידי האדרא רבא וכו'. אבל לא גלה האדרא זוטא שהוא תקון אבא ואמא כמו שאיתא בכתבי האר"י ז"ל עד יום הסתלקותו, כי אז דיקא אחר שגלה האדרא רבא ותקן בחינת ביתא תתאה אז עסק בתקון ביתא עלאה שהוא בחינת תקון, על ידי התגלות סוד אבא ואמא וכו' ועל כן אז ירדו כל נשמות הצדיקים שנסתלקו. כי זה עקר התקון

עתה על ידי הצדיקים שנסתלקו וכו' כנ"ל ומאז עוסקים גדולי הצדיקים בתקון זה כמו האר"י ז"ל והבעל שם טוב וכו' עד הסוף עד שיגמרו מה שהתחילו לגלות אלקותו ומלכותו בעולם. כי תכף ביום שנחרב הבית המקדש ונתמעט בחינת התגלות מלכותו בתכלית המעוט, התחיל תכף המלוי והתקון, שזהו בחינת מה שמשיה נולד בתשעה באב. שזה בחינת מלוי פנימת הלבנה שמתחיל דיקא בעת שהיא מגיעה לתכלית המעוט שהוא ראש חדש שאז שרש התשובה וכו':

התגלות מלכותו שהוא בחינת ביתא תתאה.

זה צריבין לגלות על ידי העבודה בעולם הזה שנברא בשביל זה כנזכר לעיל. אבל השנת אוריתא דעתיקא סתימאה שהיא בחינת בן עזאי, זה בחינת עולם הבא שהיא בחינת בינה, עלמא דאתי וכו'. אבל אי אפשר לבוא לעולם הבא כי אם על ידי העבודה שבוה העולם. כי מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת. ועל כן עקר עבודת הצדיקים לגלות בחינת מלכות שזה כל עבודתם בזה העולם. ואף על פי כן שבכל פעם זוכין על ידי זה להעלות גם בחינת ביתא עלאה כנזכר לעיל, אף על פי כן עקר שלמות עלית ביתא עלאה וכו' הוא בעת הסתלקותם, שאז נסתלקין לחיי עולם הבא. אבל אז דיקא הם שכיחי יתיר בהאי עלמא (כמו שאיתא בזהר הקדוש פרשת אחרי דף ע) כי אז דיקא אינן להם בעצמן עבדא ועשיה בזה העולם, רק כל עבודתם שם לתקן הצמצומים מבחינת עולם הבא לזה העולם באפן שיוכו כל הרחוקים להכיר אותו יתברך. כי כל מה שעולין במעלה עליונה, הם ממשיכין צמצומים בתקונים כאלה עד שיגלו אלקותו יתברך לכל הרחוקים מאד, ואז דיקא יהיה נשלם תקון העולמות ויהיה נבנה הבית המקדש השלישי בתכלית שלמות תקון ביתא תתאה עד שיעלו יחד בשלמות ביתא עלאה עם ביתא תתאה:

חכם וכו', שגם הם שונים על ידי זה איזה שגיאה דקה וכו' כמו ששנה משה בהכאת הצור וכו', וסביביו נשערה מאד וכו'. ועל כן יש להם יגיעות עצומות מאד מאד לתקנו וכו'. ובפרט משה שהיה הראשון שאז קשה מאד לתקן הצמצומים כראוי וכנזכר לעיל ואלו לא חטאו ישראל וכו', אבל חטאו בעשרה נסיונות וכו'. על

כן בהכרח שיחריב הבית המקדש. אבל עדין צריבין יגיעה עצומה שיכנסו ישראל לארץ ישראל ויבנה הבית המקדש על כל פנים שאף על פי שיחריב אחר כך ויגלו ישראל וכו', אף על פי כן יהיה תקון גדול על ידי שכבר נבנה וכו'. אדרבא גם החורבן יתהפך לתיקון וכו'. וזה בחינת מזמור לאסף, קינה לאסף מבעיא ליה. אלא ששפך חמתו על עצים ואבנים וכו'. וקשה הלא נזכר שם גם מיתת הצדיקים - נתנו את נבלת עבדיך מאכל וכו' בשר חסידך וכו'? אך כל זה הוא תקון על ידי כל הנזכר לעיל, ועל כן קדם בנין בית המקדש הראשון כל יגיעתו של משה היה שיבנה וכו'. ועל כן לא ידע איש את קבורתו, מעוצם גדלתו לא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא, ומעוצם פגמינו וכו'. שאם ידעו קבורתו היה בחינת רבוי אור שגורם חורבן וכו', על כן לא ידע איש וכו'. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שזה מחמת מעשה שטים, שניהם אמת. כי היה מחמת גדלתו ומחמת קלקולם וכו' כנזכר לעיל, והכל מחמת שעדין לא נכנסו לארץ ישראל ולא נבנה הבית המקדש וכו' כנזכר לעיל. אבל אחר החרבן השני התחיל תכף הבנין השלישי כנזכר לעיל,

כי אז הגיעו לתכלית המעוט שהוא הגלות הארך המר הזה וכו'. ועל כן התחיל תכף התקון. ועל כן ה' יתברך ברחמינו העצומים סבב שאז היה רבי עקיבא שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שהיה גדול ממושה בחכמה, כמו שאמרו בנביאים לא קם וכו', והוא המשיך התורה לישראל וכו'. ובענין מיתתו היה בהפך ממושה שלא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא, וכו' לא

כי עקר התקון על ידי המשכן והבית המקדש שהוא עקר בחינת ביתא תתאה שנקרא אהל מועד, ששם נתועדו ונתכנסו כל נפשות ישראל יחד, שעל ידי זה דיקא יכולים לעשות כלים לקבל אור האין סוף וכו' כנזכר לעיל. שזהו בחינת תקון השקלים שנתנו בשעת המנין וכו':

כי רבי עקיבא היה בעת החרבן ועל ידו התחיל מיד עקר התקון הנזכר לעיל על ידי שנסתלק על קדוש ה', שזהו בחינת מה שצריבין לכוון בכל יום שתי פעמים אל נקמות ה' לעשרה הרוגי מלכות שעקרו רבי עקיבא וכו'. כי גדולים מעשי ה'. כי רבי עקיבא סרקו את בשרו וכו' ומכרוהו במקולין. שעל זה שאל משה זו תורה וכו'. ועתה כל תקוננו על ידי אלו הצדיקים שנתגלה קבורתם שהם יעוררו את משה רבינו מהימנא שיתחברו יחד לעסק בתקוננו:

כי משה רבנו עליו השלום לא ידע איש את קבורתו. כי מי לנו גדול ממושה שלא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא לברו. ועל כן אי אפשר לבוא על קבורתו, כי הוא בבחינת אור אין סוף נגדנו וכו'. וכל זה מחמת פגם מעשה שטים, שעל ידי זה פגמו כל כך עד שמושה בעצמו צריך לעסק בתקון עוון פעור אשר לא הטהרנו ממנו וכו'. אבל אי אפשר לנו לבוא על קברו, כי על ידי רבוי פגמינו הוא בבחינת אין סוף נגדנו שאי אפשר לנו לצמצמו וכו'. וכל זה מחמת שאז עדין לא נכנסו לארץ ישראל ולא נבנה הבית המקדש שהוא עקר ביתא תתאה וכו'. ועל כן היה באמת עסק הגאולה שהיה על ידי משה קשה מאד. כי אי אפשר להמשיך האור בפעם אחת, כי אם על ידי כמה התגלות והעלמות בדרכים נפלאים כנזכר לעיל. וכשצריכים לתקן כל זה על ידי הבעל בחירה דיקא, קשה מאד. כי לא די שאינו מתקן כראוי הוא מקלקל בכל פעם וכו', רק שקיום העולם על ידי הצדיקים שעומדים בנסיון הבחירה. אבל העשק יהולל

התעסקו אפלו ישראל אדרבא סרקו את בשרו וכו', ומכרו את בשרו במקולין, וזה מעצם גדלתו וכו'. ומאחר שכבר היה הבית המקדש פעמים וכו', אז התקון דיקא על ידי הגוף של הצדיק שנשאר בזה העולם וכו'. ועל כן עתה עושין הלולא של רבי שמעון בן יוחאי שהוא מתלמידי רבי עקיבא ששמחים על שבאים על קברו. כי עתה עקר התקון על ידי קברי צדיקים כאלו וכו'. שאנו זוכים לתקן הצמצומים וכו', על ידי שבאים על קבריהם הקדושים, כי כבר עשו פעולת נוראות כאלו מאז ועד עתה שיכולים לבוא על קברם אפלו הגרוע שבגרועים הרשע שברשעים ולהתתקן על ידי זה. כמו שרואים ששלטו זרים בבשרו הקדוש של רבי עקיבא שאי אפשר להבין זאת כלל. אבל על כל פנים הכל היה לטובת ישראל לנצח וכו'. וגם כבר היה הבית המקדש פעמים, וישראל ירשו כבר ארץ ישראל בקדשה ראשונה וקדשה שניה, וכבר היה רבי עקיבא ותלמידיו וצדיקים כאלה בעולם, על כן עתה כל התקון על ידי קבריהם הקדושים. והכל בכחו של משה- שלא ידע איש. כי הוא היה הראשון שאי אפשר לידע את קבורתו וכו'. אבל הוא בעצמו יהיה הגואל האחרון שיבוא על ידי זכות הצדיקים שיחזירו ישראל בתשובה על ידי חדושי תורתם הקדושה שחדשו בתורת משה, ועל ידי קבריהם הקדושים, שעל ידי זה אנו ממשיכים עלינו קיום תורת משה וכו'. וכמו שכתוב (תהלים טו, ג): לקדושים אשר בארץ המה וכו'. ועל ידי זה יתבאר מאמר רבותינו זכרונם לברכה במנחות אמר רבי יהודה אמר רב בשעה שעלה משה למרום וכו' בענין רבי עקיבא. ובענין ששקלו בשרו במקולין. עין כל המאמר: זרח השמש ובא השמש. עד שלא שקעה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל וכו'. ביום שנפטר רבי וכו' נולד רב אשי וכו'. הינו בחינת הנזכר לעיל בחינת זה נכנס זה יוצא וכו':

והעקר שיקבלו מלכותו מעצמם על ידי בחירתם, בבחינת ומלכותו ברצון קבלו עליהם וכו', כי עקר התקון על ידי אתערותא דלתתא. וזה בחינת אין האשה מתקדשת אלא מדעתה. ועל כן הרבה המופתים ביציאת מצרים, כי יכול היה הקדוש ברוך הוא לשלח ברק אחד וכו'. ואף על פי כן היו רשעים שמתו בשלשת ימי אפלה וכו'. כי היה להם בחירה שבשביל זה רדף פרעה וכו'. וכן ישראל זימרו על ים בים סוף וכו'. ועל כן עקר השלמות יהיה על ידי משיח שיגלה מלכותו שיקבלו עליהם מרצון על ידי חדושי תורתו, כמו שאיתא ובגלותא קדמאה וכו'. ובגלותא בתראה בקנה דילך וכו'. ואז יהיה עקר שלמות המלכות שיתקים והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד בחינת יחודא עלאה, ושמו אחד בחינת יחודא תתאה וכו'. כי עקר השלמות הוא מלכות משיח שיתקים וישתחוו לו מלכים כל גוים יעברוהו וכו'. וכל ישראל יהיו מלכים כמו שכתוב (ישעי מט, כג): והיו מלכים אמניך וכו' אפים ארץ ישתחוו לך ועפר רגליך ילחכו וכו'. כי יתקים ישראל ממשלותיו שיהיו מתיין מתים וכו' כמו שכתוב עוד ישבו וכו'. אבל אין מקבלין גרים לימות המשיח. כי כל זה בחינת תכלת דאכלי כלא וכו'. כי עתה שכבר היה משה רבנו וכו' וכן גדולי הצדיקים וכו', אי אפשר כי אם על ידי התורה ועל ידי הצדיקים שהמשיכו קיום התורה וכו'. ועל ידי שהתקרבו להם במרירות הגלות בביון כזה, כמו שכתוב (ישעי נג, ג): נבזה וחדל אישים וכו' ולא חשבנוהו וכו' ואת דורו מי ישוחח וכו' כאשר רואין בחוש עתה. ועליהם נאמר ואתם הדבקים וכו', שהם הדבקים בהצדיק האמת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וכי אפשר לדבק בו והלא איש אכלה הוא, אלא הדבק בתלמידי חכמים וכו' וכנזכר לעיל. ועל כן בכל דור ודור העקר המלחמה והנסיון של האדם וגדולה מכל מיני מלחמות שיש להאדם בעולם הזה הוא בענין התקרבות

אבל בעוונותינו הרבים נתבלבל העולם מאד ונתרבה המחלוקת בעולם. ונעשה קטגוריא גדולה בין בתלמידי חכמים בעצמם. עד שאין האחד יודע האמת לאמתו מי הוא הצדיק האמת שיוכל לתקן אותו בשלימות ומחמת זה מתגברים המתנהגים החולקים לגמרי על כל החסידים והצדיקים שהיו מימות הבעל שם טוב רשכ"ב זצוק"ל כי מתלוצצים ואומרים שהם מאמינים לכל דבריהם של כל החולקים זה על זה. וממילא לא נשאר אצלם גם אחד מהצדיק שיאמינו בו. כידוע ליצנות זאת בעולם. אבל באמת לא כך המדה ולא כך יפה להם והשם יתברך יסלח להם על זה וישיב לבם אל האמת והאמונה. כי אדרבא אנו צריכין להאמין בכולם בכל מי שמנהיג ישראל על פי דת תורת משה בכתב ובעל פה על פי הספרים המיוסדים על אדני פז של הגמרא הקדושה מדרשים וספרי הזוהר הקדוש וכתבי האר"י ז"ל וכו' בוודאי אנו צריכין להאמין בכולם כי רק מכת העוסקים בחכמות חיצוניות שעוסקים במקרא לבר. ופונים עורף מהגמרא הקדושה והם כמו הקראים ממש למי שבקי בהם ובדרכיהם. וכל לימודם הרע ופירושיהם הרעים הם על פי יסודות האפיקורסים המפורסמים כמו אריסטו וחבריו ימח שמם ונמח זכרם. מכתות כאלו ומספריהם צריכין להרחיק בתכלית הריחוק יותר מהרחקת בעלי ראתן. כי עליהם נאמר כל באייה לא ישובין ולא ישיגו אורחות חיים כידוע לכל בעת דתישראל גודל עוצם רשעותם וארסם הרע והנמהר רחמנא ליקובן מהם ומהמונם. אבל כל הצדיקים והכשרים המתנהגים על פי דברי רז"ל בגמרא וזוהר ובכתבי האר"י והבעל שם טוב ותלמידיו זכותם יגן עלינו בוודאי אסור לחלוק על שום אחד מהם. וכמובן בדברי רבינו ז"ל בהתורה בחצוצרות בליקוטי הראשון (בסימן ה') על פסוק אוזן שומעת תוכמת חים בקרב חכמים תלין שמי שרוצה לחוס על נפשו אסור לו

להצדיק, כמו שהיה בימי משה רבנו שעקר הקלקולים והנסינות של ישראל היו על ידי דתן ואבירם. וכן בימי דוד וכו', וכן סמוך לדורותינו בימי האר"י ז"ל והבעל שם טוב וכו'. ובפרט בימינו כי כל התקרבות הרחוקים וכו'. והתעוררות השנה אפלו תשובה שעקרה בחינת התחדשות שנעשה על ידי זה הצדיק וכו'. וכל זה בחינת שבת בחינת התגלות אוריתא דעתיקא סתימאה שזוכין על ידי תשובה שקדמה לעולם שעולה עד כסא הכבוד וכו'. וזה בחינת הדלוג המובא בכונות קדשת כתר בעת שאומרים איה וכו'. זה בחינת כד איהי סליקת שאלין איה וכו', מחמת שמדלגת וכו'. שזהו בחינת תשובה כנזכר לעיל. שהיא בחינת שבת. וכן ביום טוב שמתפללין מוסף. כי גם הם ימי תשובה וכו'. וזה בחינת שבע שבתות תמימות, ממחרת השבת עד ממחרת השבת. מחרת השבת בחינת תשובה בחינת יום אתמול בחינת מנחה וכו'. וזה בחינת שמטה ויובל שהם ביתא תתאה וביתא עלאה. שמתחלה היא שמטה. ואז דיקא זוכין ליובל. כי לא אבוא בעיר וכו'. ואז הכל הפקר. שזה בחינת מה שקורין שבת בשעת חתנה וכו'. ועקר קדשת היובל הוא ביום כפור, כמו שכתוב (ויקרא כה, ט): ביום הכפורים תעבירו שופר. שמשם בחינת השופר של ראש השנה שהוא התחלת התשובה. שאז צריכין ביותר הקבוצין הקדוש וכו'. וזה שאיתא בזהר הקדוש ששמטה ויובל הם ברוא דה'. הינו בחינת ה' הנזכר לעיל שהיא בחינת מי עם זאת עולה. ועין שם בזהר הקדוש בענין לאה ורחל וכו':

שבת הלכה ה אות יג

הצדיק האמת הוא בחינת שבת כנ"ל כי עיקר שם ה' נתגלה על ידי השם הצדיק האמת וכל מה שיגדל שם הצדיק האמת יותר ויותר יגדל שם ה' יותר ויותר. כי שמו יתברך משותף בשם הצדיקים כנ"ל שזהו בחינת שבת שהוא שמא דקודשא בריך הוא. וכמו שאמרו החבריי לרבי שמעון בר יוחאי אנת שבת דכולהי יומא

לשמוע כלל המחלוקת שבין הצדיקים השלמים רק להאמין בכולם:

שבת הלכה ו אות כג

מכל שכן וכל שכן שבכל דור ודור נולדים כמה וכמה יראים וכשרים וצדיקים קטנים וגדולים עד שלפעמים נולד צדיק שהוא חידוש נפלא ונורא מאד מאד שהוא יכול לתקן כמה דורות ויש שיכולין לתקן כל העולם כולו כמו שאמר רבי שמעון בר יוחאי יכולני לפטור כל העולם כולו מן הדין וגם רבי שמעון בר יוחאי נולד מזוג איש ואשה ומי יודע אם כל אבותיו למעלה למעלה היו כולם צדיקים וקדושים כי בוודאי היו באבותיו הקדומים מצד אביו ומצד אמו כמה וכמה אנשים פשוטים. וזכו שיצא מזרע שלהם צדיק תנא קדוש ונורא איש אלקים כזה שהכיר את הבורא הקרמון כמו שהכיר וגילה אלקותו בעולם כמו שגילה. וכן בשאר גדולי הצדיקים ששכל זה בחינת מי יתן טהור מטמא וכו' וכמו

שבת הלכה ז אות ג

אות ג ועיקר קדושת בת אי אפשר להמשיך על עצמו כי אם בכח הצדיקי אמת שהם בחינת שבת כמו שכתוב ברבי שמעון בר יוחאי אנת שבת רכולוהו יומי וכו' והא בהא תליא כל מה שמשתדל ביותר לקבל שבת כראוי לו. כן זוכה להתקרה לצדיק האמת. וכפי התקרבותו אליו כן זוכה לקדושת שבת עד שיזכה לתשובה שלימה בכל מקום אשר הוא שם ולהתחזק על עמדו לבלי יפול לעולם יהיה איך יהיה בבחינת ואציעה שאול הנך וכו' כנ"ל. כי עיר התעוררות וההתחזקות לשוב אל

פסח הלכה ז אות כד

זוכין לקבלת התורה כנ"ל. וזה שעושין ל"ג בעומר יום טוב. כי אחר שזכינו לספור ל"ב ימים כנגד ל"ב חוטיין שבציצית או נמתק הדין שמשם אחיות הכפירות ואז נמשך עלינו ביותר אור של שבועות שהוא אור עתיקא שהוא בחינת תליסר

תיקונא דיקנא בחינת ציצית כנ"ל ועל כן אז נסתלק רבי שמעון בר יוחאי ז"ל כי הוא גילה ותיקון בחינת תליסר תיקונא דיקנא שגילה בהאידרא קדישא שהם בחינת ציצית כנ"ל ועל כן כשהתחיל לגלות האידרא אתעטף ר' שמעון אתעטף דייקא כי שם בחינת ציצית כנ"ל וזה נמשך כל"ג בעומר כנ"ל.

ראש השנה הלכה ו אות ב

כי עיקר בחינה זאת להכניס דרך זה של תשובה על ידי בחינת איה, אין יודע כי אם הצדיקים הגדולים האמתיים, כי כל צדיק אמיתי, הוא בחינת משיח, הוא יודע הסוד של בראשית מאמר סתום שרבי שמעון בר יוחאי גילה עליו ע' אנפין שנוהגין לעסוק בהם באלו הימים באלול ועשרת ימי תשובה שהוא ספר התיקונים הקדוש.

נויקין הלכה ד

אות יג וזהו בחי' הילולא דר"ש בר יוחאי שעושין כל"ג בעומר שאז נסתלק. כי עיקר השמחה מה שזכינו שהשאיר לנו השארה קדושה כזאת שהם ס' הזוה"ק שעי"ז נזכה להשנות אלקות. כי כל ס' הזוהר הם תקונים וכלים שהמשיכו ברוב השגתם הקדושה שעי"ז נזכה להשנות אלקות שזהו כל דרכי הקבלה הקדושה שגילו רשב"י ותלמידיו, וע"כ בזהר דא יפקון מן גלותא. ויקוים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. היינו כמו ביציאת מצרים שהיה הגאולה ע"י משה רבינו ע"י שגלה לנו אז השנות אלקות בדרכים נפלאים כמבואר בתחילת התורה הנ"ל. כמו כן עתה בגלות האחרון הזה שקשה וכבד יותר. אבל ברחמינו ינאלנו ע"י כל הסתרי תורה שגילו הרשב"י וחביריו שהם כלים וצמצומים להשנות אלקות שעי"ז עיקר רפואת הנפש וגאולתה בגשמיות ורוחניות. וע"כ עושין כל"ג בעומר שמחה גדולה. דהיינו ביום הסתלקות התנא רשב"י, על שזכינו שהשאיר לנו השארה כזאת שתשאיר לדורי דורות שעי"ז נזכה להשיגו יתב'

נויקין הלכה ג אות ג

אות ג וזהו בחי' ל"ג בעומר שהוא הלולא דרשב"י שנוהגין בו בא"י שמחה גדולה. כי רשב"י הוא בבחי' התעוררות השינה. כי מבואר בדברי רבינו ז, ל שר' שמעון הוא בחי' עיר וקדיש מן שמיא נחית שהוא ר"ת שמעון. עיר וקדיש דייקא בחי' התעוררות השינה. כי עיר הוא היפך השינה. וע"כ הוא גילה ביותר כל רזין דאורייתא וסתרי תורה כי ל"י יהבי רשותא וכו'. כי סתרי תורה הם בבחי' התעוררות השינה כי פשטי אורייתא הם בחי' שינה כנ"ל וסתרי אורייתא הם בחי' התעוררות השינה שנתגלו ע"י רשב"י שהוא עיר וקדיש עיר דייקא היפך השינה כנ"ל:

נויקין הלכה ג אות ד

אות ד וע"כ הי' הסתלקותו בימי הספירה כל"ג בעומר שאז מתחיל להתנוצץ ההארה של שבועות שהוא קבלת התורה. כי כל ימי הספירה הם בבחי' שינה דקדושה שהו אמובה גדולה להמוחין שעי"ז בא המוח בתוך האמונה ונתחדש שם ומקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים שהם ע' פנים של תורה וכו' כנ"ל. וזהו בחי' יצ"מ בפסח ואח"כ ימי הספירה ואח"כ שבועות שהוא קבלת התורה כי הכל בשביל תיקון הדעת ומוחין כמובא בכוננות שכל הכוננות של פסח וספירה ושבועות הוא לחזור ולהמשיך ולתקן המוחין שנפגמו ונתקלקלו ע"י חטא אדה"ר וע"י חטאי כל הדורות שלאחריו שהם דור המבול ודור הפלגה שכולם פגמו בהדעת ע"י תאות ניאוף וע"י הע"ז שלהם שהוא פגם האמונה שהוא ג"כ פגם הדעת כנ"ל. וכן בכל דור ודור צריכין לתקן אלו התיקונים שהוא תיקון הדעת ע"י הבחינות המבוארים בהתורה הנ"ל שזהו בחי' פסח וספירה ושבועות. כי בפסח הוא יציאת מצרים ואז נמשכו כל המוחין בהתגלות נפלא ובהארה גדולה מאוד כידוע שזהו עיקר יציאת מצרים. כי במצרים היו המוח והדעת בגלות כידוע כי אז עדיין לא

באמת. וזהו בחי' עד הגל הזה שמרמז על ל"ג בעומר כ"ש בכתבי האריז"ל. וזהו עד דייקא בחי' מס' עדיות שנתחברה על ידו שהיא בחירתא שהיא בחי' ההשארה של הצדיקים האמתיים שמשאירין להעולם ע"י תלמידיהם שמעידין בשמם מה ששמעו וקיבלו מהם הלכה למעשה שעי' זוכין להשנות אלקות להכיר אותו ית' שזהו בחי' עדות. כי התורה נקראת עדות כי התורה מעידה על מציאותו ית' (וכמובא מזה במ"א בה' עדות ובה' פסח הלכה ט). ועיקר התורה נמשכת ע"י עדות התלמידים שמעידין מה ששמעו מרבים. שזהו בחי' מס' עדיות שהיא בחירתא רכולא ש"ם וכנ"ל:

כי אע"פ שעדיין אין אנו יודעין ומבינים כלל סתרי התורה שגילה רשב"י בזהר ותיקונים אע"כ הוא תקון גדול לנפשינו כי כבר עשה והכין לנו כלים נפלאים ותיקונים גדולים ע"י דרכי תורתו הק' שגילה. שעי"ז מי שרוצה להתיגע לבקש אותו ית' יוכל לבא בנקל להשנות אלקות על ידי הדרכים והכלים והתיקונים שגילה. כי להמשיך השנות אלקות צריכין כמהו כמה צמצומים בחי' כלים ותיקונים. ומחמת חטא אדה"ר וקלקולי הדורות. א"א לגמור התיקון בשלימות בדור אחד. וע"כ מתייגעים גדולי הצדיקים בכל דור ודור להמשיך תקונים נפלאים ולהשאיר ברכה אחריהם כדי שיהי' בנקל לדור אחרון להשיג אותו ית' אם ירצו לבקשו. וע"כ גם אחר התנא רשב"י זכינו לכתבי האריז"ל שהוסף לגלות תיקונים נפלאים וכו'. וכן בדורותינו זכינו למה שזכינו ע"י גדולי הצדיקים שהיו מימות הבעש"ט ז' לעד עכשיו. ומי שהוא בעל נפש ודורש את ה' יוכל להבין מעט את כל מעשה תוקפם וגבורתם של הצדיקים הגדולים המובחרים שעשו ותקנו לנו בכל דור ודור. וזה עיקר חיותנו ותקותינו שאנו מחיין עצמן בהשארה הקדושה שהשאירו לנו גדולי הצדיקים האמתיים ע"י תלמידיהם וכנ"ל:

נזדכך המוח בשלימות. וכן הוא בכל אדם שכל זמן שאינו זוכה לקדש את מוחו ממחשבות וחכמות חיצוניות וזרות אזי הוא בחי גלות מצרים שמתגבר עליו פרעה ע"י שלא שמר את מוחו מבחי בת פרעה שהיא בחי חכמות חיצוניות כנ"ל. וע"כ לא התחילה גאולת מצרים עד שנולד משה שהוא היה הגואל כי הוא הי' בחי הדעת כידוע. ותיכף כשנולד נתגלה אור הדעת והתחיל להתנוצץ גאולת ישראל כ"ש ותרא אתו כי טוב הוא אין טוב אלא דעת דקדושה דעת התורה הקדושה כ"ש (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב וכ"ש כי לקח טוב נתתי לכם תותרי וכו'. וע"כ מחמת שאז התחיל הדעת להשתלם ע"כ חזרה תיכף בת פרעה אל הקדושה ובת פרעה דייקא הצילה את משה מן היאור, זה רמז שהדעת נשלם בשלימות גדול עד שבת פרעה שהיא חכמות חיצוניות חזרה אל הקדושה ואל הדעת דקדושה שהוא בחי משה שמסרה נפשה בשבילו. ועי"ז היה הגאולה כי עיקר הגאולה של מצרים הוא ע"י שלימות הדעת כנ"ל דהיינו כשנתבטלין החכמות החיצוניות בחי בת פרעה וחזרין אל הקדושה ומכירין ויודעין כולם כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת וכו' שזה עיקר הדעת כמו שיהי' לעתיד כ"ש (צפני ג) כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה' וכו'. נמצא שבפסח בשעת יציאת מצרים נשלם הדעת ונתבטלו החכמות חיצוניות שהוא בחי בת פרעה וחזרו אל הקדושה כנ"ל. אבל אע"פ שבפסח נשלם הדעת מאד אעפ"כ עדיין אין הדעת בשלימות עד שמחדשין אותו בבחי עיבור ע"י השינה. והוא בחי ספירת העומר שהו אבחי שינה הסתלקות הדעת כי אחר יום ראשון של פסח חזרין ונסתלקין כל המוחין והדעת כמובא והסתלקות הדעת הוא בחי שינה. וזה בחי עורמ שעורים שהוא מאכל בהמה שהוא העדר הדעת בחינת שינה וכמובא בדברי רבינו ז"ל במ"א שמאכל

בהמה הוא בחי שינה. היינו שעכשיו אנו מסלקין דעתנו ומכניסין מוחינו לתוך האמונה לכד שהוא בחי שינה כדי שיתחדש מוחינו כדי שנוכה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים שהוא בחי קבלת התורה שהוא ע' פנים לתורה שזוכין לקבל בשבועות שזהו בחי מה שחוזרין ומקבלין השכל חדש שהוא התורה ע"י מ"ט ימי הספירה שהם בחי שינה שע"ז נתחדש המוח וכו' כנ"ל. וע"כ ימי הספירה הם ימי דין כידוע זה בחי שינה שהוא בחי לילה בחי חשך בחי דינים כידוע כמבואר בזוהר הקדוש שבליילה דינא שריא וכו'. ועל כן נוהגין להיות נעורי וכל הלילה כולה בשבועות, זהו בחי התעוררות השינה כי ספירה הוא בחי שינה דקדושה שעל ידי זה דייקא נתחדש המוח ע"י האמונה ואז זוכין לשבועות שהוא התעוררות השינה שאז מקבלין שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים שהוא בחי קבלת התורה בחי ע' פנים לתורה כנ"ל. נמצא ששבועות הוא בחי התעוררות השינה וע"כ נעורין אז כל הלילה כנ"ל:

נויקין הלכה ג אות ו

אות ו ובל"ג בעומר נסתלק רשב"י ואז מתחיל להתנוצץ ההארה והקדושה של שבועות שהוא בחי התעוררות השינה התחדשות המוחין. וע"כ אז הוא הלולא רבא דרשב"י שהוא בחי התעוררות השינה בחי עיר וקדיש כנ"ל. כי רשב"י הוא קשת הברי תכמבואר בדברי ר"ל שבשביל זה לא נראה קשת בימיו כי הוא בעצמו הי' בחי קשת שבשביל זה נוהגין לדרוך הקשת בל"ג בעומר. וקשת הוא בחי תקיעה שברים תרועה שסימנם קשת (כמובא וכמבואר בדברי רבינו ז"ל במ"א) שהם כלליות הקולות של השופר שהוא בחי התעוררות השינה כנ"ל:

נויקין הלכה ג אות ז

אות ז ומחמת שרשב"י הי' בבחי התעוררות השינה בחי אור הפנים. וע"כ התפאר באירא דהא חמינא דאנפאי נהירין וכו' בחי אור הפנים

בחי התאדמו תפני התוקע שנמשכין אורות מפנים עליונים בחי קירון אור הפנים של משה רבינו ועי קבלת התורה. וע"כ לא הי' רשב"י יכול לסבול כשראה בני אדם שעוסקין בדרך ארץ. כשרז"ל (בגמרא שבת) כשיצא מהמזרה חזי אינשי דקא כרב יוזרעי אמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחיי שעה וכו'. כי כל המלאכות ועסקי דרך ארץ שעושין כולם הם בבחי שינה שהוא בחי מו"מ ומחמת שרשב"י הי' רחוק משינה כי הי' עיר וקדיש כנ"ל וע"כ לא הי' יכול לסובלם כלל ואמר מניחין חיי עולם ועוסקין בחי שעה היינו שהי' קשה לו הקשיא המבואר בהתורה הנ"ל. כי התחינת למי שעוסק בתורה שאז השינה יטובה לפניו שנתחדש מו"מ עי"ז ויכול אח"כ לעסוק בתורה במוח זך ביותר אבל מי שאינו עוסק בתורה מה פועל בהשינה. וזהו מניחין חיי עולם כו' היינו וכי בשלמא אם היו עוסקין בחיי עולם דהיינו בתורה והי' עוסקים גם בדרך ארץ שהיא בחי שינה הי' יכולים לומר שהמו"מ שהוא בחי שינה היא טובה להם לעבודת הבורא כי עי"ז נתחדש מוחם כנ"ל. אבל מאחר שמניחין חיי עולם ואינם עוסקים בתורה ועוסקים רק בחיי שעה במלאכות ומו"מ שהוא בחי שינה ע"כ הקפיד עליהם ביותר. אבל השי' הקפיד על רשב"י על שאינו יכול לסובלם כלל ומענישם מיד כשרז"ל (שם) שאמר השי' להחריב עולמי יצאתם וכו'. כי באמת גם זה צריכים כמבואר בדברי רבינו ז"ל בהתורה הנ"ל דקרי קרי ודלא קרי ליהווי צוותא לחבירו שאפילו מי שאינו עוסק בתוכה כשעושה מו"מ באמונה שהוא בחי שינה הוא עושה טובה לחבירו שהוא משרשו שנתחדש מוחו ונשמתו ע"י המו"מ של חבירו יע"ש:

נויקין הלכה ג אות ח

אות ח וע"כ עושין שמחה גדולה ביום הסתלקותו דייקא שהוא בל"ג בעומר. כי הסתלקות הצדיק עושה תיקון גדול בכל העולמות יותר מבחיינו כי גדולים צדיקים

במיתתן יותר מבחייהם והם מתקנין נשמות ישראל במיתתן יותר מבחייהם ומכניעין הס"א והקליפות הנאחזין בנשמות הנפולות בעונותיהם. כי הצדיקים מכניעין ומבטלין אותם במיתתם יותר מבחייהם בבחי ויהיו המתים אשר המית במותו רבים מאשר המית בחייו (שופטים טז) שהצדיק האמת מנהיג הדור האמיתי ממית שונאי הקדושה והקליפות והס"א ומותו יותר מבחיינו כי המיתה היא בחי שינה ארוכה ותחיית המתים הוא בחי התעוררות השינה כ"ש הקיצו ורננו שוכני עפר וכ"ש ורבים מישני אדמת עפר יקיצו וכו'. והצדיק שחפץ תמיד בטובות ותקנות ישראל ועירק הטוב ועיקר ההצלחה האמתית הוא הצלחת הנפש לטהר נפשות ישראל מזוהמתם ולהחזירם בתשובה שלימה לעוררם משינתם שלא ישנו שינת עולם ח"ו. אבל עיקר העסק שהצדיק האמיתי עוסק לתקן נשמות ישראל הוא בשעת שינה דייקא. כי ממוח הצדיק בעצמו א"א לקבל כי מוחו גדול ונשגב ונעלה מאוד מאוד עד שא"א לקבל ממנו בשום אופן, כ"א ע"י שהצדיק מוריד עצמו אל העולם ומסלק את דעתו ומדבר עם העולם שיחת חולין וסיפורי מעשיות שזהו בחי שינה וכמו ששמעתי בפירוש מפי רבינו ז"ל ששיחת חולין שמדברין לפעמים עם העולם כדי לפקח את דעתו לתת נייחא להמוחין כשיגיעים מהתורה ועבודת ה' זהו בחי שינה ממש שע"ז נתחדש המוח כנ"ל. נמצא כשהצדיק מדבר עם העולם זהו בחי שינה אצלו בחי הסתלקות הדעת ועי"ז דייקא הוא מעוררם בתשובה ומחזירם להשי'. כי בשעת שינה נכנס המוח בתוך האמונה וכו'. והאמונה היא שוכנת תמיד בין הגויים והקליפות לברר משם ניצוצי הקדושה שנפלו לשם שהם בחי נשמות הנפולות של הרחוקים מהשי' שנפלו ע"י עונותיהם למקום שנפלו ר"ל והאמונה מרחמת עליהם ועוסקת תמיד לבררם אבל עיקר כח האמונה לבררם ולהוציאם הו אכשנשמות

הצדיקים עולין אלי' ונכללין בה בשעת שינה בבחי' העלאת מ'ן וכידוע שאז יש כח להאמונה לעלות אל דודה ונעשה יחוד העליון. ובכל יחוד עליון כמה ניצוצות שנפלו שהם בחי' נשמות הנפולות נתעוררין אז בתשובה וחזרין להש"י אלו הרשעים שהם שורש ניצוצי נשמות אלו ואז נתחדש גם נשמת הצדיק ע"י היחוד הזה ועי"ז זוכה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה וכו' כנ"ל (וע' בכוונות ותבין הענין הזה היטב איך כל הכוונות כלולים בדברי רבינו ז, ל). וכמו שזה הענין נעשה בשינה ממש שזהו סוד כל כוונות ק"ש ושינה והתעוררות השינה וכנ"ל, כמו כן ע"י כל בחי' שינה נעשה ענין זה. וע"כ עקיר העסק שהצדיק עוסק לקרב ב"א להש"י הוא בשעת בחי' שינה שלו דיקא דהיינו כשמדבר עמהם שיחת חולין וסיפורי דברים שהם בחי' שינה כנ"ל. ואפילו כשהצדיק האמת מגלה תורה להעולם אע"פ שהיא תורה גבוה מאד אע"פ הוא בבחי' שינה לגבי השגות של עצמו שהיא גבוה מאוד עד שאי אפשר להשיגה אפילו במחשבה מכל שכן בדבור, כמו שפשטי אורייתא הם בחי' שינה לגבי דביקות הבורא כן התגלות התורה של הצדיק שמגלה להעולם הוא בחי' שינה בחי' פשטי אורייתא כנגד השגות עצמו. נמצא שעיקר התקרבות ישראל לאביהם שבשמים שהצדיק עוסק תמיד לקרבם הוא דייקא ע"י בחי' שינה שלו כנ"ל. וע"כ גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם. כי עיקר הגדולה של הצדיק בחייו ובמותו הוא כפי מה שזוכה לקרב נפשות ישראל להש"י, שזהו עיקר תענוגו ושעשועיו של הש"י כשרז"ל כלום נתני לך גדולה אלא בשביל ישראל וע"כ גדולת הצדיקים הוא במותם יותר מבחייהם כי במותם הם מקרבין ביותר נפשות ישראל להש"י, כי המיתה הוא בחי' שינה ארוכה כנ"ל ובשעת שינה אז דייקא עיקר העסק של הצדיק לקרב ישראל להש"י כנ"ל. ובאמת מבואר הענין זה היטב למי שבקי מעט בוזהר ובכתבי הארז"ל מענין

היחוד הנעשה ע"י נשמת הצדיק בשעת שינה ובשעת מיתה וגודל בירור הניצוצות שנתבררין אז. כי כל מה שהיחוד גדול ביותר נתבררין ניצוצות ביותר וגדולת היחוד הוא כפי גודל נמשות הצדיק. וגם יש חילוק בין שינה שוא א' מששים במיתה שאז עולה נשמת הצדיק לתוך האמונה להיחוד רק לפי שעה בבחי' פקדון. אבל בשעת מיתה ממש אז עולה כל הנשמה לגמרי לזמן ארוך עד התחי' ואז היחוד גדול ביותר מאד מאד כמבואר בספרים מגודל הפלגת גדולת היחוד שנעשה בשעת הסתלקות הצדיק שנקרא הלולא רבא בחי' תנונה שהיא בחי' יחוד. וכמו כן ומבואר בזה"ק באירא בסתלקות רשב"י שאנו עוסקים בו מגודל היחוד שנעשה אז שנסתלק נשמתו לתוך בחי' המלכות לתוך יסוד האמונה כמבואר על פסוק כי שם צוה ה' את הברכה חיים לא סיים בוצינא קדישא למימר חיים עד דאיסתלק נשמתו וכו' ע"ש. כי הצדיק בשעת הסתלקותו שאז זוכה לתכלית שלימותו כיכל ימיו חי עוסק בעבודת ה' ועלה בכל פעם מדרגא לדרגא וע"כ בכל פעם שעלתה נשמתו בשינה עדיין לא היתה בתכלית השלימות כמו ובשעת מיתתו שאז הוא בתכלית השלימות. וגם בשעת שינה לא עלתה לגמרי כי עדיין נשארה בו קצת בשביל חיותו כדי שיוכל להתעורר משינתו. אבל בשעת מיתה של הצדיק שאז הנשמה בתכלית שלימותה ועולה כל הנשמה לגמרי לתוך האמונה ע"כ אז נתגדל מאד מאד בחי' ההעלת מ'ן של השכינה בחי' חזי במה ברא קאתינא לגבך. ואז נתגדל היחוד מאד וכפי גדולת היחוד כן נתרבין לעלות ניצוצות הנפולין יותר שע"ז חזרין בתשובה רשעים רבים ביותר. וכן מתנהג כל ימי עולם עד התחיה שנשמת הצדיק שמת שהיא בבחי' שינה היא מעלה תמיד בחי' מ'ן להשכינה שהיא האמונה ועי"ז היא מבררת נשמות רבות שנפלו עד אין קץ. כי יש נשמות נפולות מאד מאד שנפלו כ"כ כמו שנפלו עד שא"א שיהי

להם שום תיקון בעולם כ"א ע"י נשמת הצדיק ודייקא ע"י מיתתו וכמו כן בדביר רבינו ז"ל. כי כפי גדולת היחוד שלמעלה כן עולים ניצוצות רבי סמקמי הקליפות ביותר. וע"כ איתא בזה"ק דצדיקאי שכיחי יתיר בתר אסתלקותי' בהאי עלמא יתיר מבחייהו. וזהו בחי' השתטחות על קברי צדקיים אמתיים שהוא דבר גדול מאד ומועיל מאד לעבודת השי"ת לזכות לצאת מהרע שלו ולשוב להש"י. כי יש בני אדם שנפלו כ"כ בעונותיהם עד שנאחו בהם הרע כ"כ עד שא"א להם בשום אופן לשוב להש"י רק ע"י שבאין על קברי הצדיקים האמתיים ואז נכללין בנשמת הצדיק שמת שהוא עוסק תמיד לברר בירורים והוא בכחו הגדול שגדול במיתתו יותר מבחייו הוא יכול לברר אפילו הנשמות שנפלו מאד מאד. אבל אע"פ הבעל בחירה א"א לבררו בעל כרחו כ"א כשבא על הקבר במקום גניזתו הקדושה ומעורר עצמו בתשובה שאז יש כח להצדיק לבררו בכחו הגדול ולהוציאו ממקום שנפל לשם ולתקנו אע"פ שלא היה אפשר לו להתתקן בשום אופן וכנ"ל:

נזיקין הלכה ג אות ט

אות ט וזהו בחי' הלולא דרשב"י שעושין ביום הסתלקותו דייקא כי דייקא ע"י הסתלקותו הוא מתקן ומחזיר בתשובה נפשות רבות יותר כנ"ל שע"ז נתרבה השמחה ביותר בחי' השמחה שלעתיד בעת התחי' כ"ש ושמחת עולם על ראשם שהוא בחי' קבלת התורה כשרז"ל (שבת פח). כי תחיית המתים הוא עיקר בחי' התעוררות השינה בחי' ורבים מישיני אדמת עפר יקיצו כנ"ל. וע"כ אז יתקע בשופר גדול שהיא בחי' התעוררות השינה כנ"ל. ועי"ז יהי עולין עאז כל הנדחין והאובדין כ"ש והי ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובוא האובדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש בירושלים. כיכולם יהי להם עליה ותיקון כ"א כפי הראוי לו ע"י הברור שעסק הצדיק לבררם כל ימי חייו וביותר בכפלי

כפליים בכל עת מיתתו שהוא בחי' שינה וכו' כנ"ל. ואז תגדל השמחה מאד מאד כמבואר בכמה פסוקים ובד ברי רז"ל מעוצם השמחה שלעתיד לאחר התחי' כשרז"ל עתיד הקב"ה לעשות מחול צדיקים לעתיד לבא וכו' כ"ש ואמר וכו' נגילה ונשמחה בישועותנו. וזהו בחי' השמחה הגדולה של שבועות שהוא בחי' השמחה הגדולה של שבועות שהוא בחי' התעוררות השינה כנ"ל בחי' תחיית המתים בחי' קול השופר שלעתיד כנ"ל. וע"כ באמת הי' בחי' תחיית המתים בשעת מתן תורה כמו שדרשו רז"ל ע"פ גשם נדבות תניף אלקים וכו' שיצאה נשמתן אז בשעת מתן תורה וחזר והחי' אותם. ועוצם השמחה הזאת נתעאוררה בשעת הסתלקות הצדיקי אמת כי הצדיק הולך לעולמו לחיים טובים ולשלום כי צדיקים במיתתן קרויים חיים אשרי להם. וזהו בחי' עוצם השמחה של הלולא רבא דרשב"י שעושין בל"ג בעומר. שביום הזה מתחיל להתמתק הדין הנאחו בימי הספירה שהיא בחי' שינה ומתחיל להתנוצץ ההארה של שבועות שהוא בחי' התעוררות השינה בחי' תחיית המתים בחי' קבלת התורה. ואז השמחה גדולה מאד בחי' השמחה שלעתיד שהוא בחי' השמחה של שבועות וכנ"ל. כי אין שמחה לפניו ית' כמו ובעת שמחזרין אליו יתברך נדחים דהיינו כשמחזרין בתשובה את הרחוקים מאד להש"י כי הש"י חפץ חסד הוא והוא צופה לרשע וחפץ בהצדקו. וכל זמן שהאדם רחוק ממנו ית' בעונותיו צר לו מאד כביכול כ"ש בכל צרתם לו צר. ועיקר הצרה היא צרת הנפש שרחוקה מהש"י כמבואר במ"א כי הש"י חושב מחשבות לכל ידח ממנו נדח. וע"כ ע"י שהצדיק מעלה ומתקן כמה נשמות ישראל ומחזירם אלי ותית' עי"ז נגדלת השמחה מאד מאד מכו שמחזרין להמלך את בנו שגרשו מעל פניו בעונותיו, ועי"ז שנתרחק קלקל בכל פעם ביותר מחמת שנפל בדתו ע"י שראה גודל ריחוקו מהמלך עד שטעה ונדמה

ברעתו שהמלך הרחיקו לעולם, ולא הי' מצפה שישבו עוד אל המלך כ"ש לא יאמין שוב מני חשך. ובאמת יש להמלך צער גדול בכל עת וזוכר את בנו הרחוק בכל עת. וכשנמצא אחד שמרחם על המלך ועל בנו והולך אל המקום המזוהה שנפל לשם ומרמו לו רמזים ומתנהג עמו בחכמה נפלאה פלא והפלא עד שמכניס בו הרהורי תשובה ומחזירו אל המלך, כמה שמחה ותענוג גורם אל המלך עד אין שיעור. כי זה עיקר שמחתו וגדולתו ותענוגיו ושעשועיו של המלך ית' כשמחזירים אליו הרחוקים ממנו כ"ש בזהר (יתרו סט עא) כד אתי יתרו ואמר כי עתה ידעתי וכו' כדון אסתליק ואתיקר שמא דקוב"ה עילא ותתא וזהו בחי' השמחה הגדולה של הלולא דרשב"י ביום הסתלקותו הקדוש בל"ג בעומר שאז עולין ונתתקנין וחוזרין בתשובה כמה רחוקים שזהו בחי' השמחות על קברי הצדיקים אמתיים כנ"ל. שע"ז נגדלת השמחה מאד מאד כנ"ל:

נויקין הלכה ד אות יא

אות יא ובשביל זה מתו כ"ד אלף תלמידי ר"ע בימי העומר על שלא נהגו כבוד זה בזה ולא היה ביניהם אהבה. כי הם פגמו בהשערות הנ"ל, כי בודאי היו צדיקים, אך הפגם שלהם הי' שהלכו בתוקף מדת הדין והסתכל כ"א בחבירו על הרע שלו ולא הסתכלו על הטוב שבכל אחד וע"ז היה ביניהם שנאה. ומחמת זה מתו בימי העומר דייקא שאז עיקר התיקון ע"י בחי' השערות הנ"ל שצריכין להסתכל על הטוב שבכל א' אפילו כחוט השערה שע"ז יכולין לעשות ממנו כלי להמשיך השגות אלקות על ידו ג"כ, כי באמת להמשיך השגות אלקות צריכין כלים רבים כידוע. ע"כ צריכין לזה קיבוץ ישראל קדושים הרבה שיתקבצו יחד לדרוש את ה' ולבקשו. כי בכ"א מישראל יש בחי' נקודה טובה מה שאין בחבירו כ"ש במ"א. וזאת הנקודה טובה שיש בכ"א היא בחי' צנור וכלי שהצדיק ממשיך על ידו השגות אלקות. וע"כ

לא היה אפשר לקבל את התורה כ"א כשהיו ששים רבוא יחד. וזה בחי' ומתלמידי יותר מכולם. וזה בחי' והעמידו תלמידים הרבה. והעיקר שיהיה ביניהם אהבה ואחדות בחי' אהבת החברים שעיקר קבלת התורה הי' ע"ז כ"ש ויחן שם ישראל וכו' ופרש"י כולם כאיש אחד וכו'. ועיקר האהבה ע"י השערות הנ"ל ע"י שאין מסתכלין על הרע שבחבירו רק משתדלין בכל כחו למצוא בו טוב. אפילו אם נדמה לו שרעתו רבה אעפ"כ יחפש ויצא בו שערות טובות עכ"פ כנ"ל. וע"כ תלמידי ר"ע שפגמו בזה ע"כ מתו בימי העומר דייקא כנ"ל. ורשב"י היה התיקון שלהם ע"כ אמר אנן בחביבותא תליא היינו כנ"ל:

נויקין הלכה ד אות יב

אות יב וע"כ נתגלגל הזכות ע"י רשב"י דייקא שנתוספו כמה ספסלים בביהמ"ד במעשה דר"ג ור"י ששאל ראותו תלמיד תפלת ערבי תרשות וכו' שהיה רשב"י. כי לא הסכימו עם רג, שאמר כל תלמיד שאין תוכו כברו אל יכנס לביהמ"ד. רק העבירו שומר הפתח וכו' ונתוספו ד' מאות ספסלים ועל ידי זה נתרבה תורה הרבה באותו היום. ואמרו שם תנא עדיות בואתו היום שנשה. ועדיות היא בחירתא דכולא ש"ם כשרז"ל. כי דייקא ע"י רבוי תלמידים נתגלו הלכות למעשה הרבה מאד שזהו ענין מס' עדיות. שזהו העיקר כשמספרין התלמידים מרבן כאו"א הלכה למעשה דהיינו הדיבורים קדושים ששמע ממנו למעשה מה שהשיב לו על שאלותיו ששאל אותו על עניני חולאתו וריחוקו מהש"ת ואיך ובאיזה דרך גלגל עמו. שמאלו הסיפורים יכול כ"א להבין ולהשכיל עצות ודרכים להתקרב להש"ת עד שיזכה להשגות אלקות שזהו בחי' מס' עדיות שהיא בחירתא שנתחברה מהעדות שהעיד כ"א מה ששמע מרבו הלכה למעשה. וכן הוא בדרכי עבודת ה' וכנ"ל:

כי עיקר יגיעת הצדיק האמ תהוא להמשיך השגות אלקות בתלמידיו בדרכים נפלאים עד

בחי' עדות. כי התורה נקראת עדות כי התורה מעידה על מציאותו ית' (וכמובא מזה במ"א בה' עדות ובה' פסח הלכה ט). ועיקר התורה נמשכת ע"י עדות התלמידים שמעידין מה ששמעו מרבה. שזהו בחי' מס' עדיות שהיא בחירתא דכולא ש"ם וכנ"ל:

כי אע"פ שעדיין אין אנו יודעין ומבינים כלל סתרי התורה שגילה רשב"י בזהר ותיקונים אעפ"כ הוא תקון גדול לנפשינו כי כבר עשה והכין לנו כלים נפלאים ותיקונים גדולים ע"י דרכי תורתו הק' שגילה. שע"ז מי שרוצה להתיגע לבקש אותו ית' יוכל לבא בנקל להשגות אלקות על ידי הדרכים והכלים והתיקונים שגילה. כי להמשיך השגות אלקות צריכין כמה וכמה צמצומים בחי' כלים ותיקונים. ומחמת חטא אדה"ר וקלקולי הדורות. א"א לגמור התיקון בשלימות בדור אחד. וע"כ מתייגעים גדולי הצדיקים בכל דור ודור להמשיך תקונים נפלאים ולהשאיר ברכה אחריהם כדי שיהי' בנקל לדור אחרון להשיג אותו ית' אם ירצו לבקשו. וע"כ גם אחר התנא רשב"י זכינו לכתבי האריז"ל שהוסיף לגלות תיקונים נפלאים וכו'. וכן בדורותינו זכינו למה שזכינו ע"י גדולי הצדיקים שהיו מימות הבעש"ט ז' לעד עכשיו. ומי שהוא בעל נפש ודורש את וגבורתם של הצדיקים הגדולים המובחרים שעשו ותקנו לנו בכל דור ודור. וזה עיקר חיותנו ותקותינו שאנו מחיין עצמן בהשארה הקדושה שהשאירו לנו גדולי הצדיקים האמתיים ע"י תלמידיהם וכנ"ל:

(יד) וזה בחי' מעלת יקרת קדושת הביהמ"ד שהוא מקדש מעט שזהו עיקר קיום שלנו בתוקף אריכת הגלות הזה. שהביהמ"ק נחרב בעונותינו ועיקר קיומנו הוא ע"י ב"כ ובתי מדרשות כ"ש (יחזקאל יא) כי הפיצותים בארצות ואחי להם למקדש מעט ודרשו רז"ל אלו בכ"כ וב"מ. כי בביהמ"ד שם מתקבצין

שיוכלו להאיר בתלמידיהם ובתלמידי תלמידיהם לדורות עד שכולם ידעו את ה'. והצדיק בחיים חיותו יודע בהשגתו העצומה איך לדבר עם כאו"א וכו' כנ"ל. אבל לאחר הסתלקותו עיקר חיותו ע"י קיבוץ תלמידיו יחד לדברים שבקדושה וכ"א מתעורר להש"ת כפי הנקודה טובה שהאיר בו הצדיק וכ"א מספר מה ששמע וראה ממנו וע"ז יכולין להחיות את כל העולם כולו:

נויקין הלכה ד אות יג

אות יג וזהו בחי' הלולא דר"ש בר יוחאי שעושין בל"ג בעומר שאז נסתלק. כי עיקר השמחה מה שזכינו שהשאיר לנו השארה קדושה כזאת שהם ס' הזוה"ק שע"ז נזכה להשגות אלקות. כי כל ס' הזוהר הם תקונים וכלים שהמשיכו ברוב השגתם הקדושה שע"ז נזכה להשגות אלקות שזהו כל דרכי הקבלה הקדושה שגילו רשב"י ותלמידיו, וע"כ בזהר דא יפקון מן גלותא. ויקויים כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. היינו כמו ביציאת מצרים שהיהת הגאולה ע"י משה רבינו ע"י שגלה לנו אז השגות אלקות בדרכים נפלאים כמבואר בתחילת התורה הנ"ל. כמו כן עתה בגלות האחרון הזה שקשה וכבד יותר. אבל ברחמיו יגאלנו ע"י כל הסתרי תורה שגילו הרשב"י וחביריו שהם כלים וצמצומים להשגת אלקות שע"ז עיקר רפואת הנפש וגאולתה בגשמיות ורוחניות. וע"כ עושין בל"ג בעומר שמחה גדולה. דהיינו ביום הסתלקות התנא רשב"י, על שזכינו שהשאיר לנו השארה כזאת שתשאיר לדורי דורות שע"ז נזכה להשיגו ית' באמת. וזהו בחי' עד הגל הזה שמרמז על ל"ג בעומר כ"ש בכתבי האריז"ל. וזהו עד דייקא בחי' מס' עדיות שנתחברה על ידו שהיא בחירתא שהיא בחי' ההשארה של הצדיקים האמתיים שמשאירין להעולם ע"י תלמידיהם שמעידין בשמם מה ששמעו וקיבלו מהם הלכה למעשה שע"י זוכין להשגת אלקות להכיר אותו ית' שזהו

התלמידים ומעידים ומספרים מה ששמעו מרבן כדי להשמיד השארתו הק' לנצח. ועיקר קדושת הב"כ וב"מ נמשכין מבחי' המשכן שעשה משה במדבר אחר מעשה העגל. כי עיקר הטא העגל נמשך על ידי הפגם שפגמו בכבוד משה רבינו ואמרו כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו. כי אפילו לפי טעותם שהטעה אותם הבע"ד שכבר מת משה היו צריכין להאמין שבודאי לא היה יגיעו לריק חם ושלום. ובודאי השאיר השארה טובה אצל תלמידיו. והיה להם לבא לאהרן וליהושע וכו' ולבקש מהם שיוליכו אותם בדרך הישר כפי מה שקיבלו ממושה רבן. אבל הם לא בחרו בהאמת. כי העיקר בהמעשה הזאת היו הערב רב ששנאו את משה והיה טינא בלבם עליו וביקשו עלילה לפרוש מאחרי המקום. ע"כ תיכף כשסברו שמת משה באו לאהרן ואמרו קום עשה לנו אלהים עשר ילכו לפנינו כי זה משה האיש לא ידענו וכו'. כי בודאי כשפורשין מהצדיק האמת ומדרכיו הק' עי"ז באים לע"ז וע"כ באו אז עי"ז למעשה העגל. וע"כ כשבא משה וראה את כל זה עסק אח"כ להמשיך תיקון שאפילו אח"כ כשיגיע זמנו להסתלק באמת יהי נשאר זכרו לדורי דורות. וזהו בחי' מעשה המשכן שעסק אח"כ. ששם המשיך השארת שכינתו ית' דהיינו בחי' השנות אלקות כי כל מעשה המשכן היה בחי' כלים וצמצומים להשנות אלקות. ועיקר בחי' המשכן היה עי"ז המשיך תיקון שאפילו כשישראל נעים בגלות שהוא בחי' מדבר גם אז יהיה להם כח להמשיך השנות אלקות ע"י כתיב כנסיות ובתי מדרשות שהם בחי' מקדש מעט בחי' המשכן שעשה משה במדבר. שאע"פ ששם לא היה עיקר מקום המנוחה דהיינו מקום הביהמ"ק כ"ש כי לא באתם עד עתה אל המנוחה וכו', אע"פ"כ יכולין להמשיך לשם קדושת הביהמ"ק ששם השראם השכינה ע"י תקוני המשכן שעשה. וכמו כן תיקן לדורות שיהי' כח לישראל בכל דור להשמיד קדושת ביהמ"ק בכל

בתי כנסיות ובתי מדרשות שיעשו בגלות שעל כן הם נקראים מקדש מעט:

חדש הלכה ג אות יב

הוא ע"י קדושת האכילה כנ"ל. וע"כ כשנותן צדקה ומחסר מזונו ותאות גופו כי בזה הממון הי' יכול למלאות לגופו איזה תאוה והוא משבר תאות גופו ונטל הממון ונותן להת"ח העוסק בתורה ועבודת ה' והת"ח נגד האיש פשוט הוא בבחי' נפש לגבי הגוף בחי' שבת כנגד ששת ימי החול כ"ש ברשב"י אנת שבת דכולי יומי. נמצא שבבזה הצדקה שהוא מאכיל ומפרנס את הת"ח בזה מכניע הגוף לגבי הנפש. וע"כ עיקר התעלות הנפש עי"ז בחי' אנרא דתעניתא צדקתא כנ"ל.

ראשית הגז הלכה ג אות יא

ותלמוד. וזה ממשכין ביותר בעת חוליים של הצדיקים אמתיים כי אז הם עוסקים ביותר בזה. כדי שישאר דעתם אחריהם לעולם ועד וכמו שמצינו בכמה צדיקים שהי' מגלין דברים עליוני סודעת גדול מאד בעת חוליים סמוך למיתתם. כמו ר' אליעזר הגדול לר"ע שאולף ש"ן הלכות בבהרת עזה וכו' ורבינו הקדוש ורשב"י וכיוצא בזה הרבה כי אז השכינה שורה עליו. כשרז"ל שכינה למעלה מראשותיו של חולה כי בעת חוליו נתוסף לו אור גדול ע"י רוח דלעילא שמתחיל לירד למטה כדי שיסתלק הנפש עי"ז כמבואר במאמר ויהי נא פישנים ברוחך וכו'. וע"כ יעקב דייקא וזה לפעול אצל הש"י שיהי' האדם חולה קודם מותו כדי

עדות הלכה ד אות ב

כי מהיכן לוקחין תורה כזאת מן בראשית עד לעיני כל ישראל עם כל דקדוקיה ופרטיה וכו' וכל שאר הספרי נביאים וכתובים וכל הש"ס ומדרשים ומפרשיהם וכל הפילפולים והחידושים שבהם. וכל סתרי התורה שגילו הרשב"י ותלמידיו והאר"י ז"ל וכל הגבורות והנוראות והנפלאות שבהם אשר תסמר שערות

בחנית תקון, על ידי התגלות סוד אבא ואמא וכו' ועל כן אז ירדו כל נשמות הצדיקים שנסתלקו. כי זה עקר התקון עתה על ידי הצדיקים שנסתלקו וכו' כנ"ל ומאז עוסקים גדולי הצדיקים בתקון זה כמו האר"י ז"ל והבעל שם טוב וכו' עד הסוף עד שיגמרו מה שהתחילו לגלות אלקות ומלכותו בעולם. כי תכף ביום שנחרב הבית המקדש ונתמעט בחנית התגלות מלכותו בתכלית המעוט, התחיל תכף המלוי והתקון, שזהו בחנית מה שמשית נולד בתשעה באב. שזה בחנית מלוי פגימת הלבנה שמתחיל דיקא בעת שהיא מגיעה לתכלית המעוט שהוא ראש חדש שאז שרש התשובה וכו':

התגלות מלכותו שהוא בחנית ביתא תתאה. זה צריכין לגלות על ידי העבודה בעולם הזה שנברא בשביל זה כנוכר לעיל. אבל השנת אוריתא דעתיקא סתימאה שהיא בחנית בן עזאי, זה בחנית עולם הבא שהיא בחנית בינה, עלמא דאתי וכו'. אבל אי אפשר לבוא לעולם הבא כי אם על ידי העבודה שבזה העולם. כי מי שטרח בערב שבת יאכל בשבת. ועל כן עקר עבודת הצדיקים לגלות בחנית מלכות שזה כל עבודתם בזה העולם. ואף על פי כן שבכל פעם זוכין על ידי זה להעלות גם בחנית ביתא עלאה כנוכר לעיל, אף על פי כן עקר שלמות עלית ביתא עלאה וכו' הוא בעת הסתלקותם, שאז נסתלקין לחיי עולם הבא. אבל אז דיקא הם שכיחי יתיר בהאי עלמא (כמו שאיתא בזהר הקדוש פרשת אחרי דף ע) כי אז דיקא אין להם בעצמן עבדא ועשיה בזה העולם, רק כל עבודתם שם לתקן הצמצומים מבחנית עולם הבא לזה העולם באפן שיזכו כל הרחוקים להכיר אותו יתברך. כי כל מה שעולין במעלה עליונה, הם ממשכין צמצומים בתקונים כאלה עד שיגלו אלקותו יתברך לכל הרחוקים מאד, ואז דיקא יהיה נשלם תקון העולמות ויהיה נבנה הבית המקדש השלישי בתכלית שלמות תקון ביתא תתאה עד

ראש האדם המעיין בהם אפילו מי שאינו מבינים לתכליתן עכ"ז מעט דמעט שמתנוצץ לו מדבריהם הכל יודו ויאמרו שא"א לבודות ח"ו דברים כאלה מלב בשום אופן וכן כל ההתגלות והחידושים נפלאים ונוראים שגילו הצדיקים בדורות שאחריהם עד היום הזה. כי עדיין הש"י עמנו גם בדורות האלה שראינו עין בעין התגלות חידושים נפלאים ונוראים שא"א לגלותם בשכל אנושי בשום אופן אם לא בשפע אלקי הנמשך מהיחיד הנעלם ית' שמו לעד.

תפלת המנחה הלכה ז אות צו

רבי שמעון בן יוחאי היה תכף אחר החרבן, וכל תקונו בבחנית תקון ביתא תתאה שהוא הבית האחרון שאנו מקוים ואז דיקא יתתקן ביתא עלאה. ועל כן לא גלה האדרא זוטא עד יום הסתלקותו, אחר שגלה האדרא רבא וכו'. כי משה רבנו לא ידע איש את קבורתו בשביל מעשה שטים כמובא. כי כל כחו וזכותו היו צריכים בשביל שיכנסו ישראל לארץ ישראל ויבנו בית המקדש שכל זה בחנית לא אבוא בעיר וכו'. אבל אף על פי כן כל זה בחנית ביתא עלאה ולא נשלם תקון ביתא תתאה, שעל ידי זה אין שלמות. ועל כן נחרב פעמים. כי משה בנה המשכן שנגמר בניסן בחנית ביתא עלאה נגד הבית המקדש שהוא ביתא תתאה שנגמר בתשרי שאז עקר תקון התשובה, אבל גם בבית המקדש עדין לא נגמר תקון ביתא תתאה וכו'. ונחרב פעמים וכו', ועל כן אי אפשר לידע קבורתו שלא ידחקו את הקץ וכו'. אבל אחר שכבר נחרב הבית המקדש פעם שניה ולא יבנה בנין שיחרב עוד חם ושלום רק אנו ממתנינים ומצפים עד שיבנה בנין עולם. על כן התחיל רבי שמעון בן יוחאי לעסק מיד בתקון ביתא תתאה על ידי האדרא רבא וכו'. אבל לא גלה האדרא זוטא שהוא תקון אבא ואמא כמו שאיתא בכתבי האר"י ז"ל עד יום הסתלקותו, כי אז דיקא אחר שגלה האדרא רבא ותקן בחנית ביתא תתאה אז עסק בתקון ביתא עלאה שהוא

שיעלו יחד בשלמות ביתא עלאה עם ביתא תתאה:

כי עקר התקון על ידי המשכן והבית המקדש שהוא עקר בחינת ביתא תתאה שנקרא אהל מועד, ששם נתועדו ונתכנסו כל נפשות ישראל יחד, שעל ידי זה דיקא יכולים לעשות כלים לקבל אור האין סוף וכו' כנזכר לעיל. שזהו בחינת תקון השקלים שנתנו בשעת המנין וכו':

כי רבי עקיבא היה בעת החרבן ועל ידו התחיל מיד עקר התקון הנוכר לעיל על ידי שנסתלק על קדוש ה', שזהו בחינת מה שצריכין לכוון בכל יום שתי פעמים אל נקמות ה' לעשרה הרוני מלכות שעקרו רבי עקיבא וכו'. כי גדולים מעשי ה'. כי רבי עקיבא סרקו את בשרו וכו' ומכרוהו במקולין. שעל זה שאל משה זו תורה וכו'. ועתה כל תקונתו על ידי אלו הצדיקים שנתגלה קבורתם שהם יעוררו את משה רעיא מהימנא שיתחברו יחד לעסק בתקונתו:

כי משה רבנו עליו השלום לא ידע איש את קבורתו. כי מי לנו גדול ממשה שלא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא לברו. ועל כן אי אפשר לבוא על קבורתו, כי הוא בבחינת אור אין סוף נגדנו וכו'. וכל זה מחמת פגם מעשה שטים, שעל ידי זה פגמו כל כך עד שמשה בעצמו צריך לעסק בתקון עוון פעור אשר לא הטחרנו ממנו וכו'. אבל אי אפשר לנו לבוא על קברו, כי על ידי רבוי פגמינו הוא בבחינת אין סוף נגדנו שאי אפשר לנו לצמצמו וכו'. וכל זה מחמת שאז עדין לא נכנסו לארץ ישראל ולא נבנה הבית המקדש שהוא עקר ביתא תתאה וכו'. ועל כן היה באמת עסק הגאולה שהיה על ידי משה קשה מאד. כי אי אפשר להמשיך האור בפעם אחת, כי אם על ידי כמה התגלות והעלמות בדרכים נפלאים כנזכר לעיל. וכשצריכים לתקן כל זה על ידי הבעל בחירה דיקא, קשה מאד. כי לא די שאינו מתקן כראוי הוא מקלקל בכל

פעם וכו', רק שקיום העולם על ידי הצדיקים שעומדים בנסיון הבחירה. אבל העשק יהולל חכם וכו', שגם הם שוגים על ידי זה איזה שגיאה דקה וכו' כמו ששגה משה בהכאת הצור וכו', וסביבו נשערה מאד וכו'. ועל כן יש להם יגיעות עצומות מאד מאד לתקנו וכו'. ובפרט משה שהיה הראשון שאז קשה מאד לתקן הצמצומים כראוי וכנזכר לעיל ואלו לא חטאו ישראל וכו', אבל חטאו בעשרה נסיונות וכו'. על כן בהכרח שיחרב הבית המקדש. אבל עדין צריכין יגיעה עצומה שיכנסו ישראל לארץ ישראל ויבנה הבית המקדש על כל פנים שאף על פי שיחרב אחר כך ויגלו ישראל וכו', אף על פי כן יהיה תקון גדול על ידי שכבר נבנה וכו'. אדרבא גם החרבן יתהפך לתקון וכו'. וזה בחינת מזמור לאסף, קינה לאסף מבעיא ליה. אלא ששפך חמתו על עצים ואבנים וכו'. וקשה הלא נזכר שם גם מיתת הצדיקים - נתנו את נבלת עבדיך מאכל וכו' בשר חסידך וכו'? אך כל זה הוא תקון על ידי כל הנוכר לעיל, ועל כן קדם בנין בית המקדש הראשון כל יגיעתו של משה היה שיבנה וכו'. ועל כן לא ידע איש את קבורתו, מעצם גדלתו לא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא, ומעצם פגמינו וכו'. שאם ידעו קבורתו היה בחינת רבוי אור שגורם חרבן וכו', על כן לא ידע איש וכו'. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, שזה מחמת מעשה שטים, שניהם אמת. כי היה מחמת גדלתו ומחמת קלקולם וכו' כנזכר לעיל. והכל מחמת שעדין לא נכנסו לארץ ישראל ולא נבנה הבית המקדש וכו' כנזכר לעיל. אבל אחר החרבן השני התחיל תקן הבנין השלישי כנזכר לעיל, כי אז הגיעו לתכלית המעוט שהוא הגלות הארך המר הזה וכו'. ועל כן התחיל תקן התקון. ועל כן ה' יתברך ברחמיו העצומים סבב שאז היה רבי עקיבא שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שהיה גדול ממשה בחכמה, כמו שאמרו בנביאים לא קם וכו', והוא המשיך התורה

בחינת הנוכר לעיל בחינת זה נכנס וזה יוצא וכו':

והעקר שיקבלו מלכותו מעצמם על ידי בחירתם, בבחינת ומלכותו ברצון קבלו עליהם וכו', כי עקר התקון על ידי אתערותא דלתתא. וזה בחינת אין האשה מתקדשת אלא מדעתה. ועל כן הרבה המופתים ביציאת מצרים, כי יכול היה הקדוש ברוך הוא לשלח ברק אחד וכו'. ואף על פי כן היו רשעים שמתו בשלשת ימי אפלה וכו'. כי היה להם בחירה שבשביל זה רדף פרעה וכו'. וכן ישראל וימרו על ים בים סוף וכו'. ועל כן עקר השלמות יהיה על ידי משיח שיגלה מלכותו שיקבלו עליהם מרצון על ידי חדושי תורתו, כמו שאיתא ובגלותא קדמאה וכו'. ובגלותא בתראה בקנה דילך וכו'. ואז יהיה עקר שלמות המלכות שיתקים והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה ה' אחד בחינת יחודא עלאה, ושמו אחד בחינת יחודא תתאה וכו'. כי עקר השלמות הוא מלכות משיח שיתקים וישתחוו לו מלכים כל גוים יעברוהו וכו'. וכל ישראל יהיו מלכים כמו שכתוב והיו מלכים אמניך וכו' אפים ארץ ישתחוו לך ועפר רגליך ילחכו וכו'. כי יתקים ישראל ממשלותיו שיהיו מחיין מתים וכו' כמו שכתוב עוד ישבו וכו'. אבל אין מקבלין גרים לימות המשיח. כי כל זה בחינת תכלת דאכלי כלא וכו'. כי עתה שכבר היה משה רבנו וכו' וכן גדולי הצדיקים וכו', אי אפשר כי אם על ידי התורה ועל ידי הצדיקים שהמשיכו קיום התורה וכו'. ועל ידי שהתקרבו להם במרירות הגלות בבזיון כזה, כמו שכתוב נבוה וחדל אישים וכו' ולא חשבנוהו וכו' ואת דורו מי ישוחח וכו' כאשר רואין בחוש עתה. ועליהם נאמר ואתם הדבקים וכו', שהם הדבקים בהצדיק האמת, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה וכו' אפשר לדבק בו והלא אש אכלה הוא, אלא הדבק בתלמידי חכמים וכו' וכנזכר לעיל. ועל כן בכל דור ודור העקר המלחמה והנסיון של האדם וגדולה מכל

לישראל וכו'. ובענין מיתתו היה בהפך ממשה שלא נתעסק בו אלא הקדוש ברוך הוא, ובו לא התעסקו אפלו ישראל אדרבא סרקו את בשרו וכו', ומכרו את בשרו במקולין, וזה מעצם גדלתו וכו'. ומאחר שכבר היה הבית המקדש פעמים וכו', אז התקון דיקא על ידי הגוף של הצדיק שנשאר בזה העולם וכו'. ועל כן עתה עושין הלולא של רבי שמעון בן יוחאי שהוא מתלמידי רבי עקיבא ששמחים על שבאים על קברו. כי עתה עקר התקון על ידי קברי צדיקים כאלו וכו'. שאנו זוכים לתקן הצמצומים וכו', על ידי שבאים על קבריהם הקדושים, כי כבר עשו פעולות נוראות כאלו מאז ועד עתה שיכולים לבוא על קברם אפלו הגרוע שבגרועים הרשע שברשעים ולהתתקן על ידי זה. כמו שרואים ששלטו זרים בבשרו הקדוש של רבי עקיבא שאי אפשר להבין זאת כלל. אבל על כל פנים הכל היה לטובת ישראל לנצח וכו'. וגם כבר היה הבית המקדש פעמים, וישראל ירשו כבר ארץ ישראל בקדשה ראשונה וקדשה שניה, וכבר היה רבי עקיבא ותלמידיו וצדיקים כאלה בעולם, על כן עתה כל התקון על ידי קבריהם הקדושים. והכל בכחו של משה - שלא ידע איש. כי הוא היה הראשון שאי אפשר לידע את קבורתו וכו'. אבל הוא בעצמו יהיה הגואל האחרון שיבוא על ידי זכות הצדיקים שיחזירו ישראל בתשובה על ידי חדושי תורתם הקדושה שחדשו בתורת משה, ועל ידי קבריהם הקדושים, שעל ידי זה אנו ממשיכים עלינו קיום תורת משה וכו'. וכמו שכתוב לקדושים אשר בארץ המה וכו'. ועל ידי זה יתבאר מאמר רבותינו זכרונם לברכה במנחות אמר רבי יהודה אמר רב בשעה שעלה משה למרום וכו' בענין רבי עקיבא. ובענין ששקלו בשרו במקולין. עיין כל המאמר:

וורח השמש ובא השמש. עד שלא שקעה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל וכו'. ביום שנפטר רבי וכו' נולד רב אשי וכו'. הינו

מיני מלחמות שיש להאדם בעולם הזה הוא בענין התקרבות להצדיק, כמו שהיה בימי משה רבנו שעקר הקלקולים והנסיגות של ישראל היו על ידי דתן ואבירם. וכן בימי דוד וכו', וכן סמוך לדורותינו בימי האר"י ז"ל והבעל שם טוב וכו'. ובפרט בימינו כי כל התקרבות הרחוקים וכו'. והתעוררות השנה אפלו תשובה שעקרה בחינת התחדשות שנעשה על ידי זה הצדיק וכו'. וכל זה בחינת שבת בחינת התגלות אוריתא דעתיקא סתימאה שזוכין על ידי תשובה שקדמה לעולם שעולה עד כסא הכבוד וכו'. וזה בחינת הדלוג המובא בכונות קדשת כתר בעת שאומרים איה' וכו'. זה בחינת כד איהי סליקת שאלין איה וכו', מחמת שמדלגת וכו'. שזהו בחינת תשובה כנוצר לעיל. שהיא בחינת שבת. וכן ביום טוב שמתפללין מוסף. כי גם הם ימי תשובה וכו'. וזה בחינת שבע שבתות תמימות, ממחרת השבת עד ממחרת השבת. מחרת השבת בחינת תשובה בחינת יום אתמול בחינת מנחה וכו'. וזה בחינת שמטה ויובל שהם ביתא תתאה וביתא עלאה. שמתחלה היא שמטה. ואז דיקא זוכין ליובל. כי לא אבוא בעיר וכו'. ואז הכל הפקר. שזה בחינת מה שקורין שבת בשעת חתנה וכו'. ועקר קדשת היובל הוא ביום כפור, כמו שכתוב ביום הכפורים תעבירו שופר. שמשם בחינת השופר של ראש השנה שהוא התחלת התשובה. שאז צריכין ביותר הקבוץ הקדוש וכו'. וזה שאיתא בזהר הקדוש ששמטה ויובל הם ברזא דה'. הינו בחינת ה' הנזכר לעיל שהיא בחינת מי עם זאת עולה. ועין שם בזהר הקדוש בענין לאה ורחל וכו':

הלכות מתנת שכיב מרע הלכה ג' אות ד'

על כן הצדיקים האמתיים בשעת חליים אז הם מאירין הדעת ביותר בבנים ותלמידים, כמו שמצינו בכמה צדיקים שגילו דעת גדול וקדוש מאד בעת חוליים סמוך למיתתם, כגון רבי אליעזר הגדול ורשב"י ורבינו הקדוש וכו'.

(1317) ספר ליקוטי הלכות - הלכות סימני בהמה וחייה טהורה הלכה ד אות ל

וזהו "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות". 'פני המנורה' זה בחינת הצדיק האמת הרב האמת שבדור, "שבעת הנרות" הם שאר הצדיקים אמתיים הנמשכים ממנו כענפים מאילן שהם בחינת תלמידיו. כמובא בזהר הקדוש לענין רבי שמעון בר יוחאי והחבריא וכו', עין שם). והזהיר הכתוב, שבכל שבעת הנרות, שהם בחינת כלליות כל הצדיקים שבדור, כלם יהיה השתדלותם להאיר "אל מול פני המנורה" - להמשיך אור הצדיק האמת בעולם שהוא היחיד בדורו, שהוא בחינת נקדת האמת שבין הצדיקים. שהעקר להמשיך אורו בעולם, שעל - ידי זה יתקן הכל, כי יש כמה צדיקים אמתיים וכלם אמת. אבל יש צדיק שהוא בחינת נקדת האמת שבין הצדיקים, שהוא עקר עצם האמת בחינת אבן טוב, שהוא עקר האור המאיר האמת בכל העולמות וכל מי שצריך לקבל אמת צריך לקבל ממנו, כי שאר כל הצדיקים מכל שכן שאר הכשרים והעולם, כלם הם בחינת חלונות אצלו. (כמו שמבאר במקום אחר שיש כאמת בחינת אבן טוב וחלוץ, עין בסימן קיב).

בהמה וחי' טהורה הלכה ד אות לה

אות לה (משה כבד פה במצרים ודבר הוא לך וכו'. ואהרן אחיך יהיה נביאך. אהרן אוהב שלום אויר הנח ומקרבן לתורה ועל כן נמשח בשמן מהשכה. כשמן הטוב לריח שמניך טובים. הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים כשמן הטוב כי שם צוה ה' את הברכה חיים ששם נסתלק רבי שמעון בר יוחי. ועל כן הקרבנות שמקריבין הכהנים שנמשחו בניאחרוןממשיכין אויר הנח וכו' שזה עיקר תיקון המזבח. מרדכי מר דרור ראש הבשמים של שמן המשחה. כי מרדכי הוא בחינת הדיבור

תורתו אמנותו. הינו שכל אמנות והעשירות שלו הוא רק מהתורה, בחינת פסלת של לוחות שמשם נתעשר משה, כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו שם עין שם. וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה לא שנו אלא כגון רבי שמעון בן יוחאי וחבריו שתורתן אמנותן וכו'. ולפי פשוטו תמוה, כי הלא גם עתה נמצאים בני אדם שאין להם שום אמנות רק עוסקים בתורה, מכל שכן וכל שכן בימי הש"ס. אך העקר תלוי בהתבוננות הנזכרת לעיל שתלוי בעשירות. ועל כן נקרא תורתן אמנותן כנוצר לעיל:

ועל-כן יעקב תקן תפלת ערבית דיקא. כי אז בלילה הזמן מסגל יותר להשגות והתבוננות כמו שכתוב בש"ט (בשחר טוב) שרב חדושי תורה זוכין בלילה. וכמו שכתב רבנו (בסימן נב) שבלילה מסגל יותר לבטול עין שם. גם הלילה היא בחינת עשירות, בחינת טעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נרה. כי עשירות בא משם, כדמשמע בכמה מקומות בדברי רבנו למעין שם. ועל כן תפלת ערבית רשות כנוצר לעיל. אבל האדנא קבעוה עליהו חובה. כי עכשו אין זוכין לבחינת השגה זו אפלו בלילה, ועל כן חובה להתפלל כנוצר לעיל:

ועל-כן בערב מברך שתים לפני קריאת שמע ושתים לאחריה. אבל בשחר אין מברכין כי אם שלש ברכות שתים לפני אחת לאחריה. כי ערבית שהוא כנגד יעקב שזכה לנחלה בלי מצרים בחינת ופרצת ימה וקדמה צפנה ונגבה. וכנגד זה מברכין ארבע ברכות לפני קריאת שמע ולאחריה כנגד ד' רוחות העולם. כי זוכין אז לנחלת יעקב נחלה בלי מצרים. אבל בשחרית אין מברכין כי אם שלש ברכות כנגד שלש רוחות של בנין העולם, כי צפון חסר. ושם התגברות הסטרא אחרא בחינת מצפון תפתח וכו'. כי שחרית הוא כנגד אברהם, שהוא בימיו עדין לא הכניע לגמרי הסטרא אחרא ולא זכה עדין לנחלה בלי מצרים. אבל יעקב זכה להכניעה לגמרי וזכה לכבש כל ארבע

הנ"ל של אמונה שנשמע למרחוק כנ"ל). כתוב זאת זכרון בספר ושם באוני יהושע וכו':

תפלת ערבית הלכה א אות א

הלכות תפלת ערבית הלכה א אות א תפלת ערבית רשות והאדנא קבעוה עליהו חובה על פי מה שכתב רבנו במאמר פתח רבי שמעון בסימן ס שעל ידי יראה זוכין לעשירות גדול, שעל ידי העשירות הזאת באין להתבוננות התורה. כי על ידי יראה מכניעין בחינת שקר החן והבל היפי עין שם היטב:

והנה יעקב שהוא בחינת יראה, כמו שאיתא בזהר 'ביראתך' בזכות יעקב שאמר מה נורא. ועל כן לא היה מתירא כלל מבחינת הבל היפי. ועל כן לא מצינו בעיקב שיאסר עליו זוונו אפלו בשעה שירד למצרים, כי אם אדרבא ה' יתברך הבטיחו אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך וכו'. כי יעקב מטתו שלמה והיה שומר הברית ביותר ולא היה לו שום אחיזה ופחד מבחינת הבל היפי. וכל זה היה מחמת שזכה לבחינת יראה שהיא מכנעת בחינת הבל היפי כנוצר לעיל. ומחמת זה זכה יעקב לעשירות מפלג מאד כמו שכתוב (בראשית כה, יד): ופרצת ימה וקדמה וכו' הינו נחלה בלי מצרים הינו בחינת כל הון דעלמא, כי כל האבות זכו לעשירות גדול לפי בחינת יראתם לפי בחינת הכנעתם את הבל היפי. אבל יעקב שהיה שלמות היראה וזכה להכניע לגמרי בחינת הבל היפי כנוצר לעיל. ועל כן זכה לתכלית העשירות, הינו כל הון דעלמא, נחלה בלי מצרים כנוצר לעיל. ועל כן תפלת ערבית רשות. כי תפלת ערבית היא כנוצר לעיל שעל ידה זוכין לעשירות גדול, שעל ידה זוכין להתבוננות גדול הנזכרת לעיל. ועל כן היא רשות, כי כשזוכין להתבוננות הזאת אזי אין חובה להתפלל. כי זה ההתבוננות היא בחינת השגת רבי שמעון בן יוחאי שזכה לזה. ועל כן היה פטור מתפלה כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה. כי התבוננות הזאת היא בחינת

רוחות העולם אפלו רוח צפון. ומאחר שהכניע את רוח צפון על כן זכה לעשירות גדול שעקר בא משם, בחינת מצפון זהב יאתה, ועל כן הוסיפו ברכה רביעית בערבית שהיא נתקנה כנגד בחינת יעקב כנוצר לעיל, והוא ברכת השכיבנו. ועל כן מבקשין אז ופרום עלינו סכת שלומך, שהוא בחינת יעקב, בחינת יעקב נסע סכתה. וזהו שמבקשין אז על התעוררות השנה כמו שאומרים והעמידנו מלכנו וכו'. כי על ידי זה זוכין לבחינת יראה כמו שמבאר שם בדברי רבנו עין שם היטב. וזהו ותקננו בעצה טובה מלפניך. כי על ידי התעוררות השנה בא כח הדבור לכלי ההולדה שהם כליות יעוצות. עין שם היטב:

(126) ספר ליקוטי הלכות - הלכות גילוח הלכה ד אות ח

ועל - כן עוסקין בשבועות לומר האררא רבא שגלה רבי שמעון בר יוחאי שמדברת מתליסר תקוני דיקנא קדישא, כי זה עקר בחינת שבועות, כי בשבועות נדמה להם כזקן, כי עקר קבלת התורה, שהוא בחינת אור הפנים, אי אפשר לקבל כי אם על - ידי בחינת שערות הזקן שהם עקר תקון כל העולמות, כידוע בכתבים וכנ"ל.

(127) ספר ליקוטי הלכות - הלכות שבועות הלכה ב אות כג

וזה בחינת הכבוד שמחכים לכבוד את רבו, כי איתא בדבריו זכרונו לברכה ששרש הכל הוא הכבוד, כי הכבוד הוא שרש התורה, כי כל ל מה שברא הקדוש - ברוך - הוא לא בראו אלא לכבודו וכו', דהינו שיקימו את התורה שעל - ידי זה נתגדל כבודו יתברך. ועל - כן כל מה שמכבדו את רבו יותר מעוררין ביותר ויותר שרשי התורה, ועל - ידי זה משפיע עליו הרב התגלות התורה יותר ויותר, וכמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרונו לברכה שבכל מקום ששבחו החברייא את רבי שמעון בן יוחאי היה מגלה להם תורה יותר וכו', הינו כנ"ל שעל - ידי השבח והכבוד שהגדילו אותו על - ידי זה השפיע עליהם התגלות התורה יותר וכנ"ל:

(128) ספר ליקוטי הלכות - הלכות כבוד רבו ותלמיד חכם הלכה ג אות ב

נמצא, שעקר ההתקרבות להרב האמת הוא בשביל לזכות לאמונה, שזהו העקר שזוכין על - ידי רוח הקדש של רבו, שעל - ידי זה נתברר המדמה, שעל - ידי זה זוכין לאמונה כנ"ל. וזה הרוח הקדש בחינת רוח נבואה, מקבל הרב על - ידי הכבוד שנתגלה כנ"ל. ובשביל זה מחיבים בכבוד רבו לנהוג כבוד גדול ברבו, כי כבודם הוא כבוד ה' יתברך. ועל - ידי הכבוד שמכבד את רבו, על - ידי זה נגדל ונתרבה בחינת המשכת רוח הקדש רוח נבואה של רבו שנמשך מכבוד כנ"ל. ועל - ידי זה נתברר המדמה וזוכה לאמונה שזה העקר מה שצריך לקבל מרבו כנ"ל. וזה מה שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרונו לברכה (בלקוטי א סימן קכו) שמצינו שבכל מקום ששבחו החברייא את רבי שמעון בר יוחאי אמר להם עוד תורה, עין שם. כי על - ידי ששבחו אותו והגדילו כבודו, על - ידי זה נתרבה ונתגדל הרוח הקדש שלו. ועל - ידי זה אמר להם עוד תורה על - ידי רוח קדשו שנתגדל ביותר על - ידי הכבוד כנ"ל:

כבוד רבו ות"ח הלכה ג אות כא

שאינ ניכר הטוב וכו' כמובן בדברי אדמו"ר ז"ל במ"א (בסי' נ"ד). כי הצדיקים שברור הם בחי' שבע קני המנורה כמובן בזוהר שאמרו לרשב"י אנת הוא דנהרית לשביעאה וכו' כי כל הצדיקים כלולים בשבעה רועים שהם בחי' שבע קני המנורה שזהו בחי' שבע שני השבע שהם בחי' טוב. וע"כ נקראים בשם שבע שני השבע בחי' צדיק אוכל לשבע נפשו.

תערובות הלכה ה אות ה

כי שבת הוא בחי' ביטול גמור אל האור א"ם ששם תכלית המנוחה והשביתה שזהו בחי' הצדיק האמת שהוא בחי' שבת. כ"ש ברשב"י אנת שבת דכולי יומי כי כבר מבואר לעיל שזה

הספרים ההולכים ברכי התורה הקדושה בדרך אבותינו, בדרך האמונה הקדושה בודאי מצוה גדולה להדפיסם, להרבות ספרים כחול הים

תערובות הלכה ה אות ה

ממלאכת הקודש של בנין המשכן. כי שבת הוא בחי' ביטול גמור אל האור א"ם ששם תכלית המנוחה והשביתה שזהו בחי' הצדיק האמת שהוא בחי' שבת. כ"ש ברשב"י אנת שבת דכולי יומי כי כבר מבואר לעיל שזה העסק לקרב נפשות להשי' שהוא בחי' בנין היכל הקודש הוא דבר קשה וכבד מאד מחמת שיש שאסור לקרבן כלל. ואפילו אותן שצריכין לקרב צריכין לזה אש המשפט וכו' כנ"ל ע"כ צריכין לזה תפילה הרבה. וגם זה קשה לקיים כראוי כי מי יודע לסדר תפילתו כראוי בפרט על עסק גדול כזה שבו תלויים כל העולמות. ע"כ עיקר בנין היכל הקודש הנ"ל הוא ע"י הביטול של שבת שהוא בחינת הצדיק האמת. כי

כבוד רבו ות"ח הלכה ג אות ב

כנ"ל. וזה מה שכתב אדמו"ר ז"ל (בליקוטי א' ס' קכ"ו) שמצינו שבכל מקום ששבחו החברייא את רשב"י אמר להם עוד תורה ע"ש. כי ע"י ששבחו אותו והגדילו כבודו ע"י נתרבה ונתגדל הרוח שלו. וע"י אמר להם עוד תורה ע"י רוח קדשו שנתגדל ביותר ע"י הכבוד כנ"ל:

(136) ספר ליקוטי הלכות - הלכות קדושין הלכה ג אות כא

ואיך יעלה על הדעת לחלק כבוד לגדול שבגדולים בדבר שנוגע נגד אמונת ישראל שהוא יסוד כל התורה, ובפרט שכבר נתפשטו ספרי הזוהר הקדוש וכתבי האר"ז ושאר ספרים קדושים ההולכים על - פי דרכיהם הקדושים, ובודאי כל דבריהם של הספרים ההולכים ברכי החקירות בטלים ומבטלים נגד דבור אחד מדברי רבי שמעון בר יוחאי זכרונו לברכה ותלמידיו גדולי התנאים והאמוראים, ואין להאריך בזה בדבר המובן מאליו. על - כן ספרים כאלו ההולכים ברכי החקירות צריכין בעור, מכל שכן שראוי לגזר שלא להדפיסם עוד, אבל כל

(136) ספר ליקוטי הלכות - הלכות קדושין הלכה ג אות כא

על - כן צריכין להזהר לבלי להלעיג ולבוזת, חס ושלוש, שום ספר ההולך על - פי דרכי התורה הקדושה, על - פי הגמרא ומדרשים וספרי הזוהר וכתבי האר"ז ז"ל, כי כלם צריכין להעולם

(150) ספר ליקוטי הלכות - הלכות ערב הלכה ג אות כב

"ורבקה שמעת בדבר יצחק", כי רבקה ידעה כל זאת היטב שעשו הוא רשע גמור וכונתו להרע, על - כן שלחה את יעקב לקבל הברכות ברמאות מאביו, כי יעקב הצדיק אי אפשר לו לקבל הברכות שהם שפע הפרנסה בעולם הזה כי אם על - ידי רמאות הזאת שמכרח להלביש את עצמו בבחינת עשיה גשמיות שהוא בחינת עשו כדי שיוכל לקבל פרנסה. וזהו שהלבישה אותו בלבושי עשו ולא הכירו, כי היו ידיו כידי עשו אחיו שערת ויברכהו, כי באמת יעקב בשרשו רחוק מפרנסה גשמיית, כי חלקו רק תורה ומצוות בחינת הארת הרצון שהוא הפך עשיה גשמיית. ובאמת לעתיד כשיבוא משיח במהרה בימינו לא יעסקו ישראל בשום עסק, כי יתקיים, "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'". ועל - כן אם היה יעקב נכנס ליצחק בלי לבושי עשו והיה מבקשו שיברכו שיתן לו ה' יתברך שפע והצלחה בעסקי פרנסתו לא היה יצחק מרצה לזה, כי היה אומר לו, למה לך לחשב פרנסה כלל, כי אתה צריך רק לעסק בתורה ותפלה ופרנסתך תהיה נעשית על - ידי אחרים. והם צריכים לבקש על פרנסה כדי להחזיק אותך, כי זה עקר התכלית שלהם, אבל אתה צריך להיות רק יושב אהל. ולבלי לחשב

שום פרנסה כלל כמו שיהיה לעתיד באמת שיתקים, "ועמדו זרים ורעו צאנכם וכו'". וכמו שאמר רבי שמעון בר יוחאי, אפשר אדם חורש בשעת חרישה וזורע בשעת זריעה וכו' תורה מה תהא עליה? אלא בזמן שישראל עושין רצונו של מקום מלאכתן נעשית על - ידי אחרים, כי יצחק רצה שיתנהג העולם תקף כמו שיהיה בסוף כשיבוא משיח במהרה בימינו, כי יצחק הוא בחינת תקף היראה הקדושה, בחינת פחד יצחק שנמשך על - ידי בחינת רצון כנ"ל בהתורה הנ"ל.

(151) ספר ליקוטי הלכות - הלכות שלוחין הלכה ג אות כג

וישראל הכשרים, שהם בבחינת השגחה, פרנסתם מעוטה מאד. ועל - כן עקר המשכת השפע לישראל הוא כששמאל נכלל בימין, הינו כשאנו זוכין להתגבר באמונת ההשגחה שהכל מאתו יתברך לבד ואין שום דרך הטבע בעולם כלל ועל - ידי זה אנו זוכין להמשיך עני השגחתו עלינו ואז נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה, שהוא בחינת כליות שמאל בימין כנ"ל ואז הקדוש - ברוך - הוא ממשיך שפע וחיות להבריאה, שהוא בחינת פרנסה ועשירות. ועל - כן באמת קשין מוונותיו של אדם כקריעת ים - סוף (כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה פסחים קיח), כי באמת קדם הבריאה הוא בחינת כלא ימינא ולית שמאל ולית עשר תמן, כמו שאיתא בזהר הקדוש, קדם הבריאה כלא אחד ואין שך שם שפע וחיות ועשירות, כי כשאין בריאה אין שך שפע וחיות ועל - כן עקר העשירות בשמאל כנ"ל. כי שמאל הוא בחינת אחר הבריאה ששם צריכין שפע וחיות, שהוא בחינת עשירות ופרנסה, אבל בבחינת אחר הבריאה לבד בודאי אין שם פרנסה וחיות, כי העשר והכבוד מלפניו יתברך וכו' והוא מחיה את כלם ואם, חס ושלום יפסיק השפעת חיותו, אפלו רגע קלה, יחזור העולם לתהו ובהו ועל - כן עקר השפע הוא כשתכלל שמאל בימין, אחר הבריאה בקדם הבריאה שאז ה' יתברך משפיע השפע משרש העליון, שהוא בחינת ימין, כי עקר שרש העליון של השפע הוא מימין, כמו שכתוב, "נתן לחם לכל בשר כי לעולם חסדו". והסדר הוא

ימין, רק ששם בשרשו העליון בבחינת קדם הבריאה שם השפע דק וזך ומצחצח עד שאין שך לקרותו שם בשם שפע ועשירות, רק כשאחר הבריאה בחינת שמאל מקבלת זה האור על - ידי ההשגחה שעל - ידי זה נכלל אחר הבריאה בקדם הבריאה אז נצטירת השפע ונקראת בשם עשירות ועל - כן עקר העשירות משמאל. וזהו שאיתא בזהר הקדוש, שמים הם מימין ושמאל, כמבאר בפרשת תרומה, מיא אינון לימינא וכו', הינו כנ"ל. וזה שאיתא בזהר הקדוש, שפעם אחת לא

(151) ספר ליקוטי הלכות - הלכות שלוחין הלכה ג

היה מטר ובאו לרבי שמעון בר יוחאי ואמר שצריכין ליחד קדשא בריך הוא ושכינתה בבחינת אפין באפין, וזהו בחינת כלליות אחר הבריאה בקדם הבריאה

(1341) ספר ליקוטי הלכות - הלכות מילה הלכה ה אות כה) נמצא, שכל מה שהאדם מבטל את עצמו בו יתברך שעל - ידי זה בורח מהיסורים ושואב משם תורה שעל - ידי זה מתנחם מהיסורים אחר כך כנ"ל. על - ידי זה בעצמו הוא יכול לבטל היסורים לגמרי כנ"ל, כי הוא מושל על טבע היסורים בידיעתו שהוא התורה ששואב מהבטול וכו"ל. אבל לפעמים מתגברים היסורים כל כך עד שמבלבלים דעתו חס ושלום, ואינו יכול לשאב התורה שהוא הדעת כראוי. ואזי יכולים היסורים לשלט עליו חס ושלום, ועל - כן באמת מצינו בגדולי הצדיקים שהיו קוראים את היסורים על עצמם ואחר כך משלחים אותם כרצונם כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה על רבי אלעזר בן רבי שמעון במסכת בבא מציעא. (וכן שמעתי ממנו זכרוננו לברכה וכו', עין בחיי מוהר"ן).

(1319) ספר ליקוטי הלכות - הלכות הגים הלכה ד אות ג

וזה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שסנפיר נכתב רק למען יגדיל תורה ויאדיר, הינו שהתורה הודיעה לנו הסימן של סנפיר אף - על - פי שהעקר הוא שקשקש, אבל הוא בשביל יגדיל תורה וכו', הינו

אשרינו, אשרינו אלף אלפים ורבות רבבות פעמים בכל עת ורגע, שזכינו לשמוע ולראות בספר דברים כאלו, וכמה וכמה היה העולם מתמוטט... עד שבחמלתו עיר וקריש מן שמיא נחית לגלות בקדושתו דברים האלו, אף על פי שאין מבינים אותם, אף על פי כן הוא צמיחת קרן ישועה מה שגילה התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ז"ל דברים האלו, שלא נתגלו מימות משה רבינו עליו השלום, כמו שכתוב בזהר הקדוש. ואחר כך עוד כמה וכמה היה העולם מתמוטט, עד שזכינו בדור הזה לשמוע מפי הנחל נובע מקור חכמה, העצות הקדושות והגוראות...

עלים לתרופה – מכתבי

מוהר"ר יצחק בן מוהרנ"ת

דירה עדיין אין לי ולעת עתה מתאכסן אנכי אצל ידידינו האהוב הרב מאיר נרו יאיר ושכרתי דירה לפי שעה לישון שמה והחלונות שלי פתוחים נגד ציון הקדוש הצדיק התנא הקדוש הרב שמעון בר יוחאי אשר רואה אנכי כעת גם

ובפרט כאשר אנכי רואה בכל עת ציון הקדוש של כבוד התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי ממש עומד לנגד עינים וכלתה נפשי לפרח אליו, אך לבוא לשם צריכין לזה הכנה ונסיעה יותר כאשר מאתנו לבוא לאומאן, מה אוכל לשער לכם הדרך לשם, הרים ובקעות וגבעות משטחים בצורות אבנים גדולים וקטנים. הכלל צריכין רק לכסף ולהשתוקק לטוב הזה. ובחסדי ה' מוכן אנכי בעזרתו יתברך לבוא לשם אם ירצה השם על ערב ראש חדש אלול הבא עלינו לטובה יהי ה' עמי ויושיעני בכל טוב אמן כן יהי רצון:

ותדעו אשר אחר כותבי מכתבי הנ"ל ושלחתי לנכון. שוב לא הייתי בקו הבריאה והיה לי מזה מניעה לנסע על ערב ראש חדש

בשביל להעיר אזנינו שבאמת יש צדיקים שיש להם פה גדול וקדוש לדבר גדולות ונפלאות שיכולין לפרח ולשוט במימי הדעת, בדרכים נפלאים ונוראים מאד, שכל זה הוא בחינת יגדיל תורה ויאדיר, שהוא בחינת ספורי התורה ממעשה האבות בבארות ומקלות וכו' כנ"ל. וכן בתורה שבעל פה, כגמרא ומדרשים שהביאו מאמרים שהם פליאות לכאורה לפי גשמויות דעות בני אדם, כמו מאמרי הרבה בר בר חנה ומאמרי המשטעי ושאר מאמרים כאלה. וכן מה שמובא בדברי רבותינו זכרונם לברכה מכמה תנאים שאכלו הרבה והיה כרסם רחבה, כמו שמובא במדרש מרבי אלעזר בן שמעון וכו'. והכל בשביל להודיע לנו מעלת הצדיקים שקדשו וזכו עצמן כל כך עד שעבדו ה' יתברך על - ידי כל הדברים שבעולם; על - ידי אכילה ושתיה וכו' וכל שיחתם היה קדש וכלם היה בהם רזין נפלאים, כי אנו צריכין להאמין שכל דבוריהם ומעשיהם אינו פשוט, אלא יש בהם רזין, כמו שמבאר (בסימן מב), שכל זה הוא בחינת יגדיל תורה ויאדיר כנ"ל:

וזה רצה הקדוש - ברוך - הוא לזכות את ישראל, לשון זוכן, שרצה הקדוש - ברוך - הוא לזכות את ישראל שיהיו מזככים וטהורים וקדושים לגמרי כנ"ל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות כנ"ל, שנאמר, ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר. הינו כנ"ל. נמצא, שבחינת יגדיל תורה ויאדיר הוא בחינת מעלת גדולי הצדיקים שעובדין ה' יתברך בכל דבר שמדברין גדולות ונפלאות, וזהו בחינת סנפיר כנ"ל. ועל - כן כתבה תורה סנפיר בשביל יגדיל תורה ויאדיר, להודיע לנו שיש צדיקים אמתיים שזוכין לזה, לשוט ולפרח במימי הדעת כנ"ל.

ספר המדות

בנים חלק א' אות ס"ג

סג. דריכת הקשת בל"ג בעומר הוא סגולה לבנים.

עלים לתרופה – מכתבי

מוהרנ"ת

מכתב תמ"ג

אלול למירון אשר נכסף נכספתי לזה מאד. אך בעזרת השם יתברך ביום א' אשר לפני ערב ראש חדש הקל אז השם יתברך ממני המחוש. ונתגברתי ונסעתי לשם ובאתי לשם לפנות ערב, ומרב החיות והתשוקה שהיה לי בשם לא הרגשתי מה שנעשה עמי כלל. וכל אשר מצא ידי לעשות עשיתי. כי הזכרתי בכל פעם בחסדי ה' ואמרתי ללבי היכן אנכי. אשר אנכי כערכי זכיתי לבוא עד כה. לומר התפלה הנוראה של רבי שמעון בן יוחאי על קברו הקדוש. ושפכתי שיחי הרבה מקירות לבי על ציון שלו הקדוש. וגם קצת על ציון בנו הקדוש כבוד הרב אלעזר זכותם יגן עלינו, וגם התנא הקדוש הרב יצחק נפחא. ואחרי זה הלכתי על ציון הקדוש של התנא הקדוש הרב יוחנן הסנדלר. גם בשם נפתח לבי בשיחתי. ומשם הלכתי להמערה הקדושה של כבוד התנא הקדוש הלל הנשיא עם תלמידיו היקרים. ולא אוכל לשער לכם גדל החיות שהיה לי בשם. ונתתי שבח והודיה להשם יתברך בכל עת אשר זכיתי להיות בגורל של הנחל נובע מקור חכמה זכר צדיק וקדוש לברכה ותלמידו הקדוש אשר בכחם זכיתי למעם מעם קדשת המקום הזה. והייתי מלא שמחה. ובעזרת השם יתברך הזכרתי אתכם כלכם לטובה, כי עשיתי לי ביכיל מכל השמות ורשמתי הכל כסדר ומספרי קראתי בשמות כל אחד ואחד והתפללתי ככל אשר מצאה ידי לבקש עבורם, וה' יאזין תפלתי ויושיענו מאתו יתברך לטוב לנו כל הימים מעתה ולנצח אמן כן יהי רצון:

אחר כך נסעתי ממירון חזרה לביתי הרגשתי מחלישת כחי, ובפרט הנסיעה על החמור אשר אין יכולין לשער זאת, ובעזרת השם יתברך באתי לביתי לשלום בלי פגע, אך עיף ויגע מאד, ולא הייתי בקו הבריאה כל השבוע, אך בעזרת השם יתברך מרב החיות שזכיתי להיות במירון הייתי בשמחה תמיד וקבלתי הכל באהבה, ומאז נפתח לבי להתמדה

ללמודי הטוב אך לא יכלתי להוציא מכה אל הפעל לרב חלישות כחי, ומן יום שבת קדש פרשת שופטים חזרתי קצת לאיתני, ועם כל זה לא היה בכחי לישיב עצמי על הלמוד, אך התשוקה לא עבר ממני, ובעזרת השם יתברך קרוב לחצי אלול באתי לאיתני, והייתי

ברוך השם יום ו', ערב שבת קדש אתמול לפנות ערב תהלה לאל באתי מהלולא קדישא, בני שיחיו מה אוכל לשער לכם גדל יקרת הדבר הזה, אברך בכל לבי להשם יתברך אשר עד כה עזרני, סי איז א פייגע חתנה מען מעג פארין מארבע פנות העולם לראות הענין הזה, וגדל תקף האמונה קדושה שיש לכל אחינו בני ישראל שיחיו בזה, באים אנשים מקצה ארצות, וגם מטשערקסיע היו כמה אנשים מכבדים, ומפורים הון רב, ואינם בוכים כלל רק שמחים כל הלילה ותכף בבקר נוסעים לדרכם, וגדל המניעות שהיה היום פה על ענין הנסיעה הזה לא היה כזאת מעולם, כי ירד הגשם שני ימים רצופים יום ד' ויום ה', וכל תושבי הארץ פה אינם בזכרם שיחיה בעת הזה גשמים כאלו, וכל אנשי העיר הזאת לא נסעו עד יום ל"ג בעמר בבקר כי על הלילה לא היה באפשרי לבוא לשם, כי החצר הוא רק בחזקת הפרענקין, וכל הבתים שיש בשם משכרים להפרענקין שבאים מארצות אחרים משנה לשנה גבירים מפרסמים, והמדרש מלא מפרענקיות מפה אל פה, רק בכל שנה כאשר החמה זורחת כל אנשי צפת עומדים החוצה על הגנות ובתוך החצר ועושים לעצמם סכות ארעי, וכהיום זאת הנ"ל בלתי אפשרי לסבת הגשמים באין מעצור, ועשו פה הדלקה גדולה' אך ביום ל"ג בעמר בבקר השכם בתוך השטף גשם התחילו אנשי פה לנסע לשם. מה אמר לכם. לא האמנתי כי יספר לי אם לא ראיתי בעיני. נסעו אנשים ונשים וטף גם יונקי שדים. והגשם שטף אותם, וכל הדרך היה מלא שמחה לגדל חביבות הדבר הזה, וטרם באו לשם כבר נסעו קצת פרענקין והיה

לכסף. והשאירו אחריהם ברכה כל האוצרות שלנו. ובפרט היסוד של קבוץ על ראש השנה, דאם איז גאר איין אנדער חדוש נפלא, ובל תשכחו מה שכתוב בסיום דברי קדשו של ההתנגלות הצדיק רבי שמעון בן יוחאי "וכו". תשימו לב לזה התבה "וכו" ותבינו קצת דברי הנ"ל ודי למבין. יהי ה' עמנו מעתה ולנצח להיות בגורלנו עד עולם אמן כן יהי רצון.

ההדלקה פה היה אצל בית הכנסת של כבוד האר"י זכר צדיק וקדוש לברכה בשמחה רבה וההדלקה נראית עד המירון, ותהלה לאל רקדנו הרבה בתוך שטף הגשם ואחר כך בבית הכנסת והכל באהבה ובחבה.

יש פה חלק בספר שאינו נמצא פה נפלאותי קצת שאין לי שום תבה אחת מידידנו הרב צבי מ"ז. אך מסתמא הכל מאת ה'. ובה בטחתי כי לא יעזובני. לעת עתה מצפה אנכי לקבל הסך ששלחתם לי. למען לא אצטרך חס ושלום ללוות על הוצאות. כי ביש לפני הדבר, ולעת עתה מכרח אנכי להכין כל מכתבי ואם אקבל אם ירצה השם על ידי הרץ הבא אם ירצה השם ביום מחר אודיעם בניר מיחד בשורות שתיים כי לא יסכים הפנאי לסבת הליכת השירא וגם עתה אנכי מטרד מאד כאשר תוכלו להבין כי ענין הנסיעה הזאת קשה לפני כמעט יותר מאשר מחוץ לארץ לפה. ה' ברב רחמיו יוליכני בדרך הזה לשלום בלי שום צער הדרך כלל. ויביאני לשלום על שבת קדש הבא עלינו לטובה לעיר הקדש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בימינו חזק בביראותנו כראוי ושם אזכה לתן תכף תודה והודיה להשם יתברך על נפלאות חסדו יתברך אשר גומל עמי בכל עת. ועל זה בטחוני גם עתה שימלא משאלות לבבי לטובתי ובוה אסים ואמר שלום, ונפשי קשורה בנפשם לזכרם בכל עת לטובתנו. דברי אביכם המברך אתכם בכל טוב רוחני וגשמי מצפה לשמע בכל עת קול הצלחתם למעלה בזה ובבא לטוב להם. יצחק פריסת שלום לכלתי הצנועה מרת אסתר

מקום לבנם לתוך המדרש. ומקדם אמר כל אחד כל מה שבלבו ושפכו הרבה המעות מקירות לבם. ואחר כך בעזרת השם יתברך גדלה השמחה עד לשמים קלינעט ופאק. וכלם בפיהם מזמרים נגונים נפלאים. והילדים מתגלחים שקורין פה האלאקין. והענין הזה הוא דבר נפלא, כי יש להם שירים לזה ומרקדים עם הילדים בתנועות נפלאים. ממש כלתה נפשי בנועם הדבר הזה, והילדים דפה המה מחכמים נפלאים לא נראה כזאת, הכלל עם איז א ענין נפלא, מעשי רבי שמעון. ואנכי תהלה לאל זכיתי לעמד אצל הציון ממש ואמרתי התפלה הקדושה שלנו שנתיסדה על תקף קדשתו. ונשאתי עיני למרום ונתתי שבח והודיה לפניו יתברך אשר איש כערכי יזכה לעמד ביום הזה על ציון שלו הקדוש. ופרשתי שיחי מקירות לבי, וזכרתי כל הנפשות הנרשמים אצלי ואחר כך רקדתי ברוך השם הרבה בשמחת לבבי. עד שמתוך הרקידה ישבתי עצמי על החמור לחזרה. וגם זוגתי תחיה היתה עמי. ותהלה לאל באנו לביתי לשלום בלי שום מכשול רק עיף ויגע. ה' יחזק את כחנו אשר נזכה לבוא לעיר הקדש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בימינו כאשר עם לבבנו. ותהלה לאל היום שכרנו חמורים לשם לנסע אם ירצה השם ביום ב' הבא עלינו לטובה. יהי רצון שיחיה בשעה מצלחת שיחיה הנסיעה כסדר. ונזכה לבוא לשם בלי שום צער הדרך חלילה. ויתחזק כחנו לעשות פעלתנו בשם כאשר עם לבבנו, ונזכה לבוא לביתי לשלום גם כן בלי שום צער הדרך חלילה. רק הכל בשלום ושלווה לטוב לנו כל הימים אמן כן יהי רצון. ויתר מזה לבי מלא מלים בזה אך אי אפשר להוציא מכה אל הפעל. בני שיחיו אשרינו מה טוב חלקנו שזכינו לחסות בצל כנפיו של כבוד אדוננו מורנו ורבנו הנחל נובע מקור חכמה זכר צדיק וקדוש לברכה ותלמידו הקדוש כבוד אדוני אבי ומורי ורבי זללה"ה אשר הכנים לנו דעת על כל פנים למה

שיינדיל ולנכדתי המהללה הכלה מרת אדיל תחיה ולנכדי היקר כמר נחמן שיחיה ולנכדתי החכימה בתיה תחיה ולנכדי היניק שכנא שיחיה.

פריסת שלום לכלתי הצנועה מרת רחל תחיה ולנכדי היקר כמר אהרן שיחיה ולנכדי הנחמד נפתלי שיחיה גלייבט מיר מיינע ליבע קינדער אז איך פארגעס אין אייך ניט אפלו איין שעה. השם יתברך זאל העלפין סי זאל מקוים ווערין וואס איך בעט פאר אייך. איך בעט אייך זארגט ניט. גאט ברוך השם וועט אונז העלפין אלדינג אין דער צייט כרצונו יתברך.

וונתי תחיה גריסט אייך אללע גאר ליבליך און ווינשט אייך כל טוב. איהר ליבשאפט צו אייך איז בלי שיעור. ובפרט להילדים שיחיו און זיא פאהרט, ברוך השם גם כן עמי לירושלים, וה' יצליח דרכה. און זי בעט פאר אייך תמיד גאט און האפט צו הארען פון אייך בשורות טובות תמיד. ובקשתה להודיע לה משלום הזוג מרת סאסיע תחיה עם שלום בעלה רבי משה נרו יאיר ומבתם תחיה ואיך מתנהג להם בפרנסתם, איהר וועט זי מחיה זיין דאבריש אשת רבי יצחק.

פריסת שלום לכל אנשי שלומנו שיחיו וכל אוהבנו שיחיו ולכל השכנים שם ובפרט לירידנו השכן האברך המפלג הרב יעקב נרו יאיר וקבלתי הקוויטיל שלו עם אחד רובל כסף וכן אנכי שמתו הקוויטיל שלו תחת חיקו להשאירו על איזה מקום קדוש בדרכי בקדש לעיר הקדש ירושלים תבנה ותכונן במהרה בימינו. וחזין לזה רשום אצלי כל שמותיו שיחיו בספר הזכירו בכל עת לטוב.

ירידנו הרב דוד ריידע מבקש מכם לעורר שם כל משפחתנו שיחיו ובפרט הנגיד הרב צבי טאבאטשניק נרו יאיר שירחמו עליו להיות בתומכי למחיתו. כי דחקו גדול למאד ומדוע יתרחקו ממנו כל כך. ובפרט כי הוא איש ירא ה'. כן יתאמצו לטובתו ולהודיעני מזה, ונא

לדרש בשלום כל אנשי הבית המדרש שלנו לכל אחד באהבה רבה. אביהם אוהבם יצחק הנ"ל.

ותדעו אשר תחלה לאל הייתי בשבוע עברה במירון ונתעכבתי בשם שלשה מעת לעת מן יום ב' לפנות ערב עד יום ה' בלילה, ושם מצאתי קצת מרגוע לנפשי אשר שפכתי שיחי כמה פעמים על ציון הקדוש של הצדיק התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי זכר צדיק וקדוש לברכה. ובמשך זה אמרתי פעם אחת התפלה השיך לומר שם. מה אמר לכם בני שיחיו איך נפתח לבבי כאמירתה, אשר אם לא באתי לזה העולם רק בשביל זה דיי, וכמו כן זכיתי להיות במערה של כבוד התנא הקדוש הלל הנשיא, ושם זכיתי להתפלל תפלת מנחה, כי נפתח לבבי עד אין שעור, ובאמת לא יכלתי לצאת מהמערה מגדל הדבקות שזכיתי שם, והכל בכח הצדיק יסוד עולם הנחל נובע מקור חכמה זכר צדיק וקדוש לברכה אשר השאיר לנו ברכה על ידי תלמידו הקדוש כבוד אדוני אבי זמורי ורבי זלחה"ה זכותו יגן עלינו אשר על ידי זה נפתח לבנו והנה לבי מלא מלים, וחפץ אנכי להטעימכם מנעם קדשת הארץ הקדושה הזאת, אך גבה טורא בינו, ובפרט כי קשה עלי עתה העבודה להשיב לכל אחד תשובתו כבקשתכם, אשר זה הדבר

ספרי רבי נתן, עלים לתרופה * ואמר שלום לכל אנשי שלומנו שיחיו ולכל שכנינו שיחיו ובפרט לידידי האברך המפלג הרב יעקב נרו יאיר, גם עבורו הנחתי קוויטיל על מקום קדשו של הצדיק התנא הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, ואהבתו חקוק בלבי לזכרו לטוב לו.

ליקוטי תפלות

תפלה לל"ג בעומר מספר הקדוש ליקוטי תפלות.

(ח"ב תפלה מ"ז). ותפלה זאת מיוסדת על פי הסוד הנורא שגילה רבינו ז"ל על גדולת רשב"י ז"ל, שהבטיח לישראל שלא תשכח התורה על ידו כי בזהר דא יפקון מן גלותא, בתחלת ספרו הקדוש ליקוטי מוהר"ן. ומה טוב לאומרה על קברו הקדוש של רשב"י ז"ל, מי שזוכה לבוא לשם, אך גם בכל מקום האומרה לא הפסיד, כי התפשטות נשמת הצדיק הוא בכל העולם כמובן בזהר הקדוש.

רבי שמעון בן יוחאי עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקרא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשכח התורה מישראל על ידכם, כי בזהר דא יפקון מן גלותא, ואפלו בתקף ההסתרה שפתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף על פי כן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב: "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו".

והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי ארך עלינו הגלות, ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו

הולכים ונדלים, ומטה ידינו מאד, "כי אולת יד ואפס עצור ועיוב", כי נשארנו כיתומים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו. והנה בתקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי האר"י זכר צדיק לברכה, ועמך בית ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל חפצים ליראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא אשר לא היתה פזאת מימי קדם, "הקיצותי ועודי עמך", באתי עד קץ כל הדורות, ועודי עמך, עדין אנו אחוים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש. אבל אף על פי כן, גם גדל רחוקנו מן פנתים הללו, הוא גם כן בלי שעור, כי טבענו בין מצולה ואין מעמד, באנו במעמקי מים ושבלת שטפתנו. וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי אפשר לבאר ולספר גדל התגרנות הפעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד:

והנה אנכי בעיני, מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה. אך באתי לספר ולצעק עלי ועל נפשי, על עצם רחוקי מהשם יתברך, ועצם פגמי ועוונותי הרבים ופשעי העצומים, ועל אלה אני בוכיה עיני עיני יורדה מים, כי איני יודע שום דרך איך להחזיר לי הפח הקדשה, ואיך לזכות לתשובה שלמה, ובאיזה דרך אתחיל

לעזוב דרפי הרע ומחשבותי המנוגות, ואיך ובמה אזכה לתקן קלקולים ופגמים באלה, "לא ידעתי נפשי, אנה אני בא", אנה אוליך את הרפתי העצומה, אנה אברת, אנה אטמן מפני בשתי ובלפתי, ואמר להרים פסונו ולנקעות נפלו עלי, אוי מה הנה לי, אוי מה הנה לי, "על פן אמרתני שעו מני אמרר בפכי", אולי יחוס אולי ירחם, כי אין מעצור לני להושיע גם אותי בעת הזאת, כי הרבה רוח והצלחה לפניו, כמו שכתוב: "הן כל תוכל ולא יבצר ממך מומה, ומי יאמר לך מה תעשה". על פן באתי בעני בפתח, רש דל ואביון, נגוע ומענה, מבבל ומטרף, עני וכואב, לצעק ולזעוק לפני הדלת קדשתכם:

רבי רבי רבי, אבי אבי, רכב ישראל ופרשיו, נהירו רבוצינא דאורייתא, עורר למה תישן, איך תוכלו לסבול צרות ישראל, קומו והתעוררו עם כל הצדיקי אמת, להסתפל ולראות במרירות צרות נפשנו, הקיצו ורננו שוכני עפר, קומו ושיני מכפל לסעדינו. צדיקי יסודי עולם, קומו בעזרתנו בעת צרה הזאת, חוסו ותמלו על כל עדת בני ישראל, ובתוכם עלי החוטא והפגום, המלא חטאים מכף הנל ועד ראש. אתם ידעתם "את כל התלאה אשר מצאתנו" מיום גלות הארץ עד הנה, כל מה שעבר על כלל ישראל בכלליות, ובפרטיות מה שעבר על כל אחד ואחד, ובפרט מה

שעבר עלי מיום שנאצלו ונבראו ונוצרו ונעשו נשמתו ורוחי ונפשי וגופי, כל מה שעבר עלי בכל גלגול וגלגול, ובפרט מה שעבר עלי בגוף הזה, כל מה שעברתי מעודי עד היום הזה, מה שאני זוכר עדן ומה שגשבת ממני, היספיקו כל אילי גביות לכאר ולספר אפס קצה מהפגמים שפגמתי ביום אחד, כפי מה שנוגעים הפגמים במקום שנוגעים כפי שרש נשמתו, ומכל שכן וכל שכן מה שפגמתי בכל הימים שעברו עלי מיום היותי עד היום הזה, (ובפרט וכו'), מי יוכל לספר, מי יוכל לשער, מה אדבר מה אתאונן, מה אומר מה אדבר ומה אצטדק:

רבנו של עולם, תן בלב הצדיק הקדוש והנורא הזה (אם יזכה להיות בארץ ישראל על קבר רשב"י, יאמר: השוכן פה), ובלב כל הצדיקים אמתיים, לבל יסתירו פניהם ממני, ונעמדו בעדי למליצי ישר, להפוך בזכותי, ולבקש ולמצא בי נקודת טובה, וימליצו טוב בעדי שתקרבי אליך ברחמים, ותתן בי לב חדש, ורוח חדשה תתן בקרבי, שאזכה להתעורר מעתה באמת לשוב אליך באמת ובלב שלם. אי שמים הפגינו בעדי, כל בעלי רחמים ותמלה תמלו עלי, כל שוכני עפר העתירו בעד מטבע "ביון מצולה ואין מעמד" כמוני:

רבי רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות

הללו לשמע נפלאות נוראות גדלתכם, איך מרמו בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראיה ממנו, שהוא כי לא תשכח מפני זרעו, הוא סופי תבות "יוחאי", ושמכם הקדוש בעצמו מרמו בפסוק "עיר וקדיש מין שמיא נחית", אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדלת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל על ידכם, ואיך משה רבנו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקדם:

על בן באתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, תמלו עלי, ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הזה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המריתי אמרי אל, ועצת עליון נאצתי, אל תביטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי כחטאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורכבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נכונות בכל יום ובכל עת, להתקרב להשם יתברך, ואני בעצם קשיות ערפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הפייתי אזני ולבי לכל זה. חוסו עלי, ואל תשיתו לב לכל זה, ואל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה, לבל אהיה נדחה מהשם יתברך, ומכם חלילה, כי עדן "אין מעצור לני להושיע" גם בעת הזאת, כי אין לי שום פח עתה אלא כפי

לבד, וגם זה מאתו יתברך אשר לא עוב חסדו ואמתו מעמי, ונתן פח לזעף כמוני, לדבר עתה מעט דברים האלה, ועל זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי, ותעשו את אשר אזכה לשוב באמת להשם יתברך, (ולבא לארץ ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש), וני הטוב ברחמי וישמע תפלתכם, ויעזר ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלמה לפניו מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יששני בשום אפן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות כרצונו הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן בחי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, אשר עליהם לבד אני נשען לסדר דברי אלה לפניכם ולפני השם יתברך. בעל הרחמים, יודע תעלומות, "וי יגמר בעדי, וי חסדך לעולם מעשי ידוך אל תרף, הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, כי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי".

ספרי רבי נתן, ליקוטי תפילות חלק שני תפילה מז
תפילה מז תצח תפילה זאת מיוסדת על פי הסוד הנורא שגילה (רבינו ז"ל) על גדולת רשב"י ז"ל, שהבטיח לישראל שלא תשכח התורה על ידו כי בוחר דא יפקון מן גלותא, ע"ש בתחלת הספר, ומה טוב לאומרה על קברו הקדוש של רשב"י ז"ל, מי שזוכה לבוא לשם, אך גם בכל מקום האומרה לא הפסיד, כי התפשטות נשמת הצדיק הוא בכל העולם כמובן בזה"ק:

(מיוסד ע"פ תורה "לכו חזו" בתחילת חלק א') רבי שמעון בן יוחאי עיר וקדיש מן שמיא נחית, בוצינא קדישא, בוצינא עלאה, בוצינא רבא, בוצינא יקירא, אתם הבטחתם לישראל שלא תשתבח התורה מישראל על ידכם, כי בזהר דא יפקון מן גלותא, ואפלו בתקף ההסתרה שפתוך הסתרה בעקבות משיחא באחרית הימים האלה, הבטחתם שאף על פי בן לא תשכח התורה מפי זרענו, כמו שכתוב: "ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל אשר עשה, וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו" והנה עתה הגיעו הימים אשר אין לנו בהם חפץ, כי אךך עלינו הגלות ומשך עלינו השעבוד, ובכל יום אנו הולכים ונדלים, ומטה ידינו מאד "כי אולת יד ואפס עצור ועזוב" כי נשארנו ביותמים ואין אב, ואין מי יעמוד בעדנו והנה בתקף סוף הגלות המר הזה, וכבר התחיל להתנוצץ התנוצצות משיח מימי האלהי האר"י ובר צדיק לברכה, ועמך בית ישראל משתוקקים ומתגעגעים מאד להשם יתברך, והכל תפצים ליראה את שמך בהשתוקקות נמרץ ונפלא אשר לא היתה פזאת מימי קדם "הקיוצו ועודי עמך", פאתי עד קץ כל הדורות ועודי עמך עדן אנו אחוים בך, ומשתוקקים לעבודתך בכלות הנפש אבל אף על פי כן, גם גדל רחוקנו ממך בעתים הללו הוא גם בן בלי שיעור, כי טבענו ביון מצולה ואין מעמד באנו כמעמקי מים ושבלת שטפתנו וראה את עמך ישראל מרודים מאד, אשר אי אפשר לבאר ולספר גדל התגרות הבעל דבר אשר התגרה בנו מאד, עד אשר הפיל אותנו מאד והנה אנכי בעניי מי אנכי לספר צרות ישראל, רק אתם לבד ידעתם את כל המעמד ומצב של ישראל באחרית הימים האלה אך פאתי לספר ולצעק עלי ועל נפשי, על עצם רחוקי מהשם יתברך, ועצם פגמי ועוונותי הרבים ופשעי העצומים, ועל אלה אני בוכה עיני עיני יורדה מים", כי איני יודע שום דרך איך להחזיר לי

הפח הקדושה, ואיך לזכות לתשובה שלמה, ובאיזה דרך אתחיל לעזוב דרכי הרע ומחשבותי המגנות, ואיך ובמה אזהר לתקן קלקולים ופגמים כאלה "לא ידעתי נפשי אנה אני בא", אנה אוליך את חרפתי העצומה, אנה אברח, אנה אטמן מפני בשתי וכלמתי, ואמר להרים כסוגי ולגבעות נפלו עלי, אוי מה היה לי, אוי מה היה לי, "על בן אמרתי שעו מני אמר בפכ"י, אולי יחוס אולי ירחם, כי אין מעצור ליהודה להושיע גם אותי בעת הזאת, כי הרבה רוח ותצלה לפניו, כמו שכתוב: "מן כל תוכל ולא יצור ממך מזמה, ומי יאמר לך מה תעשה" על בן פאתי בעניי בפתח, רש דל ואביון, נגוע ומענה, מבבל ולמטרף עני וכואב, לצעק ולזעוק לפני הדרת קדשתכם:

רבי רבי רבי אבי אבי רכב ישראל ופרשיו,
נהירו בוצינא דאורייתא, עורה למה תישן,
איך תוכלו לסבול צרות ישראל, קומו והתעוררו
עם כל הצדיקים אמת להסתפל ולראות במרירות
צרות נפשנו, "הקיוצו ורננו שוכני עפר", קומו
ישיני מכפל לסעדינו צדיקי יסודי עולם, קומו
בעורתנו בעת צרה הזאת, חוסו וחמלו על כל
ערת בני ישראל, ובתוכם עלי החוטא ותפגום
המלא, תסאים מפה רגל ועד ראש אתם ידעתם
"את כל התלאה אשר מצאתנו מיום גלות
הארץ עד הנה, כל מה שעבר על כלל ישראל
בכלליות, ובפרטיות מה שעבר על כל אחד
ואחד ובפרט מה שעבר עלי מיום שנאצלו
ונבראו ונוצרו ונעשו נשמתי ורוחי ונפשי ונפשי,
כל מה שעבר עלי בכל גלגול וגלגול, ובפרט מה
שעבר עלי בנפשי הנה, כל מה שעברתי מעודי עד
היום הנה, מה שאני זוכר עדן ומה שגשפח
מפני, תסיפיקו כל אילי נביות לבאר ולספר
אפס קצה מהפגמים שפגמתי ביום אחד כפי מה
שנוגעים הפגמים במקום שנוגעים כפי שרש
נשמתי, ומכל שכן וכל שכן מה שפגמתי בכל
הימים שעברו עלי מיום היותי עד היום הנה,
(ובפרט וכו') מי יוכל לספר, מי יוכל לשער, מה

אדבר מה אתאונן, מה אומר מה אדבר ומה אצטריך:

רבנו של עולם, תן בלב הצדיק הקדוש והנורא הזה (אם יזכה להיות בא"י על קבר רשב"י יאמר: השוכן פה) ויכלב כל הצדיקים אמתיים לכל יסתירו פניהם מפני, ויעמדו בעדי למליצי ישר, להפוך בזכותי ולבקש ולמצא בי נקודת טובות, וימליצו טוב בעדי שתקרבי אליך ברחמים, ותתן בי לב חדש ורוח חדשה תתן בקרבי, שאזכה להתעורר מעתה באמת לשוב אליך באמת ויכלב שלם אי שמים הפגינו בעדי, כל בעלי רחמים וחמלה חמלו עלי כל שוכני עפר העתירו בעד מטבע "ביון מצולה ואין מעמד" פמוני:

רבי רבי שמעון בן יוחאי, זכרו זאת ותשימו על לב, שזכינו בדורות הללו לשמע נפלאות נוראות גדלתכם אך מרמו בתורה שעל ידכם לא תשכח התורה, כי הפסוק שהבאתם ראה מפני, שהוא כי לא תשכח מפי זרעו הוא סופי תבות יוחאי, ושמכם הקדוש בעצמו מרמו בפסוק "עיר וקדיש מן שמיא נחית" אשר אתם לבד יודעים סוד דברים האלה, אתם לבד יודעים גדלת ההבטחה שהבטחתם לישראל שהתורה לא תשכח מישראל על ידכם, ואיך משה רבנו עליו השלום נבא על זה בתורתו הקדושה מקדם על בן פאתי להזכיר, נא רבותי הקדושים, חמלו עלי ואל תסתכלו על כל הרע שעשיתי מעודי עד היום הנה, במחשבה דבור ומעשה, אשר המריתי אמרי אל נעצת עלין נאצתי אל תפיטו במעשי הרעים, ואל תעשו עמי בתסאי, ואל אקוץ בעיניכם, על אשר זה כמה אשר מעוררים אותי באלפים ורכבות רמזים והתעוררות, ובכמה מיני עצות נבונות בכל יום ובכל עת, להתקרב להשם יתברך, ואני בעצם קשיות ערפי קלקלתי ופגמתי בכל זה, ולא הפיתי אזני ולבי לכל זה חוסו עלי ואל תשיתו לב לכל זה, ואל יחר אפכם בי חלילה, רק תחשבו מחשבות עוד מעתה לבל אהיה

נדרה מהשם יתברך ומכם חלילה כי עדן אין מעצור ליהנה להושיע" גם בעת הזאת כי אין לי שום פח עתה אלא בפי לבר, וגם זה מאתו יתברך אשר לא עוב חסדו ואמתו מעמי, ונתן פח ליצע במפני, לדבר עתה מעט דברים האלה ועל זה תמכתי יתדותי, שתרחמו עלי ותעשו את אשר אזהר לשוב באמת להשם יתברך (ולבא לארץ ישראל מהרה בשלום, ולדבר כל זה ויותר מזה שם על ציון שלכם הקדוש), ויהנה הטוב ברחמי וישמע הפלתכם ויעור ויגן ויושיע אותי ואת כל ישראל למענכם, ויחזירני בתשובה שלמה לפני מהרה, ויאחזני ולא ירפני, ואל יעזבני ואל יפשיני בשום אפן, עד שאזכה לשוב אליו באמת, ולהיות ברוצונו הטוב מעתה ועד עולם, ולתקן פתי את כל אשר פגמתי, בכח וזכות הצדיקים אמתיים, אשר עליהם לבד אני נשען לסדר דברי אלה לפני השם יתברך, בעל הרחמים יודע תעלומות "יהנה יאמר בעדי, יהנה חסדך לעולם מעשי ידך אל תרף, הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, כי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי":

חיי מוהר"ן

חיי מוהר"ן אות קנב

בשנת תקס"ו הגיל כשהתחיל לדבר עמי מענין תקון הנשמות שהוא עוסק שהוא ענין בעל השרה וכו' כנ"ל אז אמר לי בולאטיפאליע נודע לי קצת מזה. שאז התחיל לידע קצת מענין זה של הבעל השרה. והמובן מדבריו שאז התחיל לידע והעקר יודע עכשו ואמר שרבי שמעון בר יוחאי רמו מעט מזה בזהר הקדוש, והמובן היה שכמו שהוא יודע עכשו בענין זה של הבעל השרה לא ידע עדן שום וכו':

חיי מוהר"ן אות קפט

בדרך בעת נסיעתו לאומין ענה ואמר אף על-פי-כן השם יתברך עוזר לישראל תמיד, ואין דור יתום. וכמו שאמר רבי שמעון בר יוחאי כשאמר איזה תנא עתידה תורה שתשתבח

מישראל, ענה רבי שמעון ואמר לאו, כי בזהר דא יפקון מן גלותא. כי לא תשכח מפי זרעו ועל-כן עמד עצמו על-זה הפסוק וגלה אז הסוד הנדפס בלקוטי א' בתחלתו עין שם מגדלת רבי שמעון בר יוחאי. עניתי ואמרתי לו רבי שמעון יש לו גם-כן בודאי הנאה מזה, הינו מזה החדוש הנפלא. השיב הן, אחר-כך ענה ואמר רבי שמעון בעצמו הוא ענין אחר, כי רבי שמעון הוא עיר וקדיש מן שמיא נחית כנדפס שם ועכשו יש נחל נובע מקור חכמה (משלי י"ח) וכו' גם כבר נשמע שאמר על עצמו שהוא נהר המטהר מכל הכתמים:

חיי מוהר"ן אות רעט

שמעתי בשמו שאמר מן רבי שמעון בר יוחאי שהיה חדוש, כמפרסם היה העולם שקט עד האר"י זכרוננו לברכה הינו שמרבי שמעון בר יוחאי עד האר"י זכרוננו לברכה לא נתגלו חדשות כמו שנתגלו על-ידי רבי שמעון בר יוחאי, עד שבא האר"י זכרוננו לברכה שהיה חדוש כמפרסם, והוא גלה חדשות לגמרי שלא נמצא מי שיגלה חדשות כאלה עד האר"י זכרוננו לברכה. ומן האר"י זכרוננו לברכה עד הבעל-שם-טוב זכרוננו לברכה, היה גם-כן העולם שקט בלי חדוש, עד שבא הבעל-שם-טוב זכרוננו לברכה שהיה חדוש נפלא, וגלה חדשות. ומן הבעל-שם-טוב זכרוננו לברכה עד עתה היה גם-כן העולם שקט בלי חדוש כזה, והיה העולם מתנהג רק על-פי ההתגלות שגלה הבעל-שם-טוב זכרוננו לברכה עד הנה, עד שבאתי אנכי. ועתה אני מתחיל לגלות חדשות נפלאות לגמרי וכו':

חיי מוהר"ן אות רפה

פעם אחת דבר עמי ואמר כמתגעגע, איך לוקחין חבריא כמו שהיה אצל רבי שמעון בר יוחאי וכיוצא, ואני הייתי גם-כן תוחב ראשי ביניהם וכו':

חיי מוהר"ן אות שמח

ענה ואמר אנחנו איננו כלל מזה העולם של עכשו, ומחמת זה אין העולם יכולים לסבל אותנו וראשות (הינו ראש ומנהיג) אין שייך לי כלל, כי אין מגיע לי שום ראשות בהעולם של עכשו. וגם מעט הראשות שיש לי באמת אין זה ראשות כלל, אדרבא זהו חוכא ואטלולא [שחוק וליצנות] ממש. וגם אותה המעט שיש לי הוא רק נגד הטבע שכפיתי את טבעי לזה, אשר מחמת זה יכול לבוא איזה דבור ממני בתוך העולם. וכל השיחות והספורים (הינו התורות והמאמרים שהוא אומר) שלנו אם לא היה לי גם זה המעט הראשות, גם אלו הדבורים לא היו באים בתוך העולם. ובאמת אם לא היה דור כזה אם היו דברים אלו (הינו התורות שהוא אומר) נאמרים בדורו של האר"י זכרוננו לברכה או אפלו בדורו של רבי שמעון בן יוחאי זכרוננו לברכה היה רעש גדול מאד:

חיי מוהר"ן אות שנט

פעם אחת אמר כמתמיה, אצל העולם הכל שוין ספר הזוהר והתקונים, והמובן מדבריו היה שבאמת יש חלוק גדול ועצום בין ספר הזוהר הקדוש ובין ספר התקונים, אף-על-פי שספר הזוהר הוא קדוש ונורא מאד אין לו שום ערך נגד קדשת וסודות של ספר התקונים:

חיי מוהר"ן אות שפא

אמר אם היה הבעל-שם-טוב שומע תורתו היה אצלו גם-כן חדוש, אם היה רבי שמעון בר יוחאי שומע תורתו היה גם-כן חדוש גם אז:

חיי מוהר"ן אות רצט

פעם אחת דבר עמי מענין שאי אפשר להיות איש כשר באמת כי-אם כשמתקרבין להצדיק האמת שבדור. ענה ואמר קדם שנמצא הצדיק האמת בעולם יכולים להתקרב להשם יתברך מעצמו. אבל אחר שכבר נמצא הצדיק האמת בעולם אי אפשר להתקרב להשם יתברך באמת בשום אופן כי-אם כשזוכין להתקרב אליו. (ואמר בוז הלשון: איי סע איז פאר האנין

הקדושה. ורבנו זכרוננו לברכה היה כופל באזהרה זו כמה וכמה פעמים בלי שעור. ובכל פעם שהיה מדבר מאלו הספרים היה מפליג מאד בגדל האסור ללמד אלו הספרים של חקירות. והזהיר מאד להתרחק מהם בתכלית הרחוק לבלי להביט בהם כלל. בפרט אלו החבורים שחברו המחקרים שבימינו, אין צריך לומר שצריך לברח מהם למלט נפשו מני שחת לבל יאבד עולמו לגמרי חס ושלום.

ומרגלא בפומיה דרבנו זכרוננו לברכה לומר כי טוב להודות לה' על אשר שלח לנו את נאמן ביתו הוא משה רבנו עליו השלום, שהוציא אותנו מכל המבוכות, ונתן לנו את התורה וצוה עלינו להאמין בה' בלי שום חקירות כלל, ולקים את כל דברי התורה והמצוות כפשוטן. אשרי מי שזוכה לילך בתמימות וכו'.

(גם מה שמוכא בהרמב"ם בספר היר קצת חקירות כגון בהלכות יסודי התורה ובהלכות דעות, ובתחלת הלכות עבודה זרה, צריך גם-כן לברח מהם ולבלי להסתכל שם כלל. ובכל מקום שהוא מדבר מחקירות צריך לברח משם מאד):

חיי מוהר"ן אות תח

והיה מתלוצץ מאד ממה שכתב שם מענין האומרים על ענין קבלת התורה שחס ושלום משה רבנו עליו השלום עשה תחבולות בחכמתו וכו', ואסור לחזור דברים כאלו אפלו בדרך ליצנות רחמנא לצלן. רחמנא לשזבן מדעות זרות משבשות כאלו. אוי למי שנכנס בו מחשבה אחת מאלו המחשבות ואין צריכין לסתר שטותים כאלו.

וכבר מבאר בכמה ספרי קדמונים הרבה שצוהו על ספרי החקירות הנ"ל כמפרסם. ואף-על-פי שנמצא הרבה שחפו עליו, כבר ידוע שלא עשו כי-אם למען כבוד התורה מחמת שחבר ספרים נפלאים על כל ההלכות כגון ספר היר. וגם רבנו זכרוננו לברכה אמר שבספרי היר

עפעם אואך קען מען וכו' נישמער אז סע איז שוין פאר האנין קען מען אנדערש ניט זיין איין יהוד סידן מען איז זיך צו אים מקרב) ויש לי בעזרת השם שיחה נאה בזה, ואם יהיה רצון השם יתברך לכתבה יתבאר במקום אחר:

חיי מוהר"ן אות תז

מספרי החקירות וכו' ספר הרבה מאד כמה פעמים ואסר עלינו מאד מאד לבלי לעין בהם ולהביט בהם כלל חס ושלום. והפליג מאד בגדל האסור, כי הם מבבלים דעת האדם מאד בדעות זרות שאינם מסכימים כלל לדעת תורתנו הקדושה. גם אינם מאמינים בשדים אשר בכל דברי רבותינו זכרוננו לברכה מבאר ההפך. בפרט כפי מה שזכינו לספרי הזוהר הקדוש וספרי האר"י זכרוננו לברכה והבעל-שם-טוב זכרוננו לברכה, וכיוצא, שהם כלם מיסדים על-פי רוח-הקדש, ומעוררים את האדם מאד לעבודתו יתברך באמת.

על כן כל מי שרוצה לחוס על עצמו הוא צריך להתרחק מאד בתכלית הרחוק מספרי המחקרים שחברו קצת הקדמונים, כגון ספרי המפרשים על המקרא הנדפסים אצל המקראות גדולות ההולכים בדרכי החקירות, וכיוצא בהם אין צריכים לפרטם.

וגם על ספר העקדה אמר גם-כן שלא ללמוד אותו. ואמר כי ספר העקדה הוא ספר כשר. רק מחמת שמביא דברי המחקרים והקשיות שלהם. וכן שער היחוד בספר חובות הלבבות וספר העקרים ומלת ההגיון להרמב"ם ומורה-נבוכים, וכן שאר ספרי המחברים הכל כאשר לכל הם אסור גדול מאד ללמוד אותם, כי הם פוגמים ומבלבלים מאד את האמונה הקדושה. אשרי מי שאינו יודע מהם כלל והולך בתמימות, כי לא באלה חלק יעקב וכו'.

וכבר מבואר מזה כמה פעמים, אך צריכין לכפל ולשנות אזהרה זו כמה פעמים לגדל עצם אסור המכשלה הזאת הנוגע באמונתנו

במקום שמדבר מהלכות, היטיב לעשות, אבל בספר מורה נבוכים ימחל לו ה' מה שעות בזה עוותים שאין כמותם הנוגעים בעקרי תורתנו הקדושה כמפרסם. ואיך אפשר להכחיש החוש כי כל מי שמעין שם רואה בחוש הראות שדבריו הם כנגד התורה, וכנגד דברי רבותינו זכרונם לברכה. וגם בספר היד במקום שמדבר מחקירות קלקל הרבה כמבאר בספרים שצועקים מרה על שאמר שבארבעה פרקים הראשונים שלו מבאר כל מעשה מרכבה ומעשה בראשית. אוי לעינים שכך רואות, אוי ללב שנכנס בו שום סברא רעה כזאת שהיא כנגד כל ספרי אמת שקבלנו מהתנא אלקי רבי שמעון בן יוחאי והאר"י זכרונם לברכה וכו'.

ואתה המעיין אם אתה מתפחד ומתירא לגע בכבודו גם אני אודך, אבל הלילה שתביט במקומות כאלה שמדבר מחקירות שלא תאבד עולמך, כאשר נאבדו כמה וכמה מהכתות הרעות המצויים עכשו, שסומכים דבריהם הרעים על דברים כאלה, ומעמידים לפניהם למגן ולמחסה את הספרים הנ"ל. ושים לבך והבן מפני מי ראוי לך להתירא יותר, אם מספר מורה נבוכים הבנוי על-פי סברות אריסטו היון ימח שמו ונמח זכרו, אם להבדיל מספר הזהר הקדוש והאר"י זכרונם לברכה שחברו הרשב"י וחבריו זכרונם לברכה ברוח הקדש ועל-פי אליהו זכרונם לברכה, וכל דבריהם רבם מקבלים איש מפי איש עד משה רבנו עליו השלום. ומה שחדשו בהם היה ברוח הקדש במדרגה גבוה מאד, ומחזקין ומקימין מאד את אמונתנו הקדושה שהתחילה מאברהם אבינו עליו השלום וכו', ומזרזים מאד לקים תורת משה בכל פרטיה ודקדוקיה, ולהבדיל הספרים הנ"ל הם בהפך מכל זה כידוע ומפרסם. אשרי מי שאינו מטעה את עצמו בהם, ובוחר באמת לאמתו:

ספרי רבי נחמן, חיי מוהר"ן להתרחק מחקירות ולהתחזק באמונה תי

תי (ד) ופעם אחת בראש-השנה דבר רבנו זכרונם לברכה גם-כן מזה מגדל האסור ללמד אלו הספרים המפרשים את התורה על-פי דרכי המחקרים, (כגון ספרי האבן עזרא, ובפרט הפרוש הרע שעליו הנקרא מרגלית רעה, וספרי הרלב"ג שמפרסם לכל מה שכתוב בו כנגד התורה הקדושה, שחייב אדם לקרע כששומע חס ושלום דבור אחד מדברים אלה. וכיוצא בזה שאר ספרים ההולכים בדרך הזה) אשר כל ההקדמות שלהם לקחו מאריסטו היון ימח שמו ונמח זכרו, ושאר האפיקורסים המפרסמים שהיו קצתם קדם חכמי התלמוד וקצתם בימינו, אשר כל כונת בעלי המשנה והגמרא הקדושים שאסרו ללמד ספרי חכמות יונית היה על ספרים הללו של אלו האפיקורסים שכלם היו אז אצל היונים, וכל מקום שזכרו רבותינו זכרונם לברכה אפיקורס, כונתם על מי שנמשך לדרכיהם ולסברותיהם. אשר על-כן גם שאר רשעים גמורים שיש להם כפירה כל שהוא נקרא גם-כן אפיקורוס, כי תולין הקלקלה במקלקל. כי היה פילוסוף אחד ששמו הרע היה אפיקורוס כשמו בן הוא ימח שמו וזכרו, ודעתו הרעה מפרסם בספריהם הרעים. ואיך יעלה על דעת מי שרוצה להיות יהודי לעין בספרים כאלו הבנויים על יסודות רעים של אפיקורסים מפרסמים שמהם נמשכין כל האפיקורסים והכופרים שבעולם.

ואי אפשר לבאר בכתב כל מה שדבר רבנו זכרונם לברכה בענין האסור העצום הזה ללמד באלו הספרים חס ושלום. ואז דבר רבנו זכרונם לברכה עמנו, ואמר שאין ללמד ספרים של דרושים ומוסר כי-אם אותם ההולכים על-פי דברי רבותינו זכרונם לברכה, כגמרא ומדרשים וספרי הזהר הקדוש וספרי האר"י זכרונם לברכה, וכן כל הספרים שחברו הצדיקים הסמוכים לדורותינו שהם בנויים על יסודות הררי קדש על-פי דברי הבעל-שם-טוב זכרונם לברכה. שהם ספרי הרב הקדוש מפולנאה, וספר לקוטי

תנח

(טו) אמרמי שבקי בזהר הקדוש כל דברי הזהר הם אחד. הינו להמשיך שפע. להמשיך משה רבות קדשא, ולקשר העולמות. ולפעמים מחבר שני דברים אלו, ולפעמים שני דברים אחרים כפי הענין:

וישכמה דברים שהיו להם בקבלה איש מפי איש. כי כל דברי הקבלה הם בקבלה איש מפי איש עד משה רבנו עליו השלום, גם היה להם ספרים ספרא דרב המנונא וכו'. גם יש כמה וכמה דברים שגלו הם.

גם כל הענינים המבארים בזהר הקדוש במספר במנין כגון בעניני ההיכלות וכיוצא, שנאמר בזהר שיש כך וכך פתחים וכיוצא באלו הדברים הנאמרים בזהר במספר במנין ומדקדק במנין בדקדוק גדול, כגון כך וכך אלפים ושבעים וארבע וכיוצא, כל זה היה על-פי שמות שהיה קבלה בידם שהיו להם כללים ולמוד ידוע על זה, כגון שם של מ"ב וכו'. וכל אלו המספרים הנאמרים בזהר הם כפי אותה הבחינה של אותו הענין שהיו יודעין שהוא על-פי שם זה, או על-פי כלליות שלפעמים נכללין ונצטרפין השמות אלו באלו, ועל-פי מספר השמות וכללותן הם המספרים הנ"ל:

חיי מוהר"ן אות תרו

לרשום המעשה של מטי ולא מטי שהיה מרקד וח' מנגן והרגיש אז את רבי שמעון בר יוחאי בשעה שהיה בבחינת מטי לא שמע כלל את ח' מנגן. ואחר-כך כשחזר בבחינת ולא מטי אז שמע קצת:

שיחות הר"ן

אמרים. וחשב עוד כמה ספרים כאלה שטוב ללמודם. והמשכיל יבין מאליו על-פי דברים האלה מאיזה ספרים לרחק, ובאיזה ספרים יתחזק ויאחו בהם. הינו אותם שהם בנויים רק על-פי הגמרא ומדרשים וספרי הזהר הקדוש והאר"י זכרונם לברכה והבעל-שם-טוב זכרונם לברכה, אשרי שיאחו בהם:

חיי מוהר"ן אות תיש

תיש (יג) אמר לי, יש כמה דברים שהם בתחלה סוד, ואחר-כך שוב אינו סוד, כגון קצת סודות הקבלה שקדם רבי שמעון בר יוחאי והאר"י זכרונם לברכה היו אלו הדברים בסוד גדול, ולא היו מדברים מזה כי-אם בסוד גדול מאד, ואחר-כך, בימי רבי שמעון בר יוחאי והאר"י זכרונם לברכה, שוב לא היה סוד, והתירו לגלות הסוד קצת. וכן יש כמה וכמה דברים שהם עכשו סוד, ואחר-כך בימים הבאים לא יהיו סוד. גם בענין ספרי המחקרים שיש קצת שחברו איזה גדולים שהעולם מחזיקים אותם וכו', ובפרט וכו' והוא הזהיר מאד לבלי להסתכל בהם כלל, כי הם הפכים ממש מתורתנו הקדושה כמבאר בדברינו כמה פעמים וכו':

חיי מוהר"ן אות תכב

ענה ואמר זה אין אתה יודע שבאשכנז אינם נמצאים ספרי הזהר הקדוש. ואף-על-פי שנדפסו שם ספרי הזהר הקדוש, עם כל זה אינם מצויים שם רק נמכרו למדינתנו. ומחמת שאין שם ספרי הזהר הקדוש, על-כן הם הולכים מלבשים במלבושי דייטש [גרמניה] כי הלבושים הם בחינת מקיפים. ומחמת זה צריכים לדקדק מאד להתחזק המלבושים בנקיות ולכבדם כראוי. [ונפסם באמצע ולא גלה כלל מה שיכות יש למלבושי דייטש למה שאין נמצאים שם ספרי הזהר הקדוש]:

חיי מוהר"ן אות תנח

שיחות הר"ן אות רעח

אמר: שנמצאים כמה מאמרים בזהר הקדוש שגלה רבי שמעון בר יוחאי לתלמידיו אחר הסתלקותו וזה ענין "ובחבורא קדמאה" שכתוב בזהר הקדוש בפרשת פינחס (ג ריט:): ובשאר מקומות כי העולם אינם מבינים מהו ענין "ובחבורא קדמאה", אך האמת שהוא גלה להם כמה תורות אחר פטירתו, ומה שגלה להם קדם קרא חבורא קדמאה וכוה מישב היטב מה שנמצאים בספרי הזהר הקדוש ובתקונים פרוש על מימרות האמוראים שהיו אחר רבי שמעון בר יוחאי זמן מרבה אך באמת אלו המאמרים גלה רבי שמעון בר יוחאי אחר פטירתו ואז כבר היו אלו האמוראים בעולם אחר כך מצאתי ענין זה באיזה ספר:

שיחות הר"ן אות מ

בענין ספרי המחקרים מבאר כבר אצלנו כמה פעמים שאסור לעסק בהם וצריך להרחיק מאד לבלי ללמד אותם ולבלי להביט בהם כלל אפלו בספרי חקירות של גדולי ישראל כי הוא אסור גדול מאד ללמד אותם (וכבר מבאר בכמה ספרים גדל האסור ללמוד בהם כי לא באלה חלק יעקב, כי אין לנו שיכות בהם כי אנו מאמינים בו יתברך באמונה לכד בלי שום חקירה כי הוא יתברך ברא את העולם כלו ומקים את עולמו ועתיד לחדש את עולמו וכו' ודרך אלו הספרים להקשות קשיות שנראין כקשיות גדולות והתרוין חלוש מאד ומי שרוצה לחקר יותר ולהקשות על התרוין יכול להקשות ולא יועיל לו התרוין על-כן אסור לעין בהם כלל ובאמת כל הקשיות שלהם אינם כלום והם כלם הבל ורעיון רוח ומה שאנו רואים שיש בני אדם שאין דעתן נמשכת אחר ספרים קדושים ונוראים מאד, כגון ספרי הזהר וספרי האר"י זצ"ל וכיוצא, אף-על-פי שיש בהם חרושים נוראים מאד מאד המאירים עינים ומתוקים מדבש, והם נמשכים דיקא אחר ענינים אחרים כגון חקירות, דע כי זהו מחמת מזגם כי מזגם

כטבעם הוא מזג רע מן התולדה שנוולדו במזג רע שאינם יכולים לסבל את הדבר הקדוש באמת ובאמת בודאי יש לו בחירה ויש לו כח לשבר את מזגו הרע אבל מאחר שנוולד במזג רע כזה, הוא צריך לסבל מרירות גדול לשבר את מזגו וטבעו הרע ואשרי לאדם שנוולד בקדשה ונמצא בספרים קשיות על סדר הבריאה- מה זכה הכוכב להיות כוכב, או המזל להיות מזל ומה חטאו הדברים השפלים שיהיו שפלים, כגון בהמות וחיות וכיוצא ומדוע לא היה בהפך, וכן-מפני מה הראש ראש והרגל רגל ומדוע לא יהיה בהפך וכיוצא בזה כמבאר אלו הקשיות באריכות בספרים ובאמת הכל הבל ורעות רוח ואין צריכין לחקר אחריו יתברך כי צדיק וישר הוא.

ובאמת דע כי כל העולם כלו הוא בחינת גלגל החזור שקורין דריידיל והכל חוזר חלילה ונתהפך-מאדם מלאך וממלאך אדם ומראש רגל ומרגל ראש, וכן שאר כל הדברים שבעולם כלם חוזרים חלילה ומתגלגלים ומתהפכים מזה לזה ומזה לזה מעליון לתחתון ומתחתון לעליון (עג) כי באמת בהשרש הכל אחד כי יש נבדלים דהינו מלאכים שהם נבדלים לגמרי מן החמר, ויש גלגלים שהם בחינת חמר אבל חמרם זך מאד ויש עולם השפל דהינו זה העולם השפל שהוא חמר גמור ואף-על-פי שבודאי כל אחד ואחד מאלו השלשה הנ"ל הוא נלקח ממקום מיוחד אף-על-פי-כן בשרש הכל שם כלו חד.

ועל-כן כל העולם כלו הוא בחינת גלגל החוזר והכל חוזר ונתהפך שעתה זה הדבר הוא בבחינה עליונה בבחינת ראש ודבר אחר בבחינה שפלה בבחינת רגל, ואחר- כך נתהפך וחוזר ונעשה מבחינת רגל בחינת ראש ומראש רגל, וכן נתהפך מאדם מלאך וממלאך אדם כמו שמצינו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה שהשליכו מלאכים מן השמים אל עולם השפל ונכנסו בחמר גמור עד שהיו בעלי תאוות וכו' וכן כמה פעמים שבאו מלאכים בעולם הזה

ונתלבשו בחמר כמבאר בכמה מקומות וכן להפך שמצינו שנעשה מאדם מלאך כי העולם הוא בחינת גלגל החוזר שקורין דריידיל והכל חוזר חלילה, כי באמת בהשרש כלו אחד כנוכר לעיל (גם מצינו שרגלו של זה הוא גבוה יותר במעלה מראשו של אחר וכן בעולמות, כי המדרגה התחתונה של עולם העליון הוא במעלה יותר ממדרגה העליונה של עולם התחתון ממנו אבל באמת הכל חוזר חלילה כנ"ל) וזה בחינת מה שמשחקין בחנכה בדריידיל, כי חנכה הוא בחינת הבית-המקדש ועקר בנין בית-המקדש היא בחינה הנ"ל בחינת גלגל החוזר כי בבית-המקדש היה בחינת עליונים למטה ותחתונים למעלה, כי השם יתברך השרה שכינתו במשכן ובבית- המקדש שזה בחינת עליונים למטה, וכן להפך כל ציורא דמשכנא הכל היה רשום למעלה וזה בחינת תחתונים למעלה שזה בחינת דריידיל בחינת גלגל החוזר שהכל חוזר ונתהפך כנ"ל כי על-פי חקירה הוא דבר רחוק מאד שהשם יתברך שהוא מרום ומנשא למעלה מכל הרוחניות יהיה מצמצם שכינתו בכלי המשכן הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוך וכו' ואף-על-פי-כן הראה השם יתברך שהוא דוקא להפך מדעתם כי באמת השם יתברך השרה שכינתו במשכן וכן להפך הוא דבר רחוק על-פי חקירה שהאדם שהוא בריה שפלה יהיה לו כח לעשות רשם למעלה, או בהמה שפלה יהיו מקריבין אותה לקרבן שתעלה לריח ניחוח לנחת רוח לפניו יתברך שאמר ונעשה רצונו, ואיך שייך רצון אצלו יתברך? אבל באמת הראה השם יתברך להפך מדעתם, כי באמת השם יתברך השרה שכינתו למטה במשכן ובבית-המקדש, והבהמה עלתה לריח ניחוח וכו' וזה בחינת עליונים למטה ותחתונים למעלה בחינת גלגל החוזר בחינת דריידיל והנה כח היולי המובא בספרים הוא בחינת הממצע בין הכח והפעל כי כל דבר הוא בתחלה בכח ואחר-כך יוצא מכח אל הפעל

וכשיוצא מן הכח קדם שבא אל הפעל יש בחינת היולי שהוא ממצע בין הכח והפעל שהוא שרש כל הנבראים כי כלם יוצאים מן כח היולי, כי כלם היו תחלה בתוך בחינת כח היולי וכל הנבראים היוצאים משם שלש בחינות הנ"ל שהם נבדלים גלגלים שפלים כלם חוזרים חלילה, וחוזר ונתהפך מנבדל לשפל ומשפל לנבדל וכן כלם כי בשרש כלו אחד כנ"ל וזה בחינת האותיות החקוקים על הדריידיל שהם הנג"ש ראשי-תבות היולי נבדל גלגל שיפל, שהם כלל כל הבריאה כנ"ל שכלם חוזרים חלילה ומתגלגלים ומתהפכים מזה לזה ומזה לזה כנ"ל, שזה מרמז בחנכה שהוא בחינת חנכת הבית-המקדש ששם היה בחינת עליונים למטה ותחתונים למעלה שזה בחינת דריידיל בחינת גלגל החוזר שנתהפך מבחינה זו לבחינה זו ומזו לזו כנ"ל וזה בחינת הגאלה, כי זהו עקר הגאלה שיהיה בחינת הנ"ל דהינו בחינה חוזרת חלילה הנ"ל בחינת עליונים למטה ותחתונים למעלה שהיה בבית-המקדש ועל-כן כשיצאו ממצרים תכף בשירת הים אמרו: "תביאמו ותטעמו בהר נחלתך" (שמות ט"ז-יז) וכו' שבשרו על בנין בית-המקדש כי זה עקר הגאלה שיהיה בנין בית-המקדש ששם היא בחינת גלגל החוזר הנ"ל בחינת עליונים למטה ותחתונים למעלה (שזהו עקר התכלית) כי באמת כלו חד כי בהשרש הכל אחד כנ"ל וזהו גם-כן בחינת האותיות הנ"ל שהם הנג"ש ראשי-תבות "גאלת שיבט נחלתך הר ציון" (תהלים עד-ב), בחינת "תביאמו ותטעמו בהר נחלתך" בחינת הבית- המקדש ששם היה בחינת גלגל החוזר שזהו עקר הגאלה כנ"ל ועין במאמר (לקוטי מוהר"ן תנינא ז) הנאמר בחנכה זה המתחיל "ויהי מקין" כי מרחמם ינהגם" וכו' שם מבאר גם-כן מענין עליונים למטה ותחתונים למעלה ומענין חנכה שהוא חנכת בית-המקדש עין שם וזה בחינת מקיפים הנאמר במאמר הנ"ל הינו בחינת גלגל החוזר דהינו דריידיל הנ"ל היא בחינת מקיפים

שמקיף וסובב ועין שם והבן (חכמה הוא בחינת היוליה) ונחזור לענין ראשון כי אין אנו צריכים לכנס כלל בחקירות כי הוא אסור גדול מאד רק אנו מאמינים בו יתברך באמונה לבר שהוא יתברך ברא את כל העולמות כלם ומקים כלם ועתיד לחדש את עולמו:

שיחות הר"ן אות עו

שמעתי בשמו מכבר שספר, שלמד כל הארבעה שלחן-ערוך שלש פעמים פעם אחת כפשוטו, ופעם שני למד וגמר אותם והיה יודע בכל דין ודין מארבעה שלחן-ערוך השרש שלו בגמרא פרוש רש"י ותוספות, ופעם שלישי למד וגמר אותם וזכה לידע בכל דין ודין סוד הכונה של הדין מפני מה הדין כך על-פי סוד וכפי הנשמע כל זה היה בימי נעוריו כי אחר-כך חזר וגמר אותם עוד כמה פעמים.

ודרכו היה תמיד שהיה לומד הרבה הרבה כל ימיו עד הסוף אפלו בעת החולאת הכבד שהיה לו בסוף ואף-על-פי שהיה עליו טרחא דצבורא שהיה עוסק הרבה מעמו ועם כל אנשיו לקרבה לעבודת ה' ולתן לנו עצות בכל עסקינו וכו' וכו', וגם מחו היה משוטט תמיד בהשגות גבוהות ונוראות תמיד וכו' וכו', אף-על-פי-כן היה עוסק בלמוד התורה בפשיטות הרבה בכל יום ויום ולא היה טרוד כלל, רק תמיד היה בישוב הדעת ובענין זה היה חרוש נפלא ואי אפשר לספר מזה כלל ומחמת זה היה לו פנאי על כל דבר ותמיד היה למודו במהירות גדול מאד והיה לומד כמה דפין פוסק בשעה אחת עם כל הפרושים כלם שסביב הארבעה "שלחן ערוך" הגדפים בכרך גדול, שהם ה"טורי-זהב" וה"מגן אברהם" וה"באר הגולה" ו"פרי חדש" ו"עטרת זקנים" וכיוצא בהם בשאר החלקים וספר שבעת שהעולם מכינים עצמן להתפלל בבקר בעת שמתחילין להתקבץ עד שמתחילין להתפלל, באותה השעה הוא לומד ארבעה דפין פוסק וכן כל מה שלמד גמרא או פוסק וכיוצא הכל היה במהירות גדול מאד.

וספר עמנו הרבה בענין זה שטוב ללמד במהירות ולבלי לדקדק הרבה בלמודו רק ללמד בפשיטות בזריזות ולבלי לבלבל דעתו הרבה בשעת למודו מענין לענין רק יראה להבין הדבר בפשיטות במקומו ואם לפעמים אינו יכול להבין דבר אחד, אל יעמד הרבה שם ויניח אותו הענין וילמד יותר להלן ועל-פי הרב ידע אחר-כך ממילא מה שלא היה מבין בתחלה כשילמד כסדר בזריזות להלן יותר ואמר: שאין צריכין בלמוד רק האמירה לבר, לומר הדברים כסדר, וממילא יבין ולא יבלבל דעתו בתחלת למודו שירצה להבין תכף ומחמת זה יקשה לו הרבה תכף ולא יבין כלל רק יכנס מחו בהלמוד ויאמר כסדר בזריזות וממילא יבין ואם לא יבין תכף-יבין אחר-כך ואם ישארו איזה דברים שאף-על-פי-כן לא יוכל לעמד על כונתו, מה בכך? כי מעלת רבוי הלמוד עולה על הכל, וכמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (שבת סג): 'לגמור והדר לסבל ואף-על-גב דלא ידע מה קאמר' שנאמר (תהלים ק"ט-ב): 'גרסה נפשי לתאבה' וכו' כי על-ידי רבוי הלמוד שילמד במהירות ויזכה ללמד הרבה, על-ידי- זה יזכה לעבר כמה פעמים אלו הספרים שלומד, לגמרם ולחזור להתחיל ולגמרם פעם אחר פעם ועל-ידי-זה ממילא יבין בפעם השני והשלישי כל מה שלא היה מבין בתחלה, כל מה שאפשר להבין ולעמד על דבריהם.

ודבר הרבה מאד בענין זה ואי אפשר לבאר דברים אלו בכתב היטב אבל באמת הוא דרך עצה טובה מאד בענין הלמוד כי על-ידי-זה יכולים לזכות ללמד הרבה מאד לגמר כמה וכמה ספרים וגם יזכה להבין הדברים יותר, מאשר היה לומד בדקדוק גדול כי זה מבלבל מאד מן הלמוד וכמה בני אדם פסקו מלמודם לגמרי על-ידי רבוי הדקדוקים שלהם ומאומה לא נשאר בידם אבל כשירגיל עצמו ללמד במהירות כנוכר לעיל בלי דקדוקים הרבה, התורה תתקם בידו, ויזכה ללמד הרבה מאד,

לימודים של התורה הקדושה והלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאד לעבודת השם יתברך דהיינו השבח שמשבח ומפאר את העובר ה', דהיינו הלשון הרגיל בזהר לומר זכאה וכו' על כל מצוה ועבודה ולהפך הצעקה שצועק וי וכו' וי לה וי לנשמתה על הסר מעבודת ה' אלו הלשונות מעוררים מאד את האדם לעבודתו יתברך:

שיחות הר"ן אות קט

רבי שמעון בן יוחאי קידש כל כך את לשון התרגום עד שאפלו שאר דברים הנכתבים בלשון תרגום יש להם כח לעורר להשם יתברך:

שיחות הר"ן אות קכו

פעם אחד היה מדבר מענין אלול ואמר: שמה שנוהגין לומר תיקונים באלול, שהניגון של התיקונים, וגם מהחלישות הלב שיש לכל אחד אז מחמת שכל אחד מתאחר אז בבית-המדרש יותר מרגילותו, מכל זה נעשה דברים עליונים ותיקונים גדולים למעלה:

שיחות הר"ן אות קכח

סיפר בשבתו שידע כל דברי ה"עין חיים" ו"פרי עין החיים" וכל כתבי האר"י, זכרונם לברכה מספר הזוהר והעקר מהתיקונים והמוכח מדבריו היה שזה היה בימי נעוריו והפליג מאד כמה פעמים בשבח גדלת קדשת התקוני זהר והיה רגיל לעסק בו ביותר גם בכל השנה אפלו שלא בימי אלול ואמר שבספר התיקונים כלולים כל החכמות שבעולם וכו':

שיחות הר"ן אות רפה

שמעתי מפיו הקדוש פעם אחד שדבר בהפלת גדולות סודות נוראות תורתנו הקדושה אמר: הלא כל ספר תיקונים הוא על תיבת בראשית לבר ועל ספר התיקונים לבר לא יפיקו אלפים ספרים לבאר עוצם ריבוי הסודות שיש שם, אשר לא יכילם הרעיון, כידוע לכל גדולת קדושת התיקונים הקדוש, אשר כל עורות אילי נביות לא יפיקו לבאר סודותיו

גמרא ופוסקים כלם, ותנ"ך ומדרשים וספרי הזוהר וקבלה ושאר ספרים כלם וכבר מבאר (לעיל כ"ח) שיחתו של רבנו זכרונם לברכה, שטוב לאדם שיעבר בחייו בכל הספרים של התורה הקדושה.

ופעם אחד חשב רבנו זכרונם לברכה, מה שהאדם צריך ללמד בכל יום עד שאין היום מספיק דהינו לגמר בכל שנה ש"ם עם הרי"ף והרא"ש, וארבעה שלחן-ערוך הגדולים, וכל המדרשים כלם, וכל ספרי הזוהר ותיקונים וזהר חדש, וכל ספרי קבלה מהאר"י זכרונם לברכה גם צריכין ללמד איזה שעור ביום בקצת עיון ועוד חשב הרבה דברים גם צריכין לומר תהלים בכל יום, ותחנות ובקשות הרבה הרבה ואז ספר הרבה מענין זה שצריכין ללמד במהירות גדול ובזריזות ולבלי לבלבל דעתו בדקדוקים הרבה מענין לענין והדברים הללו הם בדוקים ומנוסים.

גם לא היה מצוה לחזור תכף על למודו רק רצונו תמיד היה ללמד הספר או הפוסק שלומד כסדר מראשו לסופו בזריזות, ואחר-כך יתחיל פעם שני ויגמר אותו כלו וכן פעם אחר פעם.

גם אמר לבל יהיה נבהל מזה שהזהיר שצריכין ללמד כל-כך בכל יום, כי גם אם אינו יזכה ללמד כל-כך, אף-על-פי-כן הוא יכול להיות איש כשר באמת וגם כבר ספר מזה שיכולין להיות איש כשר אפילו אם אינו יכול ללמד כלל ואפלו צדיק יכולין להיות אף-על-פי שאינו למדן כלל, רק בעל השגה אין יכולין להיות כי-אם כשהוא למדן בגמרא פרוש רש"י ותוספות אבל איש כשר וצדיק גמור יכולין לזכות אפלו מי שהוא איש פשוט לגמרי, ולא עליך המלאכה לגמר ואי אתה בן חורין להבטל ממנה' (אבות ב-טז):

שיחות הר"ן אות קח

ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאד מאד. ודע שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני

ורמיוזותיו וכו' וכל ספר התיקונים עם כל מה שנכלל בו כנזכר לעיל הוא רק פירוש על תבת בראשית לבר, וכן על תיבת ברא יכולין גם כן לעשות ספר תיקונים עם ריבוי סודות וכו' כנ"ל ומזה יכולין להבין ולשער קצת גבהות עמקות תורתנו הקדושה, כי כן על כל תיבה ותיבה של התורה יש סודות רבות כמו אלו הסודות הכלולים ב"ספר התיקונים" שהוא על תיבת בראשית לבר ועתה, כלליות התורה הקדושה שיש בה הרבה תיבות כאלו, מה גדלו סודותיה אשר אי אפשר לבאר ולדבר מזה כלל:

שיחות הר"ן אות רצד

שמעתי מפיו הקדוש שבימי אלול שנהגין ישראל לומר תקונים ותפלות ובקשות אחר התפלה וכו', ומאחרין יותר בבית הכנסת ובבית המדרש, אמר שמהנגון של התקונים ומה שהלב כואב וחלש מחמת שמתאחרין בבית המדרש, מכל זה נעשין דברים גבוהים וגדולים למעלה:

שבחי הר"ן

שבחי הר"ן אות ח

וספר שכל למודו בא לו ביגיעה גדולה כי בתחלה היה לומד משניות ולא היה מבין למודו והיה בוכה הרבה לפני השם יתברך שיאיר עיניו והיה בוכה ובוכה כל כך עד שזוכה שיוכל ללמוד משניות, וכן אחר-כך למד שאר ספרים ולא היה מבין גם כן והיה בוכה ובוכה גם-כן הרבה מאד עד שזוכה להבינם וכן בלמוד זהר וכתבי האר"י, זכרוננו לברכה, היה בוכה גם כן הרבה עד שזוכה להבין.

ואמר: שבתחלה בכל ספר וספר שלמד לא היה מבין והיה קשה לו הרבה ולא היה יכול לעמוד על פשוטן של דברים והיה לו יסורים גדולים מזה והיה למודו ביגיעה גדולה, ואף-על-פי-כן למד הרבה מאד כי היה מחזק עצמו מאד והכל זכה על-ידי תפלתו ובכיתו כנ"ל:

שבחי הר"ן סדר הנסיעה שלו לארץ ישראל אות יט

ואחר שבת ביום ראשון בא הצדיק מורנו הרב אברהם הנ"ל אל רבנו, זכרוננו לברכה, לאכסניא שלו, ודברו ביחוד שניהם ואחר יום או יומים נפל רבנו, זכרוננו לברכה, על ערש דוי רחמנא לצלן, ושלח על פדיון להצדיק הנ"ל ובכל יום ויום היה הולך הרב מורנו הרב אברהם הנ"ל לבקר אחר-כך היה שם המעשה המפרסם של המסור שהיה שם והמסור היה אחד מאנשי חוץ-לארץ שבאו לשם ונעשה מסור אצל הפעשא (ועשה רעות גדולות לאנשי טבריה ותפס את גדולי העיר בשביה, ותפס אותם בבור תשעה שבועות ואחר-כך נסעו אנשי פרענקען (הספרדים) אל הפעשא ונתנו לו הון רב ופטר אותם, והלכו, ותפסו את המסור, ורצו לחנק אותו, ועשה עצמו כאלו כבר נגוע ומת ואחר-כך נתעורר והלך ומכר אותם, עד שנתן לו הפעשא רשות שיעשה עם כל העיר כרצונו ועשה אותו לפקיד, ובא אל העיר בכבוד גדול עם אנשי חיל ישמעאלים בגדלה ובכבוד ואזי תכף ומיד ברחו כל העיר ולא נשאר כי-אם נשים וטף והיה בכיות גדולות בכל העיר, והיתה צעקה גדולה ובכיות רבות בכל בית ובית וגם רבנו זכרוננו לברכה, רצה לברח אך לא היה יכול מחמת חלשתו וכבר התחיל לצאת מן העיר, אך חזר אחר-כך ומאת ה' היתה זאת, כי על-ידי רבנו, זכרוננו לברכה, חזרו כלם לתוך העיר, כי המסור הכניע עצמו מאד תחת רגלי רבנו, זכרוננו לברכה, והלך לרבנו, זכרוננו לברכה, והכניע עצמו מאד תחתיו וענין ההנהגה, שנהג עם המסור הנ"ל, תקצר היריעה לספר כי נהג עמו בחכמה נפלאה עד שהמסור נתבטל נגדו וצוה להאיש שהיה עם רבנו, זכרוננו לברכה, שיעשה כרוז שיחזרו כל הבורחים, וחזרו כלם על-ידי-זה לתוך העיר ורבנו דבר עמו בחכמה, ואמר לו שנאה ויפה לפקיד שיתפלל על צרת ישראל, ושיהיה חסיד וענו כי המסור הנ"ל היה

ומשם הלכו לקבר שמאי, שם נפל עליו עצבות ואמר שתמיהה גדולה אצלו זאת ואחר-כך אמר שיש תרוץ על זה, ולא גלה התרוץ ומשם נסעו לשאר מערות ובבואם להר הגדול, שיש שם על ראש ההר מערת התנא רבי כרומפדאי, ולא היה באפשרי לילך עם החמור לשם, וקפץ מעל החמור והלך הוא בעצמו עם האיש שהיה עמו והלך כמעט על ידיו ועל רגליו עד בואו למערה זו ושם נשתחה קצת וחזרו משם למערה אחרת

והיו על מערה של ינוקא אחד ובאותה המערה היו הכל יראים לנכם כי אמרו שנחש כרוך שם באותה המערה גם אילן גדול היה על המערה זו ורבנו זכרוננו לברכה, היה הראשון שנכנס לשם ולא היה שם נחש כלל ומאז והלאה התחילו כלם לילך באותה המערה ואחר-כך הלכו על שאר מערות עד שחזרו לטבריה ואז צוה רבנו להאיש שהיה עמו שיסע לחיפה לשכר ספינה לחוץ לארץ ובבואו לשם לשכר, בתוך כך בא ספינה עם הרב הגאון החסיד המפרסם דקהלת שפיטובקע וגם שלוחי דרבנן ואז היתה המעשה שהיו יראים לקבל בעצמם המעות מחמת המסור הנוכר לעיל, והכרחו למסר המעות הכל ליד האיש שהיה עם רבנו וכו' כנזכר לעיל אזי הכרח האיש הנ"ל לחזר לטבריה עם המעות ובבואו לטבריה אמר רבנו זכרוננו לברכה: מן הסתם רצון השם שנהיה בארץ ישראל עוד איזה זמן.

ואמר רבנו, זכרוננו לברכה: שישכרו לו חמורים לילך לירושלים עיר הקדש וכששמע זאת הצדיק הקליסקר בקש מאתו שלא ילך וכאשר בא הצדיק השפיטובקער לטבריה עשה סעודה גדולה בלילה עבור רבנו זכרוננו לברכה, וחבב אותו מאד ודברו ביחוד, ולא שמע שום אדם מה שדברו יחד ועשה רבנו זכרוננו לברכה, שלום בין הרב הקדוש דשפיטובקע ובין הרב הקדוש הקליסקר.

אחר זמן קצר נפל שם דבר בעיר, והכרח לברח מאכסניא שלו לאכסניא אחרת ואחר-כך

צבוע, ודמה עצמו כאלו הוא חסיד והתחיל לדבר עם רבנו, זכרוננו לברכה, עניני חסידות והוא זכרוננו לברכה, עשה עצמו כלא ידע עד שנדמה להמסור כאלו הוא זכרוננו לברכה, מחזיק אותו גם-כן לחסיד ודבר עמו בחכמה וערמה, ודבר על לבו שירגיל את עצמו לומר תהלים עד שאמר לו רבנו זכרוננו לברכה:

בזאת אדע שאין כך גאות, אם תוכל לומר תהלים בביתי לפני בני הנעורים בבכיה גדולה וכן היה והתחיל מיד לומר תהלים בבכיה גדולה ודמעתו על לחיו ואחר-כך נפל המסור לחלשה ואף-על-פי-כן היו שומרים על כל השערים לשמור אם יבואו משלחים כי זה היה מסירתו שאמר שבא הון רב מאן להתם אך ה' היה בעזרם והעלימו הדבר מהמסור הנ"ל ושלחו את האיש שהיה עם רבנו זכרוננו לברכה לחיפה, וקבל הוא את המעות מהמשלחים והוליים לטבריה ונתנם לרבנו זכרוננו לברכה, והוא נתן להם, וחלקו וכאשר עמד המסור מחלשתו התפאר את עצמו שיעשה להם עוד רעות והיה סופו שנפל עוד הפעם לחלשה, ומת והיה לרבנו זכרוננו לברכה, שמחה גדולה על שנתגלגל על ידו זכות כזה כי על ידו חזרו כלם לתוך העיר ובחזירתם לשם שמחו עמו כלם ביחד והלך רבנו זכרוננו לברכה, שם על קבר זקנו רבי נחמן זכרוננו לברכה וגם שכרו חמורים ונסעו על כל המערות ובבואם למערת רבי שמעון בן יוחאי אזי בני הנעורים עסקו בתפלה ובלמוד זהר כאשר פקד עליהם הוא זכרוננו לברכה וממנו לא ראו שום דבר, רק היה שמח עד מאד ובכל עת בא אצל האיש שהיה עמו ואמר לו: אשריך וכו' ובלילה הלך מתדר לחדר, והזהיר אותם לומר זהר וכו' וכיוצא והוא בעצמו לא אמר כלום, רק היה הולך ומנגן בעצמו והיה בשמחה גדולה עד אור היום וכשהאיר היום עמד בטלית ותפלין והתפלל כמה שעות ומשם נסע עמהם למערת הלל ושם אמר גם הוא קפיטל ל"ג ול"ד ושם גם כן היה בשמחה גדולה

נפל שם הדבר גם-כן, והכרח לברח מטבריה ובריתתו מטבריה בעת הדבר רחמנא לצלן היה בסכנה גדולה מאד, כי השער של החומה היה סגור, והיה מכרח לברח דרך המערה עד שבא אל החומה אצל שפת כנרת ורצה לעלות על החומה ולירד משם כדי לצאת על-ידי-זה מן העיר והיה כאשר עלה על החומה ועבר ובא על צד השני כלפי חוץ, הסתכל והנה הים תחתיו והוא היה תלוי ועומד על ידיו ועל רגליו על החומה למעלה ותחתיו היה הים, ונשא לבו להשם יתברך, והצילו ברחמיו ויצא משם בשלום עד שבא לעיר הקדושה צפת, וישבו שם ימים אחדים עד שנשמע שהצרפת יבוא בקרב לעכו:

כוכבי אור

כוכבי אור חכמה ותבונה סימן ו' אות ב'
אות ב' וע"כ ר"ש שזכה לכל השלשה בחינות האלה כמבואר בדברי אדמו"ר ז"ל בפירוש מאמר הוזה"ק---אישיקו שמעו קלא--וארכובתן דא לרא נקשן--- מאי קלא קלא דכנופיא עלאה דמתכנפי, (כי ר"ש זכה לכל הע' פנים שע"ש זה נקרא בשם עיר וכו' ע"ש התעוררות השינה כמובא במ"א והעיקר זכה לזה בה"ג שנים שישב במערה כמובן בספרי אמת ושם חיבר את הספר תיקוני זוהר שהוא התגלות הע' פנים של תיבת בראשית וע"כ שם דווקא נמשך לו בדרך גם חרוב הגדל לעי"ן שנה ועי"נא דמיא. [ועיין לקמן בסימן ל"ח בדבר המקרא וכל הבארות וכו' שמביא אדמו"ר ז"ל באות ג.]). וע"כ זכה עי"ז לבנים הגונים ולתלמידים הגונים שהם ר' אלעזר ור' אבא שע"ז נשלם היראה בכל השלשה קוין שהם כללא דכלא כי עי"ז בעצמו זוכין גם להגי בחינות הראשונות המבוארים שם שהם אריכות ימים ועשירות והתבוננות.

כוכבי אור חכמה ובינה אות א

האותיות והכולל במספר אלף, למד, הי, יוד, מם, עם החמש אותיות: והנה כפי המובן מדברי אדמו"ר ז"ל שגם העיר וקדיש מין שמיא נחית שהוא רבי שמעון בן יוחאי וכו' נראה לפי עניות דעתי יש לזה שיכות למה שמובא בספרי אמת שבינה עד הוד אתפשטת, וההוד הוא ענף הבינה, וידוע שרבי שמעון בר יוחאי נסתלק בספירת הוד שבהוד, ובדאי גם משרש מדרתו היה שייך לזה ועל כן גם רבי "שמעון בן יוחאי" במספר ר' "נחמן בן שמחה" (זה הרמז שמעתי בשם אחרים): מה בינה הוא בסוד נשר ועל כן "נשר" עם האותיות

כוכבי אור חכמה ובינה אות א

האותיות והכולל במספר אלף, למד, הי, יוד, מם, עם החמש אותיות: והנה כפי המובן מדברי אדמו"ר ז"ל שגם העיר וקדיש מין שמיא נחית שהוא רבי שמעון בן יוחאי וכו' נראה לפי עניות דעתי יש לזה שיכות למה שמובא בספרי אמת שבינה עד הוד אתפשטת, וההוד הוא ענף הבינה, וידוע שרבי שמעון בר יוחאי נסתלק בספירת הוד שבהוד, ובדאי גם משרש מדרתו היה שייך לזה ועל כן גם רבי "שמעון בן יוחאי" במספר ר' "נחמן בן שמחה" (זה הרמז שמעתי בשם אחרים): מה בינה הוא בסוד נשר ועל כן "נשר" עם האותיות במספר "נון, חית, מם, נוך", עם האותיות: ובלשון הקדש "פה מדבר גדולות" עם האותיות והתבות במספר "נחמן" נחל נבע מקור חכמה" עם האותיות וזה אשר גם "ענוה שבענוה" עם השתי תבות במספר "נחמן בן שמחה" עם האותיות והתבות: אמר המעתיק: וזה אשר גם ארץ ישראל עם התבות ואותיות המלוי כזה, "אלף ריש צדיק יוד שין ריש אלף למד" במספר נחמן עם הכולל נוך חית מם נוך: מו גם בינה הוא בסוד שמחה ועל כן יתעלה על ידו השמחה לנצח בשלמותה ובמלואה וכו"ל, ועל כן "שמחה" במלואה כזה: "שין, מם, חית, הא", עם הארבע אותיות במספר שמו הקדוש על שם אביו ואמו, כזה: "נחמן בן שמחה" עם האותיות "נחמן בן פיגא" עם האותיות, ואחד מהם עם הכולל גאלה הראשונה שהיתה בפסח בחפזון בלי שלמות האתערותא דלתתא, נתקלקלה קלקול אחר קלקול עד שנתהוה זה לעמת זה החרבן שחל תמיד בזה היום כמובא בשלחן ערוך הסימן א"ת ב"ש וכו' ועכשו כל תקותנו על הגאלה האחרונה שמוזה בעצמו יהיה גם תקון הגאלה הראשונה, אך עכשו יהיה כל ההתחלה מפורים שהוא בחינת מחית עמלק כמובן בדבריו ז"ל (לקוטי תנינא סימן ע"ד), והעקר בכח האתערותא דלתתא של ראשי יחידי הדורות שהוא אדמו"ר ז"ל, ורבי שמעון בר יוחאי ז"ל, שמקבל מאתו כנ"ל ובפרט על ידי עצם התקונים שנתקנו ביום הסתלקותם (כמובן מדבריו הקדושים) ששני הימים של הסתלקותם מכונים להיות חל ביום שחל בו פורים (כמובא בכתב יד של הרב מטשערין ז"ל המובא להלן) ובשניהם הגדלת ההלולא (יום ל"ג בעמר הלולא דרבי שמעון בר יוחאי ז"ל) וזמן שמחתנו (יום הסתלקות אדמו"ר יום ד' של חג הסכות זמן שמחתנו-כמו בפורים שהוא יום שמחה) כי בכחם הקדוש והנשגב נצא מבין שין האריות דסמרא אחרא שהוא זה לעמת זה, ונזכה לבחינת שין המובא בדבריו הקדושים לקוטי

תנינא סימן פ"ה, שהוא ראשי תבות ש'בת נ'חמו (נחמת הגאלה) המכון גם לראשי תבות של שמותיהם הקדושים שמעון נחמן זכותם יגן עלינו ועל כל ישראל אמן: וכעת הנני להעתיק דבר נפלא מכתב היד הרב וכו' מורנו רבי נחמן ז"ל אב בית דין קדש דקהלת קדש מטשעהרין השיך לענין הנ"ל, וזה לשונו: ענין ספירת העמר בבחינת עגולים, שכל ספירה וספירה משלבת בחברתה ומסבבת אותה, וחזרין חלילה והנה ידוע ענין העגולים, שכל העגולים מסבבין ומעגלין סביב נקדת המרכז, והמרכז שבספירת העמר הוא הספירה נצח שבנצח שהיא מאירה ביום כ"ה לספירה והנה בל"ג בעמר יום הסתלקות רשב"י ז"ל מאירה הספירה הוד שבהוד והבן כי ביום שחל ל"ג בעמר הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, יחול לעולם יום שני דחל המועד סכות, יום הסתלקות רבנו הקדוש רבי נחמן זללה"ה אשר מדרתו נצח כידוע מדבריו הקדושים, ושמו בגימטריא נצח וכן פורים שעבר הוא גם כן ביום שחל ל"ג בעמר כאשר נתנו הקדמונים הסימן פל"ג (שלחן ערוך ארח חיים סימן תכח), ומבאר בכתבים (פרי עין חיים שער י"ט) דימי חנכה נגד הוד וימי פורים נגד נצח וכמו כן ל"ג בעמר הוא תמיד ביום ח"י איר, ויום ב דחל המועד סכות גם כן ביום ח"י תשרי: וכשחל יום כ"ה בספירה ביום שבת אז היא נקדת המרכז לימי הספירה גם לשבתות לפניו שלש שבתות, ולאחריו שלש שבתות כי כל הספירות, ובתוכם גם הספירה הוד שבהוד שמאירה ביום הסתלקות רבי שמעון בר יוחאי ז"ל, מסבבין ומעגלין סביב נקדת המרכז של ימי הספירה שהיא נצח שבנצח אשר היא מדרתו של רבנו הקדוש זללה"ה ומכל הנ"ל תבין מה שסים רבנו ז"ל בתחלת הספר ועכשו וכו' וגם בלקוטי תנינא סימן ע"ד גם כן סים ועכשו וכו' ודי לחכימא: עד כאן לשונו (אמר המעתיק ועין לעיל בחלק זה אות מ"ד עין שם) אמר המוציא לאור להודיע ברכים שהנם שעשה לי השם

יתברך להוציאני לחרות מסכנת מות לשלחני לארץ הקדש היה ביום נצח שבנצח ספירת רבנו הקדוש זכותו יגן עלינו אמן, שנת תרצ"ב לפ"ק.

חכמה ותבונה ב, טז

הרב ז"ל מטשערין ששמע מאבי אביו הרב ר' אהרן ז"ל מברסלב שנכנס פ"א לרבינו ז"ל ואמר לו (קצת בלשון תוכחה) למה לא תקח את ספרי ותעיין בו היטב עד שיעלה על דעתך איזה קשיא, ואח"כ תוסף ותעיין בו עד שתבין ותדע את התירוץ שע"ז, וכשמוע הרב את דבריו חזר לביתו ופתח את הספר ליקוטי מוהר"ן והתחיל לעיין בו עד שעלה על דעתו קשיא ופליאה בדבריו, ואח"כ הוסיף ללמוד ולעיין בו עד שעלה על דעתו התירוץ והתשובה שעל הקשיא הזאת. וחזר אח"כ לרבינו ז"ל ואמר לפניו את הקשיא והתירוץ. והוטבו דבריו בעיני רבינו ז"ל ואמר לו אני יודע מאחד שחיבר פירוש על הזוהר ולא ברוח הקודש, ואעפ"כ כיוון אל האמת, (כ"ז שמעתי מאיש אחד ששמע זאת מפי הרב ז"ל מטשערין ובצירוף כ"ז והנ"ל באות י"ב תבין גם כן ברוב ההכרח וחיוב והסגולה שבלימוד העיון אשר בתורתו וגם בפשיטות ולא בדרך דרש. (שו"ס נ"ח סעי' מ"ג).

חכמה ותבונה ב, ב

אמר (מוהר"נ ז"ל) אמירת ספרי אדמו"ר ז, לשם הלכותי מוהר"ן וספר המדות ו"הסיפורי מעשיות" והשיחות שלו האמירה לבר מסוגלת להגשמה כמו אמירת ספרי זוהר והתיקונים. (כוכבי אור נ"ג סעיף כ"ו).

חכמה ותבונה ב, ז

כבר הודיענו רבינו ז"ל שגם המצוות שיש עליהם טעמים הגשמיים. יש להאמין שהעיקר הוא טעמים רוחניים לאין סוף שנמצא בה כי אורייתא וקב"ה כולא חד.

וכן במצות תלמוד תורה העולה לכלל המצוות המבואר מזה גם בספר המדות בזה, ל

הרגל הלימוד עולה על קיום כל המצוות). אעפ"י שבפשיטות כל טעם הנגלה הואלמען דעת איך להתנהג בכל דבר. את הדרך אשר נלך בה ואת המעשה וכ' אבל גם בזה כל עיקר המצוה הוא בלשון סגולה להצלחת הנפש כפי טעמים הרוחניים אשר בה (ועיין בספר המדות בזה"ל כל ידיעה במשפטי התורה וכ' הידיעה הזאת בעצמה הוא הצלחת הנפש) וכן מבואר מרח"ל במס' זבחים לענין הלימוד שבהלכות קדשים שהוא הילכתא למשיחא, אבל דרוש וקבל שכר.

והנה כאשר יצא מפיו רבינו ז"ל כמה דברים נראים בהכרח למוד ספרו כי גם מיום התגלות הסתרי תורה שבזוה"ק תהי' בזה לבר הסגולה להצלחת הנפש כמבואר בזה מדברי האריז"ל. גם לענין הלימוד בכל חכמת הקבלה שנתגלה על ידו [רק שלא כ"א ראוי לזה הלימוד שבקבלת האריז"ל מלשונות ההגשמה אשר בה. ולהבילתי ראוי מניע קלקול ח"ו כמובא מזה בס' חיי"מ, אבל להראויים לזה, מאד מאד מוכרחים דבריו והשגותיו הק"ן ורבינו ז"ל קרא פ"א לספר עין החיים בשם ספר מוסר ואמר בזה"ל סע א טייער מוסר ספר סע איז. והפליג מאד ביקר מעלתו.

ועתה כפי המובן המובן-ברוממות רבינו ז"ל, יש גם מזה בעצמו להבין מרחוק מרוממות לימוד תורתו והצלחת הנפש שזוכים ע"י כל דיבור ודיבור שבה. ואנב אורחא הנני להזכיר מה שמובא מזה קצת בהשיחות שאחר הספ"מ [וגם בלק"ה מובא מזה] שרבינו ז"ל הפחית מאד לפני מוהר"נ בעוצם כח התורה להוציא את האדם מכל מיני טנופת, ואמר לו רבינו ז"ל [שמובא בחיי"מ] אני נחל המטהר וכו', מבואר ג"כ מדברי מוהר"נ שסובב העיקר על דברי תורתו הק' ובס' המדות באות צדקה, מבואר מעלת יקר הלימוד כי התורה והמעשה והשבת נותנים חיים גשמיים ג"כ. ועוד הנני לספר אשר ראיתי בבית אבי: איש זקן אשר בימי נעוריו

סודות התורה, וכל דברי רשב"י בהזוה"ק והתיקונים שנפתחו ויצאו ממקור החכמה דעתיקא סתימאה, וכן גם כל דברי הנחל הנובע משם ע"י רבינו ז"ל, שמחמת זה מבואר מדבריו הק' שגם הקובע לעצמו בכל יום. שיעור הלימוד בספריו הק' לא יסתפק א"ע בשיעור לימוד פשוט. אבל יחלק את העתים, ויוסף לקבוע לעצמו שיעור לימוד העיון בספריו הק'. (כוכבי אור שו"ש י"ח י"ט כ' כ"א סעיף י"ב).

חכמה ותבונה ב, יח

בדבר השגותיו והודעתיו ברוממות הצדיק ותורתו. סובב כוונתו על יחדי הדורות (כרשב"י והאריז"ל) (ובעיקר לא יהי' כוונתו ברובם ככולם זולת על משה משיח בעצמו שאנו מחכים אליו. (ביאור הליקוטים בהקדמה כלל ט).

חכמה ותבונה ו, ב

וע"כ ר"ש שזכה לכל השלשה בחינות האלה כמבואר בדברי אדמו"ר ז"ל בפירוש מאמר הזוה"ק---אישתיקו שמעו קלא---וארכובתן דא לדא נקשן--- מאי קלא קלא דכנופאי עלאה דמתכנפי, (כי ר"ש זכה לכל הע' פנים שע"ש זה נקרא בשם עיר וכו' ע"ש התעוררות השינה כמובא במ"א והעיקר זכה לזה בה"ג שנים שישב במערה כמובן בספרי אמת ושם חיבר את הספר תיקוני זוהר שהוא התגלות הע' פנים של תיבת בראשית וע"כ שם דווקא נמשך לו בדרך נס חרוב הגדל לעי"ן שנה ועי"נא דמיא. [ועיין לקמן בסימן ל"ח בדבר המקרא וכל הבארות וכ' שמביא אדמו"ר ז"ל באות ג']). וע"כ זכה עי"ז לבנים הגונים ולתלמידים הגונים שהם ר' אלעזר ור' אבא שע"ז נשלם היראה בכל השלשה קוין שהם כללא דכלא כי עי"ז בעצמו זוכין גם להג' בחינות הראשונות המבוארים שם שהם אריכות ימים ועשירות והתבוננות.

התחיל לנסוע לרבינו ז"ל עם דודו שהיה מאנשי רבינו ז"ל. ודודו שיבא אותו קצת לפני רבינו ז"ל שהוא בר אוריין והתחיל רבינו ז"ל לעוררו על התמדת הלימוד ואמר לו בזה"ל: דיא ליפען זאטלין דיר ניט צו שטיין נכי עדיין הי' סמוך על שולחן חותנן] וגם אמר לו רבינו ז"ל בזה"ל: דיא תורה וועט דייך קוויקען, דיא תורה וועט דייך שטארקען, ועוד כמה וכמה שבחים חשב אז, ובסוף הרים את קולו ואמר לו בזה"ל: דיא תורה-מאכט רייך. וגם מבואר מדברי רבינו ז"ל: לענין הצדיקים יחדי הדורות שקודם ירדת הצדיקים לזה העולם יש ביכולת להיות איש כשר ועובד את ה' גם זולת זה הצדיק ותורתו- ומשבא לזה העולם, אין ביכולת כלל לזכות זולתו וזולת תורתו למה שצריך לזכות, וכפי הנראה מדבריו הק' שזה נמשך מדרכי השי' בהנהגת העולם, זה לעומת זה.

ובירידת הצדיק הרופא נפשותין לזה העולם ברפואות ותחבושות יקרות ונפלאות שלא נתגלו עדיין מעולם, נתחדשים כנגד זה מחלות ומכאובים חדשים שלא היו עדיין בעולם ושאין ביכולת לעמוד כלל נגדם אם לא בסגולות ורפואות הצדיק שנתחדשו וירדו כנגדם באלו העתים, והבילתי מתרפא בהם אבדה תקוותו ח"ו.

ולפי כ"ז תבין ותבונן ברוב ועוצם חיוב והכרח הלימוד בהתורה שבנסתר שזכינו ע"י רבינו ז"ל, כי הן המה התבלין המוכרחים להיצהר, שבעת הלימוד, שע"ז אמרו חז"ל בראתי יצה"ר בראתי תורה תבלין (מס' קידושין דף ל' ע"ב) והעיקר הוא לימוד העיון שבה. כמבואר מדבריו הק' בליקו"א סימן ק"א, שזוה"ק הלימוד המסוגל להנצל על ידו מהתאוות והמדות רעות.

ובספר המדות אות סוד, מבואר שבעיון עמוק בסודות התורה יכולים לפקוד עקרות ולרפאות חולאת חזק (שגם מזה מובן גודל ועוצם מעלת זה הלימוד) וכאשר נקראים בשם

אבניה ברזל

השיחה של די מאָס התחזקות.

ביאור הליקוטים

פתיחה לחלק ד' הנקרא בשם ביאור הליקוטים, ואלה הם הכללים:

כלל התשיעי: בדבר השגותיו והודעותיו ברוממות הצדיק ותורתו, סובב כוונתו על יחידיו הדרות [כרבי שמעון בר יוחאי והאריז"ל, ובעיקר לא יהיה כוונתו ברובם ככולם, זולת על משה משיח בעצמו, שאנו מחכים אליו]:

ביאור הליקוטים אנכי ד' אלקיך-מאמר ד' אות כ

נצטרף לזה גם מלת אחרים, כמו בהכתוב, זוכה לאלהים יחרם]. אבל כמה אמת ונכון לימודי הנסתר והפנימיות שבתורה, אשר זכינו מימי רבי שמעון בר יוחאי ז"ל והלאה, אשר בהם סללו האריז"ל, והבעל שם טוב ז"ל, ורבינו ז"ל, וכל המקובלים וההולכים בדרכיהם. ובהם לבד, נתיישבים ונתפרשים כל הפליאות שבתורה שבכתב, ובתורה שבעל פה. כמו בדבר השם אלקים הנ"ל, שמה שקראה התורה

ספרי רבי אברהם ב"ר נחמן, ספר ביאור הליקוטים חותם בתוך חותם סימן כ"ב אות א (המשך)

ועתה, בירידתנו לזה הגלות האחרון, בחורבן בית שני דחמיר לך, להשתקע בשער הנון ושבר הים דסטרטא אחרא יותר ויותר, הקדים השם יתברך רפואה למכה, שנתעורר רבי עקיבא בערך י' שנים קודם החורבן ללמוד וללמד, עד שהיה ראוי שתנתן התורה על ידו, עד שנתתייחד בו אחר כך תלמידו ר' שמעון בר יוחאי, שנמצא בו פי שנים ברוחו. כי הוא שניתן לו רשות להוציא על פני תבל התורה שבנסתר, [שהוא מצד שער הנון קדושה כי היה בו מנשמת משה, ועתה עלה יותר, והתפאר בהאירא בלשון הכתוב (שמות לד, כט): "ומשה

הנ"ל, [שהיה ראוי שתנתן תורה על ידו] שמתו כולם כאחד בימים מועטים כאלה בשביל שלא היה ביניהם אהבה, כי אם אמנם שבקרושה כל ההתחלקות של כל אחד לצדדין בצמצום אחר, הוא לשם שמים, לקבל רחמיו ואהבתו ושלומו בצמצומי הכלים האלה דייקא כנ"ל. כי על כן יאמר בספר מלחמות ה', את והב בסופה כו' לא זזו משם עד שנעשו אוהבים זה לזה, בשלום נפלא יותר כמובא מזה במקום אחר. אבל מחמת שגם מזה נתאחו הרע לגמרי של המחלוקת שלא לשם שמים, וסביביו נשערה מאד לדקדק עמהם כחוט, ונוקם על עלילותם לעוצם מדת הדין לבד שהיה ברבם רבי עקיבא שעלה במחשבה כנ"ל, נגזר עליהם מיתה על ידי זה, והיה העולם שמש מהצמצום והסתרת פני תורתו ואלקותו יתברך [ואנכי הסתיר אסתיר פני] וענתה השירה הזאת וכו', כי לא תשכח על ידי רבי שמעון וחביריו, שהיו לו לתלמידים ובנים הגונים כאלה, עד שעל ידם דייקא, הכינו להתגלות נפלאות העין פנים של תורה, כנ"ל לענין יעקב. ובפרט בהסתלקות רבי שמעון, שאז בתכלית השלימות עלה עד הג'ל בעין מיר צמצומי הדין הנ"ל כמובן במקום אחר, שעל זה ביקש דוד המלך ע"ה גיל' עיני ואביטה נפלאות מתורתך, שמאז אנו ממשיכים עכשיו הארת התגלות התורה שבשבעות כמובא גם מזה במקום אחר:

ביאור הליקוטים חדי ר"ש-סימן ס"א אות א
אות מ"ח. שבהסתלקות משה לתיקון כתב התורה הנ"ל, נראה שמבאר במצות כתיבת ספר התורה אשר צוה לעת הסתלקותו וכנ"ל. ומחמת שנמצא בענין זה מלחמה כבידה ועצומה מאד, הוכרח גם ר' שמעון [שהיה התיקון שבתלמידו רבי עקיבא הנ"ל, ובא בסוד התורה למעלה מכולם, ואף על פי כן הוכרח] אחר כך גם הוא, להסתלק בפל"ג [ומחלוקת המוב"פ], ויום כפזורים, בקודש הקדשים הנ"ל. וכן אדמו"ר ז"ל, גילה והמשיך תיקון ההשגה

ודיקא בתוקף ועוצם אלה החבליים [כי חורבן בית שני חמיר לך], חזר ובא נפשו ורוחו בבוצינא קדישא ר' שמעון בן יוחאי, דרעיא מהימנא נהיר ביה, [כמבואר בזוהר הקדוש פרשת פנחס דף רנ"ז ע"א], וגילה לנו תורה שבנסתר, אור הגנוז, שאין העולם כדאי להשתמש בו, ונגזר ונסתר גם אחר כך כמה מאות שנים, עד שבחמלת ד' חזר ונתגלה, וגם הופיע והאיר עלינו בורחת אור השני, האר"י זצוק"ל. ועוד נשתלש בחוט המשולש, רבינו ישראל בעל שם טוב זצוק"ל, [אף על פי שלא נמצא מאתו רק ספר קטן, כתר שם טוב, אבל גם הוא רב וגדול באיכותו]. וכנגדו גברו החובלים הנ"ל, ועלו ובאו ברבים וגדולים בתורה ובחכמה, אשר קמו כנגדו. ובעטרת זקנים בני בנים, יצא מאתו מוהר"ן זצוק"ל, אשר זה ינחמינו, בנחמת עונג ונועם המוחין [ראשי תיבות נועם] הנ"ל, לעד ולנצח. ואם זה לעומת זה, גברו ורבו כנגדו מימי המריבה מהחובלים, אשר עלו ונפלו בגדולי הדור, בנפילה שלא היתה עוד כזאת מימות עולם. אבל גם הוא, כנגד זה, בכוחו וגבורתו מדור לדור להמתיק ולהרחיב גבול הקדושה להיות במספר אחד עשר. והוא אשר גם רבים מהקדושים ובעלי רוח הקודש אשר קדמוהו בכמה וכמה דורות, הפליאו וראו שנמצאים סגולות יקרות, בהכתובים שמתחילים בנון ומסיימים בנון, ומספרם אחד עשר מכוון ממש כנועד. והוא אשר סמך את ידו על תלמידו, שנצטרף אליו בשם בן ניון הנ"ל, גבור כח העושה דברו בהקדם והתחלה, אולי כך הוא הפירוש במאמר חז"ל אין בן דוד בא וכו', עד שזוכה [לשמוע בקול דברו], אשר גילה לעיניו נפלאות, במאמר רב נחמ"ן, אי מן חיי וכו' [סנהדרין פ' חלק דף צ"ח ע"ב]:

ביאור הליקוטים רציצא-סימן כ"ז אות א
והנה לפי כל הנ"ל, יש לרמוז עוד, ובפרט בענין הנורא של כ"ד אלף תלמידו רבי עקיבא

לא ידע וכו' ואנא ידענא]. ואף על פי שמרוב קלקולי הדורות, נסתתרה אחר כך תורתו בעצמה כמה מאות שנים, אבל בכל זאת גמר השם יתברך להוציאה שנית מתערה והסתרתה, עד שבאה וירדה אחר כך נשמתו ברבינו האריז"ל, להתחיל ולגלות יותר תורה שבנסתר, ואחר כך ברבינו ישראל סבא-הבעש"ט ז"ל, והוא המשיך בעבודתו. ומזרעו הקדוש, נשמת מורינו ורבינו ר' נחמן זצ"ל [בנין המוחין-מ"ח ג'ן]. כי תורתו ומעשיותיו הן הן סתרי תורה ופנימיותה הנמצאים מצד שער הנון, והמוכרחים לגאולתינו הנצחית.

ביאור הליקוטים חבליים נפלו לי בנעימים- סימן ע"א אות א

עוד ראשי פרקים מצירוף דברים בכתב ובפה שהבנתי בזה הענין, כי גדולים צדיקים במיתתם ומנוחתם, ולעמוד בגדול ובירור דלעילא הנ"ל. כי מרוב ועוצם החובלים במריבתם, וכל הגדול מחבירו ועולה יותר לנועם הרוחני, עומד כנגדו כמו כן רב החובל הגדול ועצום יותר. ומי לנו גדול כמשה רבינו ע"ה בעצמו, אשר גם כנגדו גברו מימי המריבה, עד שהוכרח למות ולהסתלק מן העולם. אבל גמר ויגמור, והוריש לנו קודם מותו ספר השביעי [כי ספר במדבר נחלק לשלשה, כי פרשת ויהי בנסוע וכו', כמובא בדברי חז"ל], אלה הדברים וכו', אחד עשר יום וכו', הר שיעיר וכו', בעשתי עשר חודש וכו', רב לכם וכו' [לקבל הנגלה לבד, כאשר יש לכיון לזה גם פירוש רש"י שם]. פנו וסעו לכם, ובואו וכו' [לכל חלק וחלק מהארץ, המסוגלת לצרף ולקבל בתוך הנגלה, את הנסתר והפנימיות שבה. אשר בנסתרותיה ופנימיותיה לבד, נמצא נועם הדובשי ועדן הרוחני, שבהשגת אלקותו יתברך שמו]. וגם מדור לדור, כאשר נתגברו החובלים, ועלה אר"י מסבכו, בחודש יא' [מראש השנה], והחריבו משכן קדושות העליונות הנ"ל, ועד שהחריבו גם בית שני בזה החודש בעצמו,

הזאת, בראש השנה הראשון כשהגיע עליו המחלה שנסתלק מאתה, והפליא להמשיך בה

קיצור ליקוטי מוהר"ן

קיצור ליקוטי מוהר"ן יט אות א

על-ידי אמונה. אבל אנשים פשוטים אסור גדול להם לכנס בספרי חקירותיהם. ואפלו ספרי ישראל שמדברים מחקירות אסור להביט בהם כלל, כי מויקים הרבה לאמונה הקדושה שהיא יסוד הכל. ותהלה לאל יש עכשו ספרים קדושים הרבה מאד המלאים מוסר מיראת השם בלי שום חקירות שאינם מיסדים על דעת חכמי יון ימת שמם. רק יסודתם בחררי קדש על דברי חכמינו וזכונם לברכה בגמרא ומדרשים ובפרט המיסדים על דברי רבי שמעון בר-יוחאי וחרביו. הפך בהם והפך בהם. בהם דיקא ולא בהספרים שמערב בהם דעת הגויים הכופרים בעקר שהם בחינת עמלק. מהר המלט על נפשך מהם ומהמונם ותהיה לך נפשך לשלל לחיי עולם ולעולמי עד ולנצח נצחים:

(לשון הזה גם בליקוטי עצות ערך חקירות והכמות היציגיות אות יז)

סיפורי מעשיות

סיפורי מעשיות הקדמה

גם מי שלבו שלם ובקי היטב בספרי קדש ובפרט בספרי הזהר הקדוש וכתבי האר"י, זכרונו לברכה יוכל להבין ולדעת קצת מעט רמזים באיזה מעשיות אם ישום לבו ודעתו עליהם היטב

סיפורי מעשיות מעשה יא

(גם אלה דברי רבנו ג"י אחר שספר זאת המעשה, ענה ואמר דברים אלה) בדורות הראשונים, כשהיו מדברים ומשיחים קבלה, היו משיחים בלשון כזה, כי עד רבי שמעון בר-יוחאי, לא היו מדברים קבלה באתגליא, רק רבי

שמעון בר-יוחאי גלה קבלה באתגליא; ומקדם, כשהיו החברים מדברים קבלה, היו מדברים בלשון כזה כשהניחו הארון על הפרות, התחילו לשורר, והבן

ימי מוהרנ"ת

ימי מוהרנ"ת חלק ראשון מח

מח בדרך הנסיעה הזאת לאומין כשיצא מלאדיזין והעולם לזו אותו, ענה ואמר אף על פי כן אין דור יתום כי תנא אחד אמר עתידה תורה שתשתכח מישאל ואמר רבי שמעון בר יוחאי שלא תשתכח שנאמר כי לא תשכח מפי זרעו וכו' ואז גלה הסוד הנורא המרמז בפסוק זה דיקא שעל ידי רבי שמעון לא תשתכח התורה וכו' כנדפס כבר (תחלת ליקוטי מוהר"ן) ואחר כך אמר עכשו יש וכו' ועוד כמה דברים נוראים זכיתי לשמע בדרך זה

ימי מוהרנ"ת חלק שני ק

ביום שלישי היה ערב ראש חדש תמוז ורציתי להיות אז במירון והיה בדעתי לנסע לשם ביום שני, וללון שם והיה לנו מניעות על זה, וגם ביום שלישי בבקר היה כמה מניעות, אבל השם יתברך עזרני ששברתי המניעות בעזרת השם ונסעתי למירון אני וחברי רי"א ובדרך הלכנו נטפל עמנו ר' אהרן מגרודיב, ועוד איש אחד ששכרנו אותו שילך עמנו

ובאנו למירון סמוך לחצות היום, ונכנסנו להמדרש הנורא של רבי שמעון בן יוחאי ובנו רבי אלעזר, ואמרנו שם תהלים ותחנונות ובקשות על קבריהם הנוראים אבל הייתי אז חלוש מאד ולא זכיתי לשפך לבי שם כרצוני משם הלכנו והיינו על קבר התנא רבי יוחנן הסנדלר ובסמוך אצלו שם הבור שלו שהיה מעבד עורות שם ועל קבר רבי יוחנן הנזכר לעיל עזרני השם יתברך שנתעוררתי יותר קצת

משם הלכנו ובאנו למערה של הלל הזקן ותלמידיו ונכנסנו לשם ושתיתי מהמים הנובעים

רבי עקיבא, שלא היתה אהבה ביניהם, נסתלקו בימי העמר דיקא, ורשב"י היה התקון שלהם, ועל-כן אמר: אגן בחביבותא תליא, ועל-כן נתגלגל על-ידי רשב"י דיקא הזכות שנתוספו כמה מאות ספסלי בבית-המדרש, במעשה דרבן גמליאל ורבי יהושע לענין תפלת ערבית רשות וכו'; כי על-ידי בחינת שערות הנ"ל יכולין לקרב הכל, אפלו מי שאין תוכו כברו לעת עתה, חס ושלום. וזה בחינת הלולא דרשב"י, שעושין שמחה גדולה ביום שנסתלק, כי הצדיק אמת שהם בבחינת רשב"י וחבריו עוסקים להמשיך בחינת השערות קדושות הנ"ל, הינו מה שמלקטין ומוציאין כל הנקודות טובות שיש בכל אחד מישאל אפלו כחוט השערה, ועושים מהם כלים וצנורות נפלאים להמשיך השגות אלקות על-ידם, כי הם זוכים על-ידי-זה לקרב הכל להשם יתברך ולהעמיד תלמידים רבים, בבחינת זהעמידו תלמידים הרבה, ועל-ידי-זה הם ממשיכין ביותר השגות אלקות על-ידי בחינת הצמצומים הנ"ל, בבחינת זמתלמידו יותר מכלם, ועל-ידי- זה זוכים שישאר השארתם הטובה והקדושה לנצח, הינו שאפלו לאחר הסתלקותם יהיה נמשך ונתגלה גם-כן בכל פעם השגות אלקות ביותר על-ידי קבוץ התלמידים הקדושים שמתקבצים יחד באהבה גדולה, וכל אחד מספר מה ששמע מרבו הלכה למעשה, וכל אחד מתעורר להשם יתברך כפי הנקדה טובה שהאיר בו הצדיק, ועל-ידי-זה יכולים להחיות לעולם את כל העולם כלו אפלו לאחר הסתלקות הצדיק. כי התלמידים אלו צריכין לעסק לקרב עוד תלמידים אחרים, ותלמידים אלו עוד תלמידים אחרים, עד אשר לא תכבה נר הצדיק ואור השארתי הטובה לעולם ועד, שזה בחינת ההשאה הקדושה שהשאיר לנו רשב"י על-ידי תלמידיו הקדושים, הינו: הזהר הקדוש והאדרות וספרא דצינעווא והתקונים, אשר כלם הם תקונים וכלים נפלאים להמשיך על-ידם השגות אלקות, אשר על-ידי-

שם בתוך כמה קברי תלמידיו ועל ידי זה נתחזקתי קצת ונכנסתי עד מקום הלל הזקן אשר מקומו נסגר, ושם שפכתי שיחתי קצת בהתעוררות ואחר כך בא עלינו שמחה שם והתפללנו שם מנחה בשמחה ורצינו לילך משם למערת שמאי אבל האנשים עכבו אותי וגם הייתי על קבר התנא רבי יצחק שמנח בחצר של רשב"י:

ימי מוהרנ"ת חלק שני קמט

קמט ביום שני פרשת חקת היינו על ציון ר' עקיבא ועשרים וארבעה אלף תלמידיו שמנחים באותו החר הגבוה, ובראשו ציון רבי עקיבא, וכננדו מערה של אשת רבי עקיבא, משם חזרנו והלכנו עד שבאנו למערת ר' חיא ובניו וחזרנו לביתנו:

אוצר היראה

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות קפו

אות קפו בימי העמר מאיר ביותר בחינת "ושער ראשה כעמר נקא" (דניאל ז, ט), שהוא בחינת שערות קדושות עליונות, שהם רחמים עליונים מאד מאד, שהם ממתיקין כל הדינים וכל הגבורות הנאחזים בהצמצומים הנ"ל שממשיכין כל ימי העמר, שזה בחינת מה שצריכין לזהר מאד באהבת החברים, שעקר קבלת התורה היה על-ידי זה, כמו שכתוב "יחן שם ישראל" וכו', ודרשו רבותינו ז"ל: כלם כאיש אחד; כי להמשיך השגות אלקות, שזה בחינת כלל קבלת התורה, צריכים לזה כלים וצנורות רבים, והם נעשים על-ידי הנקודות טובות שיש בכל אחד מישאל מה שאין בחברו, על-כן צריכין שיהיה אהבה ואחדות גדול בין ישראל, ובפרט בין החברים הבאים אל הצדיק האמת העוסק בזה להמשיך השגות אלקות על-ידי הצמצומים הנ"ל. ועקר האהבה והאחדות הוא על-ידי בחינת שערות הנ"ל, הינו על-ידי שאין מסתכלין על הרע שבחברו, רק על הטוב שיש בכל אחד אפלו כחוט השערה. ועל-כן תלמידו

זה כל חיותנו ותקותנו לנצח וכל קיומנו בארץ הגלות הזה, ובוהר דא יפקון מן גלותא. ועל-כן נתגלגל על-ידי רשב"י דיקא זכות זה גם-כן, שנשנית מסכת עדיות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: אף עדיות באותו היום נשנית, והוא בחירתא דכלי ש"ס, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: כי על-ידי קבוץ התלמידים ביותר נתגלו הלכות למעשה הרבה, על-ידי שמעיד כל אחד מה ששמע וראה מרבו הלכה למעשה, שעל-ידי כל זה נעשין ונתתקנין כלים רבים וצמצומים נפלאים מאד להמשיך על-ידם התגלות השגות אלקות לדורות עולם, שזה עקר כלל קבלת התורה כנ"ל (שם אותיות יא יב יג כד, ועיין אות נז).

אוצר היראה כנסת קהל צבאות אות י

אות י עקר ההתקרבות להרב האמת הוא בשביל לזכות לאמונה שלמה על-ידי ברור המדמה, שנתברר על-ידי רוח נבואה, רוח-הקדש, של הרב, שזה הרוח נבואה נמשך על-ידי התגלות כבודו יתברך, כמבאר בפנים. ועל-כן מחיבים לנהג כבוד גדול ברכו, כי כבודו הוא כבוד השם יתברך, ועל-ידי הכבוד שמכבד את רבו, על-ידי-זה נתגדל ונתרבה בחינת המשכת רוח-הקדש, רוח נבואה, של רבו, ועל-ידי-זה נתברר המדמה ביותר וזוכה לאמונה, שזה העקר. וזה בחינת מה שמבאר במקום אחר, שבכל מקום ששבחו החבריא את רשב"י, גלה להם אחר-כך תורה ביותר, כי על-ידי הכבוד והשבח ששבחו אותו, על-ידי-זה נתרבה ונתגדל הרוח-הקדש שלו, והשפיע עליהם תורה ביותר (הל' כבוד רבו, הלכה ג, אות ב).

אוצר היראה מהדורא בתרא אות ח

אות ח תכף בשעת כניסת שבת, אזי מחמת גדל התענוג של הנפש יתרה שבא בשבת, על-כן מתחילין תכף להתנגע ולהצטער על אבדת הנפש במוצאי-שבת. וזה בחינת: כיון ששבת וי אבדה נפש. וזה כעין שמוא בוהר הקדוש, שבעת שהתענוג החבריא מאד מקדשת התגלות של רשב"י, התחילו להתנגע מאד ואמרו: וי

לדרא כד תסתלק! וזה כעין הנוכר לעיל ממש (שם סימן קכו).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות נט

אות נט על-ידי שאין אהבה ורעות בין ישראל ואינם דנים זה את זה לקפ-זכות, על-ידי-זה הוא גם-כן בחינת פגם המשפט. ועל-כן מתו תלמידי רבי עקיבא, על-ידי שלא היה אהבה ביניהם, ומתו בימי הספירה דיקא, שאז עוסקין בתקון המשפט. ורשב"י היה התקון שלהם, ואמרו: אגן בחיבותא תליא, הינו לתקן האהבה הקדושה הבאה מבחינת המרכבה הקדושה, שהוא בחינת "כסאות למשפט", ששם שרש אהבה הקדושה, בחינת "מרכבו ארגמן וכו' תוכו רצוף אהבה". כי רשב"י עסק ביותר במעשה מרכבה, שהם כלל סודות הקבלה שגלה. ועל-כן הלולא דרשב"י הוא גם-כן בימי הספירה, בל"ג בעמר, כי עקר תקון הספירה הוא בבחינת קשר המרכבה, בחינת תקון המשפט, שרשב"י עסק בזה. וזה שקורין מעשה מרכבה בשבועות, כי אז הוא קבלת התורה, שזה בחינת תקון המשפט, בחינת חקים ומשפטים טובים; ואז מאיר הארת שער החמשים, ששם עקר השגת דרכי השם שהוא צדיק וטוב לו הנ"ל, שזה שרש תקון המשפט. ועל-כן מקריבין אז שתי הלחם דיקא מחמין, כי אז עקר תקון החמין על-ידי גדל תקון המשפט שנמשך אז. וזה שקורין רות בשבועות, שמתחיל מפגם המשפט, בחינת "יהי בימי שפט השפטים", ששפטו את שופטיהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, ומסים בלדת דוד משיח, שעל-ידו יהיה עקר גמר תקון המשפט, כמו שכתוב (תהלים עב, א): "משפטיך למלך תן", ואז יתקנו הכסאות למשפט וקשר המרכבה בשלמות. ועיין עוד פנים (שם אות ו יא יג טז).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות עג

אות עג כל התורה כלה תלויה במצות ציצית, כמו שכתוב (במדבר טו, לט): "וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה'" וכו', כי על-ידי ציצית

את ימי האדם, כל זה הוא רק על-ידי בחינת הכעם, כי עקר חסרון הפרנסה ועצם מרירת מרדתו של כל אחד אחר הממון הוא רק על-ידי הכעם, ואז בעת עניותו בודאי מלא כעם, בחינת "זהיה כי ירעב והתקצף"; ואפלו כשיש לו עשירות הוא מלא כעם, כמו שכתוב (קהלת ב, ט): "כל ימיו כעם ומכאובות", ובוה מכלה ואובד את ימיו, רחמנא לצלן. ועקר בטול הרע, שהוא הכעם שנאחו בכל אחד, הוא על-ידי המשפט, הינו מה שהאדם דן ושופט את עצמו על כל דבר, שעל-ידי-זה נתעורר אש המשפט ושורף את הרע הרוצה להתאחו בנפשו. ותקון המשפט הזה צריכין להמשיך בכל יום ויום, בבחינת "לעשות משפט עבדו וכו' דבר יום ביומו", כי אדם נדון בכל יום, כמו שאמרו רבותינו ז"ל. וצריך כל אחד להקדים בתחלת היום לשפט את עצמו היטב כדי להמתיק ולבטל הדין של מעלה, ועל-ידי-זה בעצמו נמתק ונתבטל הכעם, כי עקר הכעם נמשך מבחינת גבורות ודינים, חס ושלוש, וכפי מה שזוכין לבטל הדינים על-ידי בחינת משפט הנ"ל, ששופט את עצמו בעצמו, על-ידי-זה מבטל הכעם. וזה אנו ממשיכין על-ידי ספירת הימים, כי צריכין לעשות חשבון מכל יום ויום, שזה בחינת משפט, כי עקר המשפט הוא כפי החשבון שמחשבין עם האדם על כל יום ויום על כל מה שעשה, שזה עקר הדין וחשבון. ומי שרוצה לחוס על עצמו, להציל את עצמו מדין וחשבון של מעלה, צריך לשפט את עצמו ולעשות חשבון עם נפשו בכל יום ויום. וזה בחינת ספירה, שצריכין בכל יום בכניסתו לספר הימים, לידע שכל הימים מנויים וספורים בחשבון, שזה בחינת משפט, שחושב עם נפשו ושופט את עצמו בכל יום, ועל-ידי-זה שורף את הרע שהוא הכעם המכלה ומאבד את ימי האדם. וזה בחינת "שבע שבתות תמימת תהינה", הינו להמשיך תקון המשפט בכל יום ויום בתחלתו, כדי להציל נפשו מכעם ומטרדת הממון, שעל-ידי-זה יהיו ימיו שלמים ותמימים.

נצולין מעצת הנחש, וזוכין לקבל התרי"ג עטין דאורייתא, שעל-ידי-זה זוכין לאמונה שלמה. ואור הציצית בשרשם נמשכין מבחינת עתיק דעתיקין, שהוא למעלה מכל העולמות והשכליות. והאור הזה אין נמשך בשלמות כי אם בשבועות, שאז עולין עד עתיק. אך גם על-ידי ספירת העמר, שאנו מסלקין דעתנו ועושין עצמנו כבהמה, וממשיכין כל בחינות הדעת והשכליות לתוך אמונה, על-ידי-זה אנו זוכין לקבל ולהמשיך עלינו אור הציצית בכל ימי הספירה, עד שזוכין אחר-כך בשבועות על-ידי-זה לקבלת התורה בשלמות. וזה בחינת ל"ג בעמר, כי אחר שזוכינו לספר ל"ב ימים כנגד ל"ב חוטיין שבציצית, אז נמשך עלינו ביותר אור של שבועות, שהוא בחינת אור עתיק, ששם בחינת תליסר תקוני דקנא, שהם בחינת ציצית. ועל-כן אז נסתלק רשב"י ז"ל, כי הוא זכה להמשיך בחינת התליסר תקונים הנ"ל שגלה בהאדרא קדישא (שם).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות פט

אות פט על-ידי הקרבת עמר שעורים ממתיקין כל הגבורות והדינים הכלולים בבחינת שעורה, כמובא; ועל-ידי-זה ממתיקין ומבטלין אחיות הכעם, שעקר אחיותו היא מגבורות. וזה בחינת העמר-שעורים, שהוא מאכל בהמה, כי על-ידי הכעם מסתלק חכמתו ממנו ואז הוא נדמה לבהמה; ועל-ידי הנפת העמר-שעורים מעלין מבהמה לאדם, וחוזר חכמתו אליו, שזה בחינת תקון הכעם. וזה בחינת המחין שממשיכין בימי הספירה, כמובא בכונות, הינו בחינת החכמה שחוזרת אליו על-ידי בטול הכעם. וזה בחינת הספירה שסופרין הימים לעמר, כי עקר הרע הרוצה להתאחו בנפשו של כל אחד ואחד הוא הכעם, כי על-ידי הכעם אובד את נפשו, כמו שכתוב (איוב יח, ה): "טרף נפשו באפו". וגם עקר אבוד ימיו של כל אחד, שהאדם אובד את ימי חייו, והעקר על-ידי תאות ממון וטרדת הפרנסה, שמכלה ומאבד

ועל-ידי כל זה זוכה לעשירות דקדושה, שעל-ידי-זה נתגדל נפשו ושמו המשרש במ"ט אותיות של שמות השבטים, וכנגד זה סופרין מ"ט ימי הספירה. ועל-כן תלמידי רבי עקיבא, על-ידי הקפידות וכעס שהיה ביניהם, על-ידי-זה נסתלקו בימי העמר, שאז עוסקין לבטל הכעס ולהמתיקו. ועל-כן אמר רשב"י: אנן בחביבותא תליא, כי זה עקר התקון לבטל כל הכעס והקפידות ולהמשיך אהבה וחסד. וזה גם בחינת ל"ג בעמר עין פנים (שם אותיות טו טז יז יח יט כ).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות צו

אות צו תלמידי רבי עקיבא, שלא היה אהבה ביניהם, ועל-ידי-זה פגמו בבחינת החסד ואהבה, שהוא בחינת ההשתוקקות וכסופין דקדושה, שעל-ידי-זה ממשיכין התגלות התורה שהיו הם צריכים אז גם-כן להמשיך התגלות התורה שקבלו מרבי עקיבא רבם. ומחמת שפגמו בזה, על-כן מתו בין פסח לעצרת, אז עוסקין ישראל בזה כנ"ל. ורשב"י היה התקון שלהם, ואמר: אנן בחביבותא תליא, בחינת אהבה וחסד הנ"ל, ועל-ידו היה עקר התגלות סתרי התורה שזוכין הצדיקים הגדולים על-ידי אהבה וכסופין הנ"ל, שזה בחינת תיו עלמין דכסופין דירתין צדיקיא וכו'. ועל-ידי מימי החסד שזכה להוציא ולגלות על-ידי הכסופין הנ"ל, על-ידי-זה המתיק ותקן תקף הדינים שנתיאחו בתלמידי רבי עקיבא, וזכה לגל את האבן מעל פי האבא מים חיים, והמשיך וגלה סתרי-תורה היוצאים משם, בבחינת "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". וזה בחינת ל"ג בעמר, עין פנים (שם אות יב).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות ק

אות ק התלמידים של הצדיק צריכין לזהר מאד שיהיה ביניהם אהבה ושלוש גדול, שזה בחינת אויר הנח והזך, כדי שיוכלו להשמיע למרחוק הדבורים הקדושים שמקבלים מרבם בכל פעם, שהם דבורי אמונה, שבוה עוסקין כל

ישראל בימי הספירה כנ"ל. ועל-כן תלמידי רבי עקיבא, שלא היה אהבה ביניהם, על-כן מתו ונסתלקו בין פסח לעצרת. ורשב"י היה התקון שלהם, ואמר: אנן בחביבותא תליא, שזה בחינת אהבה ושלוש, שעל-ידי-זה נשמעין הדבורים הקדושים למרחוק מאד, בחינת "ושמעו הולך בכל המדינות", שזה בעצמו בחינת רבי שמעון, בחינת "ושמעו הולך" וכו'. ועל-כן נסתלק ביום ל"ג בעמר, ואז הוא יום הלולא דילה, כי צריכין לזכך האויר כל-כך עד שיהיה הדבור נשמע גם למרחוק מאד בתכלית המדרגה התחתונה, בבחינת רגלין דרגלין, בחינת "תגל מרגלותיו" וכו' כידוע. וזה בחינת "צדק יקראוהו לרגלו", כי האויר הוזך הנ"ל נעשה על-ידי צדקה. וזה בחינת ל"ג בעמר, שהוא בחינת הוד שבהוד, בחינת רגלין דרגלין; כי בכח הספירה של כל הימים שעברו, כבר נשמע הדבור לתכלית בחינת הרגלין, עד שנתעורר גם הטוב הזה, שהוא בחינת רגלין דרגלין, ושב וחוזר למעלתו ולשרשו. ועל-כן אז בל"ג בעמר נמתקין כל הדינים, והוא יום שמחה וחדוה, כי זה עקר התקון, כשחוזר גם הטוב הזה וחוזר למעלתו. ועל-כן נסתלק אז רשב"י, כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם, ודיקא על-ידי הסתלקותם נתקדש האויר של העולם כל-כך עד שיהיו נשמעין הדבורים הקדושים של דבורי אמונה (שעסק בזה הצדיק כל ימי חייו) למרחוק מאד, עד שישבו הכל להשם יתברך (שם, אותיות ה ו). ועין שם באות ח מענין המנהג של דריכת הקשת בל"ג בעמר).

אוצר היראה גאווה וענוה אות ד

אות ד מי שזוכה לענוה אמתית, שהוא בחינת אין ממש, ומבטל את עצמו בתכלית השלמות אליו יתברך, הוא יכול למלך ולהשתרר ולהתפאר את עצמו בכל מיני התפארות, ואף-על-פי-כן הוא ענו באמת, כמו שמצינו בגדולי הצדיקים, שהתפארו את עצמם בהתפארות גדול מאד, כמו רבי שמעון בן-

עקר תקון עלית הניצוצות, עקר תקון השלוש, בחינת "בוא שלום ינחו על משכבותם" שמזכירין על הסתלקות הצדיק (הל' ביהכ"נ ה"ד אות ה).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות כב

אות כב בימי הספירה הקדושים עוסקין לטהר עצמנו מטמאת מצרים, לטהר ולזכך הדמים, כמבאר בכונות. ועל-ידי-זה מעלין מיין נקבין, וזוכין להעלות ולחבר הניצוצות הקדושים בבחינת שלום, שבוה תלוי עקר קבלת התורה, שהיה על-ידי אחרות ושלוש, כמאמר רז"ל על "ויחן שם ישראל". ועל-כן תלמידי רבי עקיבא, שלא היה שלום ביניהם, על-כן נאחו בהם הדינים של ימי הספירה הקדושים, עד שנסתלקו אז דיקא; והתקון שלהם היה על-ידי רבי שמעון בן-יוחאי וחבריו כידוע, והוא נפטר בל"ג בעמר, שאז יום הלולא דילה. כי עקר שלמות תקון עלית הניצוצות הקדושים הוא כשמעלין גם הניצוצות שהם בחינת רגלין, בחינת "עד דמטו רגלין ברגלין שאמרו רז"ל, בחינת "ועמדו רגליו ביום ההוא וכו', כידוע. ועל-כן בל"ג בעמר, שהוא כנגד בחינת הוד שבהוד, בחינת רגלין דרגלין, אז עקר ההמתקה, עקר עלית הניצוצות בבחינת שלום, ואז נתתקן פגם תלמידי רבי עקיבא, ועל-כן פסקו מלמות אז. ועקר שלמות התקון הוא על-ידי רבי שמעון בן-יוחאי שנסתלק אז, כי על-ידי הסתלקותו זכה להעלות נשמתו הקדושה בסוד העלאת מיין נקבין, שעל-ידי-זה עקר תקון עלית הניצוצות, עקר תקון השלוש, בחינת "בוא שלום ינחו על משכבותם" שמזכירין על הסתלקות הצדיק (הל' ביהכ"נ ה"ד אות ה).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות מז

אות מז על-ידי חדושי-תורה אמתיים נתתקנן כלים וצמצומים נפלאים להמשיך על-ידם אור האין סוף. רק שצריכין לזה שיתקבצו הרכה נפשות מישראל באהבה ובשלום יחד

יוחאי, וכן כמה תנאים ואמוראים, וכן משה רבנו, עליו השלום, ספר וכתב בעצמו כל הגדולות והנוראות שלו, ואף-על-פי-כן לא התפעלו מההתפארות שלהם כלל, כי זכו לבטול כל ההרגשות, עד שעל-ידי-זה יכולין ורשאיין להתפאר בכל מיני התפארות, ואף-על-פי-כן זה דיקא עקר תכלית שלמות הענוה אמתית שלהם, אבל לאו כל אדם זוכה לזה בשלמות. על-כן שאר כל אדם צריכין להתנהג בענוה ובשפלות בפשיטות, בבחינת "ונפשי כעפר לכל תהיה", בחינת שנעשה שכן לעפר בחייו, שאמרו רבותינו ז"ל (הל' תפילין, הל' ו, אות ה).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות כב

אות כב בימי הספירה הקדושים עוסקין לטהר עצמנו מטמאת מצרים, לטהר ולזכך הדמים, כמבאר בכונות. ועל-ידי-זה מעלין מיין נקבין, וזוכין להעלות ולחבר הניצוצות הקדושים בבחינת שלום, שבוה תלוי עקר קבלת התורה, שהיה על-ידי אחרות ושלוש, כמאמר רז"ל על "ויחן שם ישראל". ועל-כן תלמידי רבי עקיבא, שלא היה שלום ביניהם, על-כן נאחו בהם הדינים של ימי הספירה הקדושים, עד שנסתלקו אז דיקא; והתקון שלהם היה על-ידי רבי שמעון בן-יוחאי וחבריו כידוע, והוא נפטר בל"ג בעמר, שאז יום הלולא דילה. כי עקר שלמות תקון עלית הניצוצות הקדושים הוא כשמעלין גם הניצוצות שהם בחינת רגלין, בחינת "עד דמטו רגלין ברגלין שאמרו רז"ל, בחינת "ועמדו רגליו ביום ההוא וכו', כידוע. ועל-כן בל"ג בעמר, שהוא כנגד בחינת הוד שבהוד, בחינת רגלין דרגלין, אז עקר ההמתקה, עקר עלית הניצוצות בבחינת שלום, ואז נתתקן פגם תלמידי רבי עקיבא, ועל-כן פסקו מלמות אז. ועקר שלמות התקון הוא על-ידי רבי שמעון בן-יוחאי שנסתלק אז, כי על-ידי הסתלקותו זכה להעלות נשמתו הקדושה בסוד העלאת מיין נקבין, שעל-ידי-זה עקר תקון עלית הניצוצות, עקר תקון השלוש, בחינת "בוא שלום ינחו על משכבותם" שמזכירין על הסתלקות הצדיק (הל' ביהכ"נ ה"ד אות ה).

(עין 'שלוש' אות יד). ועל-כן תלמידי רבי עקיבא, שהיו נפשות גדולות מאד וקבלו חרדי-תורה אמתיים מרבי עקיבא רבם, אך שלא זכו להמשיכן על-ידי שלא היה ביניהם אהבה ושלוש, על-כן מתו בימי הספירה דיקא, שאז עוסקין ביותר לתקן הצמצומים הנ"ל בשביל קבלת התורה. ורבי שמעון בן יוחאי ז"ל היה התקון שלהם, ועל-כן זכה הוא להמשיך תקונים וכלים נפלאים לקבל על-ידם אור האין סוף, שזה בחינת כל ספרי הזהר והתקונים והאדרות וספרא דצניעותא; ונסתלק בל"ג בעמר, וגלה אז האדרא זוטא, שעל-ידי כל זה המשיך תקונים כאלה, שיהיו יכולין להתקרב להשם יתברך מכל מקום שהוא על-ידי תקון הצמצומים הנ"ל, ועל-ידי-זה יזכו ישראל לתשובה ולגאולה שלמה, שכל זה על-ידי תקון הצמצומים שעשה רשב"י בחייו, כי "בוהר דא יפקון מן גלותא". ומחמת שהצדיקים הקדושים העוסקין בהמשכת תקונים אלה בחייהם, הם עוסקין בזה ביותר אחר הסתלקותם (עין 'צדיק', אות עב), על-כן נוהגין ישראל לעשות שמחה גדולה ביום ההסתלקות של רשב"י בל"ג בעמר, שהוא יום הלולא רבא דילה (שם אותיות נד נו).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות קמח

בפסח הוציאנו משה רבנו, עליו השלום, ממצרים באותות ומופתים נוראים, ועל-ידי-זה פתח אור הדעת בעולם והודיע כי ה' הוא האלקים, שליט ומושל בעולם כרצונו. אך אז נמשך אור הדעת הזה בהארה גדולה נפלאה, שלא בהדרגה; ואחר-כך ביום שני מסתלק זה הדעת הגדול, ומתחילין להמשיך הדעת בהדרגה כסדר על-ידי מצות העמר וספירה; והעקר הוא להמשיך הדעת הזה מדור לדור לנצח. ובימי רבי עקיבא, שהיה צריך להמשיך דעתו הקדושה על-ידי תלמידיו כדי שישאר דעתו לנצח, התגרה הבעל-דבר והכניס בהם

מחלקת בכדי לבלבל הדבר, ועל-כן מתו כלם בימי הספירה. והתקון היה על-ידי רשב"י ותלמידיו, שהיה גם-כן מתלמידי רבי עקיבא, כי רשב"י זכה לקבל הדעת מרבו רבי עקיבא, והאירו בתלמידיו מדור לדור לנצח על-ידי הספר הזהר הקדוש שהשאיר בעולם, שעל-ידי-זה יפקון ישראל מן גלותא. ועל-כן עושין שמחה ביום הסתלקותו בל"ג בעמר, כי זה עקר השמחה, כי אחר הסתלקות הצדיק האמת מאיר דעתו ביותר, וזה עקר גדלת הצדיק, שהמשיך דעת גדול וקדוש כזה בעולם והאירו בתלמידיו, עד שנשאר הדעת לדורות עולם לנצח (שם הלכה ה, אות יז).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות קמח

רבי עקיבא היה דורש כתיי אותיות, שהם בחינת המאמר סתום, בחינת 'איה', בחינת סתרי-תורה. ועל-כן כל ענינו של רבי עקיבא סתום ונעלם, עד שהשיבו למשה על זה: שתק, כך עלה במחשבה, שזה בחינת 'איה', בחינת סתריין וגניזין דמלכא. ומחמת זה לא היו תלמידיו נוהגין כבוד זה בזה, מחמת שנמשכו מוזאת הבחינה של 'איה' מקום כבודו. וזה היה פגם גדול, כי באמת צריכין לגלות כבודו יתברך ולהמשיך מבחינת 'איה' לבחינת 'מלא כל הארץ כבודו', כי העקר לגלות כבודו, שבשביל זה צריכין לנהג כבוד גדול בחברו, כמבאר בפנים. ועל-כן נסתלקו בין פסח לעצרת, שאז עוסקין בזה, לקבל את התורה ולגלותה מבחינת 'איה' לבחינת 'מלא', הינו לגלות התורה מהעלם אל הגלוי. ורשב"י וחבריו היו התקון שלהם, כי הם עסקו בזה ביותר, כי הם גלו לנו סתרי-תורה והמשיכו והאירו תורה הרבה בעולם. ובל"ג בעמר נסתלק רשב"י, והסתלקות הצדיק הוא לבחינת 'איה' הנ"ל; אך אף-על-פי-כן הוא מאיר גם בזה העולם, ונחשב כאלו הוא חי ממש; אדרבא, עכשו הוא מאיר יותר ויותר, כמבאר בפנים. וזה בחינת הלולא דרשב"י, כי בכל שנה

קרון אור הפנים של משה רבנו, עליו השלום, על-ידי קבלת התורה. ועל-כן לא היה רשב"י יכול לסבל בצאתו מן המערה כשראה בני-אדם שעוסקים בדרך-ארץ, שהוא בחינת שנה וכו' עין פנים. ועל-כן עושין שמחה גדולה ביום הסתלקותו דיקא שהוא בל"ג בעמר, כי הסתלקות הצדיק עושה תקון גדול בכל העולמות, כמבואר בפנים (שם אותיות ג ו ז ח ט; עיין צדיק אות רסט).

אוצר היראה מהדורא בתרא אות כז

אות כז לפעמים כשהתלמידים מתענגים ומשתעשעים מאד באור תורת רבם, ומתפעלים על ידי זה כל כך עד שמשבחים אותו בפניו, על ידי זה הוא מגלה להם אחר כך עוד חרדי-תורה. וכמובא בזה הרבה בזהר הקדוש, מעיין החבריא עם רבם הקדוש רבי שמעון בן יוחאי.

אוצר היראה צדיק אות לה

אות לה מעלת זכרון שמות הצדיקים, כי בהשם הקדוש של כל צדיק וצדיק נכלל בו כל מהות הצדיק, כל צדקתו ותורתו ומעשיו הטובים, כי בשמו נגבל כל חיותו וענינו ומהותו. למשל כשאנו מזכירין שם התנא רבי שמעון בן יוחאי, בזה השם כלול כל מעשיו זה התנא, שהיה שלש עשרה שנים במערה, וחבר ספר הזהר וכל המעשיות הנזכרים ממנו, כלם כלולים בזה השם הקדוש רבי שמעון בן יוחאי, וכן בשאר הצדיקים. כי השם הוא הכלל והזכר של כל דבר. ועל כן על ידי שמזכירין שמות הצדיקים אנו ממשכיין עלינו קדשתם וזכותם, ועל ידי זה נזכה גם אנחנו לקדשה ולטהרה ולשוב אליו יתברך (דברים הנהגים בסעודה, הלכה ד אות ו).

אוצר היראה צדיק אות קיג

אות קיג גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם כמבאר כבר בדברינו כמה פעמים. כי הצדיק הגדול מתיגע תמיד כל ימיו ביגיעות עצמות מאד בשביל תקנת ישראל להשיבם

ושנה ביום הלולא דילה עולה למעלה יותר ויותר, ועקר כל העליות הם לבחינת 'איה' הנ"ל, וכל מה שעולה למעלה יותר הוא ממשיך הארה יתרה מבחינת 'איה' לבחינת 'מלא כל הארץ כבודו', שעל-ידי-זה יש לנו כח יותר לחפש ולבקש אותו יתברך תמיד, עד שגם אנחנו נזכה למצאו ולא נשכח אותו ותורתו ומצותיו לעולם, בבחינת 'כי לא תשכח מפי זרעו', שמרמוז בזה שבזכות רשב"י לא תשתכח התורה, כמו שהבטיח לנו שבוהר דא יפקון מן גלותא, כמבאר במקום אחר. כי אפלו כשנופלין למקומות הרחוקים מהקדשה מאד, שזה בחינת שכחת התורה, אף-על-פי-כן, על-ידי שאינם מיאשין את עצמון, רק שואלין ודורשין ומחפשיין משם את כבודו יתברך, בבחינת 'איה' מקום כבודו, על-ידי-זה יכולין ליכות לעלות לבחינת המאמר סתום דבראשית, שהוא בחינת 'איה' הנ"ל, בתכלית הקדשה; והכל בכח הצדיקי אמת שהם בחינת רשב"י וחבריו, שזכו לעלות ולהשיג את בחינת המאמר סתום הנ"ל בתכלית הקדשה העליונה, עד שזכו להמשיך משם סתרי-תורה וזיין נפלאים, שזה בחינת השבעין אנפין שבתקונים שגלה רשב"י ז"ל על תבת 'בראשית', שהוא בחינת המאמר סתום הנ"ל (שם אות ט).

אוצר היראה פסח ספירה ושבועות אות קפ

אות קפ בל"ג בעומר אז מתחיל להתנוצץ ההארה והקדשה של שבועות, שהוא בחינת התעוררות השנה, התחדשות המחין. ועל-כן אז הוא הלולא דרבי שמעון בר יוחאי, כי רשב"י הוא בחינת 'עיר וקדיש מן שמיא נחית' ראשי-תבות 'שמעון', כמבאר במקום אחר; 'עיר דיקא, שהוא לשון התעוררות, הפוך השנה. ועל-כן הוא גלה ביותר כל רזין וסתריין דאוריתא, שהם בחינת התעוררות השנה, כמבאר בפנים. ועל-כן התפאר באדרא: "דהא חמינא דאנפאי נהירין" וכו', בחינת אור הפנים, בחינת התאדמות פני התוקע, שנמשכין אורות מפנים עליונים, בחינת

כלם לאביהם שבשמים. אבל הבעל דבר מתגרה מאד בנפשות ישראל, בפרט בסוף הגלות המר הזו ומחטיא אותם בכל פעם ביותר. אבל הצדיק הזה אינו מניח את מקומו ועולה בכל פעם למדרגה גבוהה ועצומה ביותר, ומשיג בכל פעם גדלת הבורא יתברך ביותר, שעקר גדלתו הוא גדלת רחמיו וחסדיו כי חסד נקרא גדלה כידוע. עד שיכול לתקן גם הפגמים והקלקולים האלו על ידי הרחמים וחסדים גדולים שממשיך בכל פעם ביותר. אבל לפעמים יש שהעונות מתגברים כל כך עד שצריך הצדיק לעלות בשביל תקון נפשות ישראל למדרגה גבוהה כזו שאי אפשר לעלות ולהגיע אליה בחיים חיותו בשום אופן ומכרח להסתלק בשביל זה, ואז עולה למקום שעולה עד שיגמר על ידי זה לתקן הכל, כל מי שירצה להתקרב לתורתו הקדושה שהשאיר אחריו ברכה על ידי ספריו ותלמידיו הקדושים עין פנים. וזה בחינת תקף השמחה של הלולא דרבי שמעון בר יוחאי ביום ל"ג בעומר שהוא יום הסתלקותו הקדוש. ועקר השמחה הוא שאנו שמחין בהשארת תורתו הקדושה שהשאיר לנו ספר הזהר הקדוש שעל ידי זה יפקון מן גלותא. כי עקר קיום העולם הוא בזכות הצדיקים שוכני עפר, כמו שכתוב בזהר הקדוש, אלמלא תפלת המתים על החיים לא הוה מתקיימא עלמא. ועל כן אפלו משה רבנו עליו השלום כשהתפלל על ישראל בקש בזכות אבות שוכני עפר. וכן עקר גאלת מצרים היה בכח זכות עצמות יוסף כמו שכתוב: ויקח משה את עצמות יוסף עמו וכו' (הלכות הכשר כלים ה"ד ר).

אוצר היראה צדיק אות קלג

אות קלג כל מה שמכבדין את רבו ביותר מעוררין ביותר ויותר שרשי התורה, ועל ידי זה משפיע עליו הרב התגלות התורה ביותר וכמבאר במקום אחר, שבכל מקום ששבתו החבריא את רבי שמעון בן יוחאי גלה להם אחר כך רזין דאורייתא ביותר. ועל כן הזהירו

רבתינו ז"ל ביותר לכבד אפלו אם למד מחברו רק פרק אחד או אות אחת. וזה שסימו שם ואין כבוד אלא תורה, הינו כי אם יהיה יקר בעיניו אות אחת שמקבל מרבו ויכבדו, על ידי זה יזכה שרבו ישפיע עליו תורה יותר כנ"ל (שם אות כג).

אוצר היראה צדיק אות רסד

אות רסד הסתלקות הצדיק עושה תקון גדול בכל העולמות יותר מבחייו, כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם. כי עקר הגדלה של הצדיק בחייו ובמותו, הוא כפי מה שזוכה לקרב נפשות ישראל להשם יתברך, שזה עקר תענוגיו ושעשועיו של השם יתברך, וכמו שאמרו רבותינו ז"ל כלום נתתי לך גדלה אלא בשביל ישראל. ועל כן גדולים הצדיקים במיתתם יותר מבחייהם, כי במותם הם מקרבין יותר נפשות ישראל להשם יתברך, והסמטרא אחרא והקלפות הנאחזין בנשמות הנפולות בעוונותיהם, מכניעין ומבטלין אותם הצדיקים במיתתם יותר מבחייהם, בבחינת כי רבים אשר המית במותו מאשר המית בחייו. כי עקר העסק שהצדיק עוסק לתקן נשמות ישראל הוא בשעת בחינת שנה שלו דיקא, כי ממש הצדיק בעצמו אי אפשר לקבל, כי מחו ודעתו גדול ונשגב ונעלה מאד מאד, עד שאי אפשר לקבל ממנו בשום אופן, כי אם על ידי שהצדיק מוריד עצמו אל העולם, ומסלק את דעתו ומדבר עם העולם שיחת חלין וספורי מעשיות שזהו בחינת שנה, ועל ידי זה דיקא הוא מעוררם בתשובה ומחזירם להשם יתברך. וכן אפלו כשהצדיק האמת מגלה תורה להעולם, אף על פי שהוא תורה גבוה מאד והתגלות נפלא ונורא מאד, אף על פי כן הוא בבחינת שנה לגבי עצם השגתו שהוא גבוה מאד, עד שאי אפשר להשיגה אפלו במחשבה מכל שכן בדבור. נמצא שהתקרבות ישראל לאביהם שבשמים, שזוה עוסק הצדיק תמיד הוא רק על ידי בחינת שנה שלו כנ"ל. וכן בפשטיות השנה של הצדיק הוא גבוה בקדשה

כי הלא הבחירה חפשית, אך כשבא על קבר הצדיק במקום גניזתו הקדושה, ותומך עצמו על כח זכות הצדיק ונשען עליו, ומשתטח על קברו ומתפלל ומתחנן שם לפני השם יתברך, ומעורר את עצמו בתשובה שאז יש כח להצדיק לבררו בכחו הגדול, ולהוציאו ממקום שנפל לשם ולתקנו בשלמות ולזכותו להתקרב להשם יתברך, אף על פי שלא היה אפשר לו להתתקן בשום אופן וכנ"ל. וזה בחינת הלולא דרבי שמעון בן יוחאי שעושיין ביום הסתלקותו שמחה גדולה דיקא, כי אין שמחה ותענוג לפניו יתברך, כמו השמחה שיש לו יתברך כביכול בעת שמתקרבין הרחוקים וחוזרין בתשובה אליו יתברך, וכמבאר בפנים בדרך משל באריכות קצת. והצדיקים הגדולים שעל ידי הסתלקותם הם מתקנים ומחזירים בתשובה נפשות רבות ביותר, ועל כן על ידי זה נתרבה השמחה ביותר, והשמחה הזאת היא בחינת השמחה שלעתיד בעת התחיה, בחינת ושמחת עולם על ראשם, כי צדיקים במיתתם קרויים חיים. כי הצדיק תכף בשעת הסתלקותו הולך לעולמו לחיים טובים ולשלום, לקבץ נדחים ולקרב רחוקים ולהחיותם חיי עולם בזה ובבא, שעל ידי זה נתגדלה השמחה מאד מאד וכמבאר בפנים (הלכות נויקין ה"ג אות ח ט).

אוצר היראה צדיק אות רסז

אות רסז עקר חטא העגל היה על ידי הערב רב שהיה טינא בלבם על משה, ובקשו עלילה לפרש מאחרי המקום, והם הכניסו הטעות לבא לאהרן וכו' ולומר לו קום עשה לנו וכו', כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו. ועקר הפגם נמשך על ידי שלא שמו על לבם להאמין במשה רבנו, שבדאי לא היה יגיעו לדיק חס ושלום, ואפלו אם כבר מת ונסתלק באמת, בודאי השאיר השארות הטובה לנצח אצל תלמידיו, וכמו שראינו בחוש באמת אחר כך שדיקא לאחר הסתלקות משה זכה יהושע תלמידו להכניס את ישראל לארץ, והכל בכחו

נפלאה מאד, כי אז בשעת שנה נשמתו הקדושה עולה ונכללת בתוך האמונה הקדושה שהיא בחינת מלכות, ונעשה על ידי זה יחוד גדול ועליון מאד, ועל ידי זה נתבררין ועולין כמה וכמה ניצוצות הנפולין שהם בחינת הנשמות הנפולים, ואזי נתעוררין בתשובה וחוזרין להשם יתברך אלו הרשעים שהם משרש ניצוצי נשמות אלו. ועל כן בשעת הסתלקות הצדיק שהוא בחינת שינה ארכה אצלו, ואז נשמתו עולה ונכללת במקום שנכללת, ואז נתגדל היחוד הקדוש מאד מאד, וכמוכבן בזהר הקדוש ובכתבי האר"י ז"ל, ועל ידי זה נתבררין ועולין ניצוצות הנפולין יותר ויותר רבוי גדול מאד מאד, עד שעל ידי זה חוזרין בתשובה רשעים רבים ביותר, וכן מתנהג כל ימי עולם עד התחיה. שנשמת הצדיקים שנסתלקו, הם מעלים תמיד בחינת מיינ נוקבין אל השכינה הקדושה שהיא בחינת אמונה, ועל ידי זה היא מבררת נפשות רבות שנפלו עד אין קץ, כי יש נשמות נפולות מאד שנפלו כל כך כמו שנפלו, עד שאי אפשר שיהיה להם שום תקון בעולם כי אם על-ידי נשמת הצדיק, ודיקא על-ידי מיתתו והסתלקותו שנעשה על ידי זה יחוד גדול ועליון מאד, כי כפי גדלת היחוד של מעלה כן עולים ניצוצות רבות מעמקי הקלפות ביותר. וזה בחינת מעלת קדשת השתטחות על קברי צדיקים הקדושים, שהוא דבר גדול מאד ומועיל מאד לעבודת השם יתברך לזכות לצאת מהרע שלו ולשוב להשם יתברך, כי יש בני אדם שנפלו כל-כך בעוונותיהם, עד שנאחזו בהם הרע כל-כך, עד שאי אפשר להם בשום אופן לשוב להשם יתברך. רק על ידי שבאין על קברי צדיקים אמתיים, ואז נכללין בנשמת זה הצדיק שמת ונסתלק והוא עוסק תמיד לברר ברורים, והוא בכחו הגדול שגדול במיתתו יותר מבחייו הוא יכול לברר אפלו אותם הנשמות שנפלו מאד מאד, אבל אף על פי כן מחמת שהבעל בחירה אי אפשר לבררו ולקרבו אל הקדשה בעל כרחו,

של רבו בכח ההשארה הקדושה שקבל ממנו. ועל כן אפלו כפי טעותם שסברו אז שכבר נסתלק משה, היה להם לבא לאהרן וחור וכו' ולבקש מהם שיוליכו אותם בדרך הישר כפי מה שקבלו ממש רבם, אבל הם לא בחרו בהאמת עד שבאו על ידי זה למעשה העגל. כי בודאי כשפורשין מהצדיק האמת ומדרכיו הקדושים, יכולין לבא לעבודה זרה ממש חס ושלום. ועל כן עסק משה אחר כך במעשה המשכן, ובה המשיך תקון שאפלו לאחר הסתלקותו וגם לאחר החרבן, וכשהיו ישראל נעים ונדים בגלותם, אף על פי כן ישאר השארתו הקדושה ותתקים לנצח על ידי בחינת המקדש מעט, שהם הבתי כנסיות ובתי מדרשות, על ידי הקבוץ הקדוש שמתקבצים התלמידים לשם לדברים שבקדשה כנ"ל. כי באמת להמשיך השגות אלקות, צריכין כמה וכמה צמצומים וכלים קדושים ותקונים נפלאים הרבה, שזה בחינת כל הכלים והתקונים שהיו במעשה המשכן, ומחמת טאט אדם הראשון וקלקולי הדורות, אי אפשר לגמר התקון בשלמות ברור אחד. ועל כן מתיגעים גדולי הצדיקים בכל דור ודור, להמשיך תקונים נפלאים ולהשאיר ברכה אחריהם לדורות עולם, שיהיה בנקל לדור אחרון להשיג אותו יתברך אם ירצו לבקשו. שזה בחינת ההשארה הקדושה שנשארו לנו ממש רבנו עליו השלום, שהוא כלל קדשת ישראל כלל התורה שבכתב ושבעל פה, ואף על פי כן לא נכנסו ישראל לארץ בימיו ולא נגמר התקון עדין בשלמות, עד אשר אחר הסתלקותו דיקא בא יהושע והכניס ישראל לארץ, והכל בכח ההשארה הקדושה שקבל מרבו. ואף על פי כן גם בימיו לא נגמר התקון, כי לא נכבשה כל הארץ בימיו, עד שבאו הצדיקים הגדולים אחר כך וגמרו הכבוש, והכל בכח משה ויהושע, עד שאחר כמה וכמה דורות זכו לבנין בית המקדש, הגם שבתוך כך עבר עליהם מה שעבר בימי השופטים והזקנים כמבאר במקרא, ואחר

כמה דורות נחרב הבית המקדש, ואחר כך חזר ונבנה וחזר ונחרב, וכל מה שעבר על כל הדורות כלם מאז ועד עתה, ועדין לא נגמר התקון בשלמות, אך סוף כל סוף יגמר התקון בשלמות במהרה בימינו, והכל בכח ההשארה הקדושה שהשאיר לנו משה רבנו עליו השלום, ובכח ההשארה הקדושה שהשאירו לנו כל הצדיקים הקדושים הבאים אחריו, בבחינת משה קבל תורה מסיני ומסרה ליהושע וכו' וכו'. כי כל אחד מהמקבלים הקדושים ומכל גדולי הצדיקים, כל אחד המשיך תקונים נפלאים והשאיר השארתו הקדושה לנצח, עד שעל ידי זה סוף כל סוף יגמר התקון בשלימות, והכל בכח וזכות הקבוץ הקדוש של התלמידים שמתקבצין בכל פעם ועוסקין בזה להמשיך הארת ההשארה הקדושה שקבלו מרבם לדורות עולם, שזה בחינת מעלת יקרת קדשת ההשארה הקדושה שהשאיר לנו רבי שמעון בן יוחאי על ידי תלמידיו הקדושים שהוא הזוהר הקדוש וכו', אשר על ידי זה כל קיומינו וחיותנו עד עולם, וזוהר דא יפקון מן גלותא, עד אשר אחר כך אחר דורות הרבה בא האר"י ז"ל הקדוש והוסיף לגלות נפלאות הרבה בלמודי הזוהר הקדוש וכו'. וכן בדורותינו אלה זכינו למה שזכינו, על ידי גדולי הצדיקים שהיו מימות הבעל שם טוב ז"ל עד עכשו, וזה עקף חיותנו ותקותנו שאנו מחיין עצמנו בההשארה הקדושה, שהשאירו לנו גדולי הצדיקים אמתיים על ידי תלמידיהם הקדושים כנ"ל (שם אות יג יד טו כב).

אוצר היראה תלמוד תורה וקריאת התורה אות קו

אות קו סתרי תורה הם בחינת התעוררות השנה, ועל-כן רב סתרי תורה נתגלו על-ידי התנא רבי שמעון בר יוחאי, שהוא בחינת עיר וקדיש מין שמיא נחית, ראשי תבות: שמעון עיר דיקא, בחינת התעוררות השנה (הלכות נזיקין הלכה ג אות ג).

יקרא דשבתא

יקרא דשבתא חלק א סימן י"ז-י"ח הם מריקים שקיהם

פ"ט, וזה וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכבוד היינו שיוכה שיאיר אליו אור של שבת קדש שהוא בחינת אור הצדיק כמו שאמרו לרבי שמעון בר יוחאי אתה הוא שבת וכו'. וכמבואר בזוהר נשא דף קמ"ה וקראת לשבת ענג ולקדוש ה' מכבוד מאן קדוש ה' דא רבי שמעון בר יוחאי וכו', וזה וכבודו ודרשו רז"ל לשנות המלבושים של שבת היינו

טיח שרפי קודש

טיח שרפי קדש, שש"ק חלקים א-ג

אמר פעם רבנו: "ענין רבי שמעון בר יוחאי הוא עירנות" רבי שמעון ער איז א וואכדיגער" ועל שם הכתוב: "עיר" וקדיש מין שמיא נחית, ראשי תבות שמי'עוין. (ועין במראה מקומות הרב מטשערין שבספר המדות אות שינה א': מי שהוא מקדש ביותר מרחק מהשנה ביותר, שהסמיך לזה הרב את הפסוק עיר-וקדיש הנזכר לעיל).

חלקים א-ג

פעם בל"ג בעומר אמר רבנו: "שם במירון שמחים, אולם יכול מאד להיות שרבי שמעון נמצא כאן" דארט איז מירון, רבי שמעון קער גאר זיין דא".

חלקים א-ג

מוהרנ"ת אמר: כשמזכירים את משה רבנו מזכירים גם את תלמידו יהושע, וכשמזכירים את רשב"י מזכירים גם את תלמידו רבי אבא, וכשמזכירים את האר"י הקדוש מזכירים גם את תלמידו רבי חיים וויטאל, וכשמזכירים את הבעל-שם-טוב הקדוש מזכירים גם את תלמידו המגיד, וכשיזכירו את רבנו יזכירו עוד גם אותו.

חלקים א-ג אות א-תקכ

פעם אמר מוהרנ"ת: אם רבי אבא לא קבל ולמד מרשב"י רק מה שכתוב (היינו: הכתוב בספר הזוהר והתקונים), הרי אנחנו קבלנו מרבנו יותר" אויב רבי אבא האט מער נישט מקבל גיווען נאר וואס ס'שטייט, האבן מיר פון רעבן מקבל גיווען מער".

חלקים א-ג אות א-תשא

מוהרנ"ת אמר: "נהוג בעולם שכשמזכירים את משה רבנו להזכיר גם את תלמידו יהושע; וכשמזכירים את רשב"י מזכירים את תלמידו רבי אבא; וכשמזכירים את האר"י הקדוש מזכירים את תלמידו רבי חיים וויטאל; וכשמזכירים את הבעל-שם-טוב הקדוש מזכירים את תלמידו המגיד; וכשיזכירו את רבנו יזכירו גם אותי..."

חלק ה סיפורים מכלל אנ"ש ז"ל ה-שסז

שמע פעם אחד את רבי יונה לבל ז"ל עומד משך זמן רב במירון בציון הרשב"י בוכה וצועק פעם אחר פעם מעמק לבו: "רבנו של עולם! מה יהיה עם הימים והשנים שלי שעוברים וחולפים בחשך" - "וואס וועט זיין מיט מייע טעג און יארן וואס זיי גייען אין דער פינצטערנישט". חדרו הדברים ללבו של זה השומע כל כך עד שמאז שנה את דרך חייו כשאלו הדברים מצלצלים באזניו ומהוים לו כאבוקה בחשך הסובב אותו.

חלק ה-ה-תכב

דייקו אנשי שלומנו בזה שמצינו המובא כמה פעמים בספר הזוהר שקודם התגלות התורה והסודות שגילה רשב"י לתלמידיו פנה אליהם בלשון אהבה וחביבות כמו חביבא דנפשאי וכו', רחמיא דנפשאי וכו', שבא הדבר גם לרמז שדייקא מחמת מדת אהבה שהיה ביניהם זכו שיתגלה להם כאלו סודות תורה גבוהים וכמו שאמר רשב"י אנן בחביבותא תליא, ועוררו אנשי שלומנו ואמרו שכמו כן גם החברים המקרבים לרבנו כפי מדת האהבה

שידיה ביניהם כן יוכלו לזכות יותר ויותר לקבל
ולנק מאור תורתו של רבנו הרושים נפלאים
ונוראים יותר ויותר מהראוי לו.